

Basına ve kamuoyuna

Hiçbir karalama kampanyası, Partimizin halkı birleştirip savaştırmasını engelleyemez!

Ahlaksızlığı, çeteciliği, çürümüşlüğü tescillenmiş olan faşist Türk devleti, devrimciler, yurtseverler ve komünistler hakkında asılsız karalama kampanyaları açarak, bu pis gerçekliği kitlelerin gözünde gizlemeye çalışmaktadır.

Savaş meydanlarında devrimci ve komünist irade karşısında acizleşen faşizm, psikolojik savaşın bir biçimi olan iftira ve karalama kampanyalarını hemen her dönem devrimci ve komünist harekete karşı bir "silah" olarak kullanmıştır ve kullanmaktadır.

Faşizmin; kendisi uyuşturucu ticareti yapar, ama devrimcileri uyuşturucu ticareti yapmakla adice suçlamaktan geri durmaz.

Faşizm; devlet terörüyle onbinlerce devrimci, yurtsever ve komünist katleder; ama devrimci, yurtsever ve komünistleri "terörist" olarak nitelemekten geri durmaz.

Faşizm; emekçi mahallelerinde toplumu yozlaştırarak devrimi engellemek için, tuhuşu bir "silah" olarak kullanmaya çalışır; hayvani zevkleri için çocuk yaştaki genç kızların ticaretini yapar; ama devrimcileri, yurtseverleri ve komünistleri "ahlaksızlıkla" suçlamaktan geri durmaz.

Tüm bu çirkefliklerinin yanında, yılarar zindanlarda teslim alamadığı komünist, devrimci ve yurtsever tutsakları yalnızlaştırıp teslim almanın aracı olarak başvurulan karalama kampanyaları da faşizmin hiç bir dönem vazgeçemediği bir "araçtır." Son olarak faşizmin savaş araçlarından önemli biri olan uşak medyanın TV kanallarından Kanal D ve Show TV'nin 2 Ekim 1998 tarihli ana haber bültenlerinde, Partimiz nezdinde komünist ve devrimcilere yönelik başlatılan karalama kampanyası da komünist

ve devrimci tutsaklara saldırı zeminini hazırlama amaçlıdır.

Yüzlerce şehit ve binlerce sakata rağmen komünist ve devrimci tutsaklara boyun eğdiremeyen faşizmin kırı silahlarla komünist ve devrimci tutsaklara saldırması acizliğinden başka bir şey değildir.

Adalet Bakanlığı'nda üç yıl önce normal sevkleri çıkarılarak Sağmacılar Cezaevi'nden Çanakkale Cezaevi'ne sevk edilen iki insanın nezdinde gündeme sokulmaya çalışılan "ahlaksızlık" suçlamasıyla komünist ve devrimciler teşhir edilmek istenmektedir.

Bu saldırı, Partimiz TKP(ML) tarafından açığa çıkarılan Karşı-Devrimci Hücre'nin proletaryanın kızı çekiciyle ezilmesinden sonra daha da acizleşen faşizmin, zindanlarda Partimize karşı periyodik olarak sürdürdüğü karalama kampanyalarının bir parçasıdır.

Düşmanlarımızın bu tür saldırıları kendi acizliğinin ve tükenmişliğinin göstergesinden başka bir şey değildir. Partimiz, bilimsel dünya görüşüyle kendi insanlarının yaşamalarını her yönden incelemekte, pekiştirmekte ve denetlemektedir. Bundan kimsenin kuşusu olmalıdır. Daha dün Bursa zindanında iki Karşı-Devrimci Hücre elemanının açığa çıkarılması ve bunlardan Mehmet Çakar haininin ölümüyle cezalandırılması, bu gerçeğin en yalın ifadesidir. Yarattığımız komünist değerlerin yanısıra alımsızluklarımız olsa da bunları aşacak, gidecek ve annacak mekanizmalara, irade, azim, bilinç ve cesarete her zamankinden daha fazla sahibiz.

HİÇBİR İFTİRA VE KARALAMA PARTİMİZİ YOLUNDAN SAPTIRAMAZ.

TKP(ML) Cezaevleri Parti Komitesi

3 Ekim 1998

Türk, Kürt, Arap, Acem halkları kardeşir!

Faşist TC devleti, halkımıza karşı on yıllardır sürdürdüğü kırı/özel savaş gereği çeteleşmiş, bu durum Susurluk'ta başlayan süreçten bu yana tüm açıklığıyla ortaya çıkmıştır. Faşist devlet, bütün yönleriyle deşifre olup ekonomik, askeri, siyasi yönden en bunalımlı dönemini yaşadığı bir süreçte Kemalist, faşist devleti yeniden yapılandırmaya/restore etmeye çalışmaktadır.

TC devleti parababalarının, tekellerin, emperyalizmin çıkarlarını koruyan bir çeteden başka birşey değildir. Adaletinden siyasetine, ekonomisine oroduna kadar tüm kurumları ile faşist pratik içindekiler. Faşist devlet tüm çabasıyla bu suçların üstünü örtme telaşındadır. Halkımıza karşı daha fazla zor uygulamalarıyla ayakta durmaya çalışıyor.

Kürt halkının özgürlük mücadelesine ve devrimci harekete imha ile yönelirken, en demokratik eylemlere bile kendi yasalarını çiğneyerek saldırılmaktadır. Cumartesi Annelerine coplarla, gaz bombalarıyla saldırırken, metal işçilerini ve SEKA'daki işçi eylemlerini abluka altında tutarak tehditlerle engellemeye çalışmaktadır.

İçte bunlar yaşanırken faşist devletin Suriye'ye karşı savaş çılgınlığı atması ve devlet yönetimini fiili olarak özel savaş generallerinin başkanlığındaki Kriz Yönetim Merkezi'ne bırakması ve tüm burjuva medyası aracılığıyla emekçi halklarımızı emperyalist çıkarları doğrultusundaki haksız bir savaşa hazırlamaya çalışması, yoğun bir şovenizm dalgası yaratarak halkı kendine yedekleme ve sömürü düzenlerini kurtarma amaçlıdır.

ABD ve İsrail ile oluşturduğu, kısmen Ürdün'ün de kahıdığı askeri, ekonomik ve siyasi işbirliği, stratejik ittifaklarla Ortadoğu'da emperyalizmin kaçbaşı olmaya soyunan Türk devleti, KUKM'nin ulusal ve uluslararası alanda kazandığı başarılarından dolayı artık kendi müttefikleri tarafından da meşru görülmesi karşısında çaresiz kalırken, ABD'nin Güney Ürdistan'da işbirlikçi bir Kürt devleti oluşturmaya girmesi, köşeye sıkışmış ve

hem iç sorunlarını yoğun bir şovenizmle örtmek, hem de emperyalizmin kapsamlı çıkarları doğrultusunda Ortadoğu'da dengeleri değiştirmek ve bölge halklarının anti-emperyalist/devrimci mücadelesini engellemek amacıyla birdenbire savaş naraaları atmaya, Suriye'yi tehdit etmeye başlamıştır.

Halkın sınıfları çıkarları doğrultusunda bir savaş, sadece Suriye ve Türkiye emekçi halklarının değil, tüm Ortadoğu halklarının zararına olacaktır. Haksız savaşın faturası, işçi sınıfına, emekçi halklarımıza çıkarılırken, varolan kırı niteliğindeki halkın da ellerinden alınacaktır. Halk güçlerini karşı faşist saldırganlık artacaktır.

Halklarımızı ve tüm DKÖ'leri haksız savaşa karşı çıkmaya, emekçi halk çocuklarını da askere gitmemeye ve halkın devrimci güçleri içerisinde örgütlenmeye, faşist devlete karşı silahlanmaya çağırıyoruz. Emperyalist, faşist saldırganlığa karşı Ortadoğu ve Anadolu halklarının kaderi ortak. Zafetleri de ortak olacaktır.

Yaşasın Türk, Kürt, Arap, Acem halklarının kardeşliği!

Kahrolsun emperyalist, siyonist, faşist saldırganlık!

Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadeleimiz!

Ümraniye Cezaevi'ndeki;

PKK, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, TKP-KI, VILCİM, TDP, TİKB, MLSPB, HKG, TDKP dava tutsakları.

ÖLÜM VE "ÖLÜM"

Hasan Hüseyin Er ve diğerlerinin "anısına"

Beş cenaze yolcu ettik
Bulduğum süre içerisinde
Dördü kızıl bayrak esliğinde
Biri kırı bir battaniyede

Beş cenaze yolcu ettik
Bulduğum hapishanede
Dördü yıldız olup, uğurlandı
gökyüzüne

Biri çöp oldu, bırakıldı kapı önüne

Beş ölüm gördük bir yıl içinde
Dördü zafet oldu omuzlar üstünde
Biri teslimiyet ve ihanet oldu
boyunda yaftası, tülekürükler içinde

Deniz ORUÇ

1980 Ekim 26 Gecesi 12 Eylül
Faşistleri Tarafından Öldürülen
Serdar Soyergil'in Anısına

Artık
Senden iyi gerilla olabilmek için
Kızlarımız, oğullarımız
Birbirleriyle yarışıyorlar
Daha iyi gerilla olabilmek için
Dağ başlarını
Şahinleri aldılar
Her biri, birer İbrahim, Mahir, Deniz
Serdar, Savaş, Süleyman oldular

İstanbul'dan Bir Okur

Savaş kışkırtıcılığına hayır;

Haksız savaşların panzehiri devrimci iç savaşlardır!

Uzun yıllardır bölge ülkelerine karşı gerilim siyasetini dış politikasının merkezine oturtan saldırgan Türk devletinin son günlerde Suriye'ye karşı tehditlerini arttırması, bu politikalarında yeni bir aşamaya geçtiğinin ipuçlarını veriyor. Çünkü tehdidin boyutu saldırganlıkta bir sığramayı ifade ediyor.

Genelkurmay Başkanı'ndan kuvvet komutanlarına, Cumhurbaşkanı'ndan kabine üyelerine, siyasi parti yöneticilerinden emekli generallere, komprador burjuvazinin temsilcilerinden sendika ve büyük toprak ağalarına kadar uzanan geniş bir yelpazedeki bilmum asker ve "sivil" zevat savaş tamamlarına hız vermiş bulunuyor. Tek merkezden düğmesine basılan bütün kurum ve kuruluşlar koro halinde güç, görev ve hazırlıklarına dair açıklamalarıyla estirilen "milli seferberlik" rüzgarına güç katma coşkusu içinde kendinden geçmiş vaziyette, adeta ağızlarından alev püskürtme yarışındalar. Hatta muhalefetteki düzen partileri, bu yarışta Arap çöllerine kimin en önde koşacağı konusunda kulfar arayan atlet sabırsızlığı içindedirler. Üstünde "yetkili" yazan açılan her ağız, "şam yönetimi ile ilan edilmemiş bir örtülü savaş yaşadıklarını" belirterek, "sabrın taşması" üzerine ilginç su-bardak-damla tarifleriyle "en son Türk devletinin en yaman evladı" olma telaşı içinde gerici, şoven, faşist propagandanın ve "ulusa bağlılık" gösterisinin en rezilini sergiliyorlar.

Hakim sınıf kliklerinin tümü ile her cins ve boydan yönetici böyle ite-kaka bir yarışa tutuşmuşken, sahibinin sesi olan mehmecik medyanın durması elbette yakışık olmazdı. Onlar da, "Ya Apo, ya savaş", "Savaş az sonra" manşetleri atarak, askeri grafikler, güç dengesi muhasebeleri ve Suriye'nin bir ucundan girip diğer ucundan çıkmanın zaman ölçümleri ile Genelkurmay'ın "en iyi savaş gerilim politikaları izlenerek verilen savaş"ı" tespitine uygun olarak, yalan, kurgu, demagoji, iftira ve provakasyona dayalı mide bulandıran bir haber ve propaganda bombardımanı başlattılar. Ortalığı toz, duman ve gürültü kapladı. Suriye'nin Türkiye karşısında "sözü edilmeyecek gücü, ordusunun disiplinsizliği ve tehsisatının zayıflığı" üzerine sayfa ve ekranları kaplayan bu milliyetçi-şovenist kampanyanın nedeni, iddia edildiği gibi "Suriye'nin 14 yıldan beri PKK'yi desteklemesi" değildi. Bu, Türk devletinin içte ve dışta uygulayacağı politikaların döneme ilişkin özellikleri ile ilgilidir. Sorun; İran, Suriye ve Irak yönetimine karşı mücadele veren (Halkın Mücahitleri, Müslüman Kardeşler vb.) örgütlere kamplar açarak mali destek sunan Türk

devletinin 14 yıl sonra aniden Suriye'ye karşı "sabrının taşması" veya kendisinin de muhatap olduğu "suç"lamaları gerekçe göstermesi ile açıklanacak basitlikte olamaz. PKK'nin Suriye'de güç bulundurulması "savaşın" yegane nedeni değil, gösterilen gerekçelerinden sadece biridir ve Türk devleti için önemlidir.

Peki yıllardır Suriye, Yunanistan, İran, Ermenistan ve Kıbrıs Rum kesiminin PKK'yi barındırıp desteklediğine dair açıklamaları ile sorunu devletlerarası diplomatik ilişkiler ve pazarlıklar boyutunda tutmakla yetinen ve buna mukabil kontrgerillaya yaptırdıkları sabotaj eylemlerinin neden BAAS rejimi tarafından Suriye basınına özellikle yansıtılmadığı üzerine yorumları basında tartıştıran Türk devleti, ne oldu da bugün bu sorunu "savaş" boyutunda ele alarak çözmeye çalışıyor. Bunun bir dizi nedeni vardır ve belli-başlıcaları şöyle sıralanabilir:

1- Bunun en önemli nedeni; "Kürt Sorunu"nda son günlerde peşpeşe yaşanan gelişmelerdir. Ki bu gelişmelerin Türk devletinin politikalarına ters düşmesi bir yana, 75 yıllık stratejik politikalarını adım adım boşa çıkaran unsurlar içerdiğine inanılmaktadır. Bunlardan en önemlisi Irak Kürdistanı'nda ABD inisiyatifinde Barzani-Talabani arasında sağlanan anlaşmanın Federatif bir "Kürt Devleti"nin yolunu açmış olmasıdır. Bu, Türk devletinin taraf olarak önemli derecede inisiyatif sağladığı "Ankara Süreci"nden farklı bir durumdur.

"Körfez Savaşı" ile birlikte diplomatik ilişkilerin en alt düzeyde tutulduğu Irak yönetimi ile tekrar karşılıklı olarak büyükelçilikler açacak düzeyde ilişkileri geliştirip, rahatsızlığının ifade edildiği bu süreçte, bir de Sürgünde Kürt Parlamentosu PKDW'nin İtalya Parlamentosu'nda yaptığı toplantıyı engelleyememesi Türk devletini ciddi derecede kaygılandırmakta ve arayışlara itmektedir. Çünkü, uluslararası boyutta bir sorun haline gelen Kürt sorunu konusunda çeşitli emperyalist devletlerin daha yüksek sesle dile getirmeye başladıkları farklı farklı çözüm önerileri karşısında giderek sıkışmaktadır. Onun için, "çözüm" önerilerini dile getirmekle yetinmeyip, bölgedeki çıkarları doğrultusunda Kürtlerin hakları ile daha ileri düzeyde "ilgilenen" emperyalist-kapitalist ülkelere karşı rüşvet gibi dağıtılan ihaleler birer koz gibi kullanılırken, askeri müdahaleler ile federe "Kürt" devletinin yolu kapatılarak, tekrar inisiyatif sağlamaya ve PKK'yi ise cephe gerisini çökerterek tehlike olmaktan çıkarmaya yönelmektedir. Ve bu her bir hedefi içinde stratejik-taktik politikalar geliştirmektedir. Dolayısıyla, Irak ile daha ileri düzeyde ilişkiler geliştirerek, askeri müdahaleleri derinleştirip, Türk-

menleri de taraflardan biri olarak soruna dahil ederek, bölgenin gerici devletlerinin "Kürt Sorunu"na ilişkin bilinen geleneksel politikalarını etkin kılma ve PKK'nin önce cephe gerisi ile bağının kesilmesi, süreç içinde de tamamen çöktürülmesini amaçlayan birbirine bağlı öncelikli iki politikası öne çıkıyor. Son 15 günde Irak Kürdistanı'ndaki askeri güçlerini 50 bine çıkarmaları ve Suriye'yi savaşla tehdit etmelerinin nedeni budur. PKK'nin iyice güçten düşürülmesi ve süreç içinde tehlike olmaktan çıkarılan marjinal bir örgüt haline getirilmesi, Türk devleti için öncelikli hedeflerin başında gelmektedir. PKK'nin merkezi örgütlülüğü ile önemli bir askeri güç bulundurduğu Suriye'den sökülüp atılması, Türk devleti için savaşı bu nedenle çözüm seçeneklerinden biri haline getiriyor.

2- Türk devletinin Suriye'ye karşı başlatıldığı savaş yaygarası; bölgedeki diğer ülkelere gözdağı verilerek sindirilmesi amacı yanında ABD'nin bölge politikaları ile bir uygunlukta taşıyor. ABD önderliğindeki Türkiye-İsrail stratejik işbirliğine karşı Arap ülkelerinin ciddi kaygılar taşıdığı ve bunu her fırsatta dile getirdikleri bilinmektedir. Bunların başını "bölgenin en güçlü ülkelerinden biri olarak" değerlendirilen Suriye çekmektedir. Bu konumunu korudukça, İsrail-Filistin "Barış" anlaşmasına karşı güçlükler çıkarmaya, Golan Tepeleri sorununu sürekli gündemde tutmaya ve ABD'nin bölge ile ilgili politikalarının önünde engel olmaya devam edecek olan bir güç olarak görülmektedir. Bu nedenle ABD-Türkiye ve İsrail tarafından kısıpça alınıp her yönden sıkıştırılarak inisiyatifi sınırlandırılması, ABD'nin bölgedeki hakimiyetini arttıracak gibi, Türkiye-İsrail ittifakını pekiştirip, daha da güçlendirecektir. Nitekim, ABD'nin "Savaş gerek kalmadan sorunun çözümünü istediğini" açıklarken, sınırlı operasyonlara ve "PKK'nin Suriye'den çıkarılması"na yeşil ışık yakmayı ihmal etmemesi de bunu gösteriyor.

3- Suriye'ye karşı savaş çıkırtkanlığının bir diğer nedeni ise Türk devletinin içeride yaşadığı bir dizi karmaşık sorundan kaynaklanmaktadır. "Yeniden yapılandırma" politikalarının uygulanmasında beklenen başarı bir türlü yakalanamamış ve bir anlamda 28 Şubat kararları sekteye uğramıştır. Bunun nedeni, siyasi iradenin parçalanmışlığına ve hükümetin iç istikrarsızlığına çare bulunamamasıdır. Suriye'ye karşı gerilim politikalarının devreye sokulması ile birlikte hükümetin tamamen devre dışı bırakılarak yürütmenin MGK'ya bağlı "Kriz Yönetim Merkezi"ne havale edilmesi, Demirel'in uzun süredir dile getirdiği "yarı başkanlık" statusuyla fiilen Genelkurma-

y'ın sözcülüğü görevi ile yetkilendirilmesinin nedeni budur. TUSİAD ve MGK'nın düzen partileri içindeki operasyonları tamamlayıp, düzenin "sağ"ını, "sol"unu yeniden düzenleyerek hizaya sokmadan bir seçime izin vermesi uzak bir ihtimaldir. Onun için, Türk hakim sınıfları Suriye ile bir savaş olmasa bile, olacaktı gibi gösterilerek oluşturulacak bir şovenist histeriyle hem düzen partilerini "ülkenin çıkarları temelindeki politikalar" etrafında bir araya getirmeyi, hem "dış düşman" yaygarası ile geri kitleleri etkileyerek zayıflayan kitle dayanaklarını güçlendirmeyi, hem de "savaş hali" uygulamaları ile seçimleri 2000 yılına erteleyerek "yeniden yapılandırma" dedikleri düzenlemeleri daha hızlı bir şekilde devreye sokarak her halükarda bu "savaş" atmosferinden yararlanmayı hesaplamaktadırlar.

Bir ülkenin savaşa girip, girmeyeceği o ülkenin ekonomik-siyasi konumu, kitlelerin durumu ve diğer ülkelerin (özellikle de emperyalistlerin) tutumuna bağlıdır. Ortadoğu gibi bir bölge söz konusu olduğunda ise savaş ayrıca daha bir dizi etkene bağlıdır. Sorun bu yönü ile bütünlüklü olarak ele alındığında, ekonomik ve siyasi kriz içinde debelenen Türk devleti ile Suriye arasındaki sorunların niteliği (bunların çözümünde kısmi operasyonlara başvurulması ihtimaline rağmen) her iki ülke açısından bir savaşa elvermiyor. Türk devleti, NATO'nun, "diplomatik baskı ve askeri tehditleri içiçe geçirerek kuvvet kullanmadan caydırıcı yöntemlerle sonuç alma" politikalarını uygulayarak, Suriye ile yaşanan krizden yararlanarak, bir yandan dışta Türkiye-İsrail işbirliğine karşı gelişen itirazların etkisini kıran, diğer yandan içte "yeniden yapılandırma"nın önündeki engelleri ortadan kaldıran politikaları oturtmaya çalışmaktadır.

Bu savaş oyunu, bir tek taşın oynaması ile bütün taşların yerinden oynamaya başladığı Ortadoğu gibi hassas bir bölgede binlerce emekçinin hayatına malolacak bir savaş riskini taşıyor.

Bu, Kürt ulusal başkaldırısının kan, katliam ve vahşetle bastırılmasını hedefliyor.

Bu, emekçi kitlelere yönelik ekonomik ve siyasi terörün daha üst boyutta uygulanması, yeni saldırı dalgalarının peşpeşe gelmesi ve en ufak bir toplumsal kıpırtının dahi bastırılması demektir.

Bütün bunlardan dolayı, Türk, Kürt, Arap ve diğer bölge halkları tüm gücü ile bu savaş çıkırtkanlığına ve estirilen şovenist rüzgara karşı koymalıdır. Bölge-mizi kan ve gözyaşına boğacak bir haksız ve gerici savaşa izin vermeyelim! Haksız gerici savaşlara karşı, devrimci iç savaşları geliştirelim! ●

SEKA işçilerinden özelleştirmeye yanıt

Haber Merkezi: Özelleştirme Yüksek Kurulu (OYK)'nın SEKA İzmit Fabrikası'nın kapatılma kararına karşı fabrika çalışanlarının 2 Ekim'de başlattıkları direniş devam ediyor. Karara karşı SEKA İzmit Fabrikası'nda çalışan emekçilerin başlattığı işyerini terk etmeme eylemi, SEKA'nın tüm işyerlerinde çalışanların yanı sıra değişik işkollarında çalışan emekçiler, sendikalar, siyasi partiler ve Demokratik Kitle Örgütleri destek veriyorlar. Eyleme verilen kitlesel destek karşısında özelleştirme kararını veren hükümet ortakları geri adım atıp, karar üç ay süreyle ertelenmek zorunda kaldı. Hükümet ve OYK'nın kararının kendilerini oyaltma amaçlı olduğunu söyleyen emekçiler, işyerini terk etmeme eylemini sürdürüyorlar.

2 Ekim Cuma günü başlatılan işyeri işgali (fabrikadan ayrılma) eyleminden sonra 3 Ekim Cumartesi günü, çeşitli kurumların yanı sıra SEKA'da örgütlü olan Selülöz İş Sendikası Genel Başkanı Davut Bozkan yaptığı açıklamada, SEKA'nın bilinci olarak tarara uğratarak kapatılmaya çalışıldığını söyledi. Direniş karşısında işyerine gitmek zorunda kalan Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral ise Başbakan ve Bakanlarla görüşüğünü ve destek sözü aldığını iddia ederek eylemin amacına ulaştığını söyledi.

4 Ekim Pazar günü, işçi aileleri, SEKA lojmanları önünde toplanarak fabrikaya yürüdüler. Eyleme DİSK, HADEP, Belediye-İş, Birleşik Metal-İş, Harb-İş, Emekli-Sen, KESK İzmit Şubeler Platformu da destek verdi.

Direniş sürerken 5 Ekim Pazartesi günü İzmit'te kitlesel bir miting gerçekleştirildi. "SEKA halkındır kapatılamaz", "Genel grev, genel direniş", "Bugün SEKA, yarın tüm ülke", "SEKA halkındır kapatılamaz" dövizleri taşındı ve aynı içerikli sloganlar atıldı. Yaklaşık 7000 kişinin katıldığı mitinge İstanbul Gölük'ten ve İzmit'ten işçiler, sendika ve siyasi parti temsilcileri de katılarak destek sundular.

5 Ekim'den itibaren SEKA'nın 8 ildeki işyerlerinde de işyerini terk etmeme eylemi başlatıldı.

6 Ekim Salı günü hükümet yetkilileri yaptıkları

açıklamada kararın 3 ay süreyle, "çalışanların başka işyerlerinde istihdam edilmelerinin sağlanması" amacıyla ertelendiğini açıkladılar. Karara tepki gösteren emekçiler, kendilerinin oyaltılmak istendiğini belirterek, karar tamamen geri alınmaya kadar direniş sürdüreceklerini söylediler.

Direniş devam ederken 8 Ekim Perşembe günü Ankara'da siyasi parti temsilcileri görüşen sendikacılar, hükümet ortaklarıyla da bir araya geldiler. Sendikacılarla görüşen Mesut Yılmaz, SEKA direnişinin bir nostalji olduğunu, hükümet olarak karardan dönmeyeceklerini açıkladı. Yılmaz, fabrika çalışanlarının başka işyerlerinde istihdamlarının sağlanacağını, SEKA İzmit Fabrikası'nın ise kesin kapatılacağını

söyledi.

Direnişin gündeme gelmesiyle harekete geçen burjuva siyasetçiler de SEKA'nın kapatılmasına karşı olduklarını açıklamaya başladılar. Nitekim hükümet ortağı DTP Genel Başkanı Hüsamettin Cindoruk da İzmit'e gelerek işçileri ziyaret etti. Cindoruk, SEKA'nın kapatılmasına karşı olduğunu iddia etti. Kararda imzası yokmuşçasına karara karşı olduğunu söyleyen Cindoruk, SEKA çalışanlarının protestosuyla karşılaştı. Burda daha da ileri giden Cindoruk, kararın ardında art niyet olduğunu söyledi. Aynı Cindoruk kararın zamanlamasının (seçimden önce) yanlış olduğunu söyleyerek, aslında emekçiyi savunma gibi bir derdi olmadığını, oy peşinde olduğunu da gösterdi.

Sol maskeli faşist Ecevit ise yaptığı açıklamada, SEKA'nın kapatılma kararında hatalı olduklarını ancak özelleştirmeden tamıyla vazgeçemeyeceklerini söyledi.

İşyerlerindeki işgal sürerken 10 Ekim Cumartesi günü, Muğla Dalaman, İçel Silifke ve Giresun Aksu fabrikaları çalışanları kararın geri alınması istemiyle miting düzenlediler.

SEKA çalışanları direniş devam ederken, 11 Ekim Pazar günü işçilere hitaben konuşan Kocaeli Valisi Memduh Oğuz, ziyaretçileri kabul etmemelerini istedi. Valinin sözleri tepkiyle karşılanırken, emekçilerin yalnızlaştırılmasının istendiği vurgulandı.

12 Ekim Pazartesi günü ise Ankara'da SEKA'da çalışan memurların sendikası olan Genel Sanayi-Sen bir miting düzenledi. "Bugün SEKA yarın tüm ülke", "İşçi memur elele, genel grev", "SEKA halkındır satılamaz" vb. afişler açan kitle hükümeti protesto etti.

Genel Sanayi-Sen Genel Sekreteri Cengiz Toygör yaptığı konuşmada, özelleştirmeyle rekabet sağlanacağını ve malların ucuzlayacağını doğru olmadığını, bu durumun yaşanan pratiklerle ispatlandığını söyledi. Toygör, hiçbir emekçinin saldırılardan muaf olamayacağını söyleyerek, tüm emekçileri SEKA'ya destek olmaya çağırdı.

Öte yandan 12 Ekim Pazartesi günü bir araya gelen Kocaeli Sendikalar Birliği (KSB), SEKA direnişine ilişkin bir dizi karar aldı. SEKA çalışanlarının sürekli olarak kitlesel bir şekilde ziyaret edilmesi, Kocaeli'de mitingler düzenlenmesi, konuyla ilgili geniş katılım toplantılar yapılması karara bağlandı. Ayrıca KESK, DİSK, TÜRK-İŞ ve Hak-İş konfederasyonlarına grev yapmayla ilgili öneri götürülmesi kararlaştırıldı.

SEKA çalışanları özelleştirme, sendikalaştırma, işten atma, serbest bölge, esnek çalışma vb. saldırıların sınıfa karşı pervasızca sürdüğü bir süreçte pratikleriyle saldırılara karşı set olmayı bildiler. Çözüm bu tür mücadeleleri siyasi mücadeleye tabi kılmak ve varolan direnişleri birleştirip saldırılara karşı topyekün direniş örgütlemekten geçiyor ●

Halkın Günlüğü/Kartal: İşten atılmaya ve sendika ihanesine karşı açlık grevine giren PLASTAŞ işçisi Sunay Ekinci, sağlığının bozulması, bilinç bulanıklığı, mide bulantısı, bayılma vb. hastalıkların baş göstermesi ve durumunun ciddileşmesi üzerine arkadaşları tarafından hastaneye kaldırıldı.

PLASTAŞ Fabrikası'nda iş güvenliğinin olmaması sonucu en son Erhan Özen isimli işçinin ölmesi, iş kazalarına önlem alınmaması ve haksız gerekçelerle işten çıkarılmaya karşı açlık grevine giren Sunay Ekinci, açlık grevi eyleminin 33. gününde ölümle burun buruna geldi. Tüm bu gelişmelere seyirdi kalan Petrol-İş Kartal Şubesi Başkanı Kemal Akbaş, sendikacı olarak üyesine sahip çıkmazken, insani olarak dahi hiçbir girişim yapmaksızın işçiyi ölüme terk etti.

2 Ekim Cuma günü, Kartal Demokrasi Platformu'nun bir girişimi sonucu Kemal Akbaş, **Halkın Günlüğü**, Atılım, Alınteri, Emekli

İŞTE SENDİKA İHANETİ

Sen, Eğitim Sen, Limer-İş, Kartal Halkevleri, İşçi Birliği vb. kurumlarca ziyaret edilerek, işçinin hayatı tehlikesinin artması nedeniyle sendika olarak bir müdahale edilmesi istendi. Fakat Kemal Akbaş hiçbir girişimde bulunmayacağını belirtmesi üzerine, suç işlediğini ve sendikal tarihe ihanetçi olarak geçeceğini belirten platform temsilcileri Akbaş'ın tutumunu protesto ederek sendikadan ayrıldılar. Kartal Demokrasi Platformu tarafından 13 Ekim Salı günü, Kartal SSK önünde Petrol-İş Kartal Şubesi Başkanı Kemal Akbaş'ı protesto etmek için bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasına yüzün üzerinde bir katılım sağlandı.

"Atılan işçiler geri alınsın", "Kahrolsun sendika ağaları", "Zafer direnen emekçinin olacak", "PLASTAŞ işçisi yalnız değildir" sloganlarının atıldığı basın açıklamasında, "Tuzla PLASTAŞ Fabrikası'nda 1

Eylül günü iş kazasında yaşamını yitiren Erhan Özen adlı arkadaşlarına sahip çıkırları ve işyerinde örgütlü olduğu halde pasif kalan Petrol-İş Kartal Şubesi'ni teşhir ettikleri için şu an açlık grevinde olan Sunay Ekinci'yle direnişte olan Mukremin Fidan 7 Eylül günü gerekçesiz olarak işten çıkarıldı. Petrol-İş Kartal Şube Yönetimi'nin patroula işbirliği sonucu işten çıkarılan Sunay Ekinci, o tarihten bu yana açlık grevinin sürdürürken Mukremin Fidan da direnişe devam etmekte.

Kartal Demokrasi Platformu'nun insani bir görev olarak, Petrol-İş Kartal Şube yöneticileriyle görüşerek işyerine sahip çıkması istenmiştir. Fakat başta Şube Başkanı olmak üzere, şube yöneticileri, adım adım ölüm giden işyerine sahip çıkmayacaklarını açıklayarak, insanlık dışı tavır ve davranışlar sergilemiştir.

Sürecin devamında oluşan toplumsal baskı sonucunda Kartal Şubesi'ni PLASTAŞ olayıyla ilgili görevden aldığını söyleyen Petrol-İş Genel Merkezi, olayla kendisinin ilgilenmediğini söylediği halde, üzerüne düşen görevini yerine getirmemiştir. Ayrıca görevden alındığı bildirilen Petrol-İş Kartal Şube yöneticileri, Petrol-İş Sendikası'na bağlı işyerlerinde ihbarcılığa ve sınıf ihanetine dayalı bildiriler dağıtmıştır" denildi.

Açlık grevinin 36. gününde olan Sunay Ekinci, Demokrasi Platformu bileşenleri tarafından Kartal SSK Hastahanesi'nde ziyaret edilerek, eylemin başarısı ve kazanımları anlatıldı.

Kitlenin dağılmasıyla birlikte basın açıklamasını okuyan Hıdır Yıldız, sivil polislerce ifadesi alınmak üzere Kartal Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Yıldız, ifadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı ●

Dersim-Hozat'ta çatışma; 2 TIKKO gerillası şehit düştü

Haber Merkezi: Halkın gerçek kurtuluşu için, sınırsız, sınıfsız ve sömürsüz altınçağ mücadelesi perspektifiyle kurulduğu tarihten itibaren mücadele eden TKP(ML) ve önderliğindeki halk ordusu TIKKO'ya yönelik artan devlet saldırısı, TKP(ML)'nin mücadelesini engellemiyor. Binbir entrika, karalama saldırısıyla bitirmeye heveslendiği TKP(ML), tüm zorluklara rağmen mücadeleyi daha geliştirmek için, tüm engelleri bir bir yenerek, altınçağ kavgasını sürdürüyor.

T KP(ML) önderliğinde savaşan TIKKO gerillalarıyla devlet güçleri arasında 2 Ekim Cuma günü, Dersim'in Hozat ilçesi kırsal alanında çatışma çıktı. Yerel kaynaklardan aldığımız bilgilere göre, Hozat'a bağlı Bılanık ile Karaca köyleri arasındaki ormanlık alanda, devlet güçlerinin attığı pusu sonucu çıkan çatışmada Atilla Rüzgar ve Zafer İnce adlı 2 TIKKO gerillası şehit düştü. 2 Ekim Cuma günü saat 14:00 sularında başlayan çatışmanın 20:00'a kadar devam ettiği ve 6 saat süren çatışma sonrasında 2 gerillanın şehit düştüğü belirtilirken, devlet güçlerinden kayıp olup-olmadığı konusunda bir bilgi alınmadı.

Atilla Rüzgar'ın cenazesi Hozat'tan alınarak, 4 Ekim Pazar günü, Geyiksuyu'nda 1000 kişinin katılımıyla sığınlar eşliğinde toprağa verildi. Zafer İnce'nin cenazesini almak için Hozat'a giden ailesi tarafından, vurulduğu topraklarda kalması amacıyla cenazesinin çıkarılmadığı belirtildi.

Şehit düşen TIKKO gerillaları hakkında öğrenebildiğimiz bilgiler şöyle:

Atilla Rüzgar (Küçük Savaş): 1975 Geyiksuyu-Dersim doğumlu. 1995 yılında gerillaya katıldı. Şehit düştüğünde TIKKO üyesi ve birim komutanıydı.

Zafer İnce (Cebo-Manuel): 1980 Dersim-Hazari Köyü (Çemişgezek) doğumlu. Daha 20 günlük iken, devletin ailesine yönelik saldırıları sonucu tutukladığı annesi ve babasıyla Tunceli Cezaevi'nde kaldı. Yani faşizmin baskılarını daha doğar-doğmaz tanıdı. 1980 sonrasında ailesi Edirne'ye sürgün edildi ve sürgünden sonra Manisa'ya yerleştiler. 1998 Mayıs ayında gerillaya katılan Zafer İnce, TIKKO savaşçısıydı.

TANIK GAZETECİLER KATİLLERİ TEŞHİS ETTİ

Haber Merkezi: Gazi Mahallesi'nde 12 Mart '95 tarihinde halkın üzerine hedef göstererek ateş açan ve 23 kişinin yaşamını yitirmesiyle sonuçlanan katliamda silah kullanan polislerin yargılandığı davada yine bir gelişme sağlanamadı.

2 Ekim Cuma günü "Gazi katliamını unutma" yazılı tişörtleri giyen ve ellerinde katliamda yaşamalarını yitirenlerin fotoğrafları ile "Gazi'nin katili Susurluk devleti" vb. sloganlar atarak adliyenin önüne gelen katliam mağdurları, tek tek arazarak duruşma salonuna alındılar.

İkisi tutuklu 20 polisin yargılandığı duruşmaya tanık olarak gazetecilerden Miyase İlknur, Ahmet Şık, Evrim Alataş ve Hacer Yıldırım katıldı.

İlk tanık olarak o dönemde haftalık Newroz Gazetesi'nde çalışan Evrim Alataş dinlendi. Alataş 13 Mart sabahı bazı gazeteci arkadaşlarıyla birlikte Gazi Mahallesi'ne gittiğini, her şey durgunken birden sivil ve resmi polisler tarafından halkın üzerine ateş açıldığını söyledi.

Alataş'ın ardından o süreçte Cumhuriyet Gazetesi muhabiri olan gazeteci Ahmet Şık tanık olarak dinlendi. Şık, kahvehanenin tarandığı akşam Gazi Mahallesi'ne gittiğini, panzerlerin halkın üzerine sürüldüğünü, daha sonra gece karanlığında ateş açıldığını, aynı gece Gazi Cemevi'nin önünde bekleyen küçük bir gruba projektör tutan panzerden ateş açıldığını ve Mehmet Gündüz'ün öldüğünü söyledi. Ertesi gün yine pastanenin önünde bekleyen halkın üzerine sivil ve resmi giyimli polisler tarafından uzun namlulu silahlarla ateş açıldığını gördüğünü ve çok sayıda insanın vurulup

yerde düştüğünü söyleyen Şık, şu an tutuklu bulunan Adem Albayrak ve Mehmet Gündoğan için; "İhtis de ateş ediyordun. Adem Albayrak'ın üstünde kot takım vardı. Albayrak'ın sürekli hedef göstererek uzun namlulu silahla ateş açtığını gördüm. Yanlarında sivil polisler de vardı. Onların hepsini gördüm ve fotoğraflarını çektim" dedi. Şık, "Benim bu yaptığım belgesel bir tanıklıktır, tarihe tanıklıktır. Koyboy filmlerinde seyrettiğini ben o gün orada gördüm" dedi. Sanıkların sözlü saldırıları sonucu ortamın gerginleşmesi nedeniyle müdahil vekil Av. Remzi Kazmaz, duruşmanın sanıklar ve vekilleri tarafından terörist ve tankların tehdit edildiğini belirterek; "Bizim derdümüz iki sanığın cezalandırılması değil, biz asıl faillerini arıyoruz" dedi.

Şık, daha sonra fotoğrafların yayınlanmasının ardından tehdit telefonlarını aldığını ve halen tehdit mektuplarının geldiğini söyledi. Şık'dan sonra Cumhuriyet Gazetesi çalışanı Miyase İlknur kendisinin de aralarında bulunduğu bazı yazarlar ve gazetecilerin polislerin ağır küfürlerine ve hakaretlerine maruz kaldıklarını, "sizi burada gebertiriz, leşinizi bulan olmaz" diye tehdit edildiklerini söyledi.

Müdahil avukatından Keleş Öztürk, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ndeki tüm uzun namlulu silahların üzerinde balistik inceleme yapılması gerektiğini, olayla ilgili Hanefi Avcı'nın tanık olarak dinlenmesini, Kutlu Savaş'tan Susurluk Raporu'nun istenmesini talep ederken, Av. Remzi Kazmaz ise "Adil yargılama sürecini kaçırırsak yarın tarih bizi yargılayacak" dedi.

Sanık polislerin avukatı İlhami Yelekcı, geçen duruşmada giyahi tutuklu olmasına rağmen askerde olduğu ortaya çıkan Orhan

Durmuş'un "vatani görevini" yaptığını ve diğer müvekkillerinin de "görevlerini" yaptığını ifade etti.

Müdahil avukatların taleplerini reddeden mahkeme heyeti, Cumhuriyet Gazetesi'nde o gün yayınlanan fotoğrafların istenmesini kararlaştırırken, önceki süreçlerde 4 kez istenen, ancak gönderilmeyen telsiz kod çözümlerinin aslını yeniden İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nden istenmesine, sanıkların tutukluluk hallerinin devanına karar vererek, duruşmayı 6 Kasım '98 tarihine erteledi.

GAZİ DAVASI PLATFORMUNA ANAP'TAN RED

HADEP, ÖDP, EMEP, İHD, DMP ve Gazi Cemevi yöneticileriyle Gazi katliamı mağdurlarından oluşan "Gazi Davası Platformu" ile aralarında Suavi, Ekrem Ataer ve Orhan Ay

dan gibi sanatçıların bulunduğu bir grubun, Gazi davasının Trabzon'dan İstanbul'a alınması ve katliam emrini verenlerin ortaya çıkarılması amacıyla 29 Eylül Salı günü, ANAP İstanbul İl Başkanı Sühan Özkan ile görüşme talepleri reddedildi.

ANAP İl binası önüne gelen Gazi Davası Platformu üyeleri, çevik kuvvet tarafından durduruldu. Platform üyelerinin talepleri Beyoğlu ve Şişli'den sorumlu Emniyet Müdür Yardımcısı Feri Yılmaz tarafından Özkan'a iletilti, fakat randevuları olmadığı gerekçesiyle görüşme talebi reddedildi. ANAP İl binası önünde de polislerce basın açıklamasına izin verilmezken, katliamda yaşamını yitirenlerin yakınları, çocuklarının devlet güçlerince katledildiğini ve katillerinin de korunduğunu ifade ettiler.

Kamuoyuna

O DUVAR, DUVARINIZ VİZ GELİR BİZE VİZ! TKP(ML) ve DHKP/C tutsakları olarak sıcak mücadele içerisinde yer alma istek ve kararlılığıyla başlatmış olduğumuz özgürlük eylemimiz düşmanın girişimi ile 8 Ekim 1998'de açığa çıkarılmıştır.

Ceraevinde bulunan dost parti ve örgütler özgürlük eyleminin belli bir aşamasında bilgilendirilmiş ve bu örgütlerde devrimci dayanışmanın gereği olarak bizlere olanak ve yardımlarını sonuna dek sunmuşlardır. Özgürlük eylemimizin düşmanca ağa çıkmış olmasından dolayı üzgünüz. Ama bir o kadar da coşukuzuz.

Çünkü özgürlük anlayışı hiç bitmeyecek. Kavgayı öğrenmeden, isyanı büyütmeden, özgürlüğümüzü kazanmadan hiçbir şey bizi engelleyemeyecek.

Düşmanın çokça övündüğü Özel Tıp Cezaevlerinde birini daha delme mühlülüğü içerisindeyiz. Eylemimiz başarıya ulaşmasada, durum bugüne kadar olduğu gibi bundan sonrada özgürlük eylemine yeni halkalar eklememiz önünde engel olmayacaktır.

Türkiye halklarına duyduğumuz sevgi, mücadeleye bağlılığımız özgürlük tutkumuzu diri tutacak ve bu sayede mutlaka duvarı aşacağız. Belki bugün başaramadık ama yarın mutlaka başaracağız. Bir gün mutlaka!

TKP(ML) Esir Savaşçıları Adına HİDİR DURMAZ,
DHKP/C Tutsaklar Örgütlenmesi Adına ŞEMSETTİN KALKAN

Dün olduğu gibi bugün de bizleri yıldırılmazsınız

Halkın Günlüğü/İstanbul: Ekonomik kriz her geçen gün artmaya devam eden Türkiye'de, siyasal kriz kendisini daha katmerli bir şekilde göstermeye başladı. İçerisinde bulunduğu ekonomik-siyasi krizden kurtulamayışını halklarımıza, daha fazla kan ve katliana getirerek kurtulma hayalleri içerisinde. Bu baskıcı politikasını en ufak bir hak aramada bile gösteren hakim sınıflar, gerekçeleri halklarımıza yansıtan devrimci-sosyalist, yurtsever basına da azgınca saldırıyı sürdürüyorlar. Bu saldırıların en son olarak Halk İçin Kurtuluş Gazetesi Merkez bürosu ve temsilcilikleri ile Devrimci Çözüm Gazetesi Merkez bürosunu basarak, çalışanları gözaltına alıp, büro malzemelerini dağıtarak gösterdiler.

Halk İçin Kurtuluş Gazetesi'ne yönelik ilk saldırı, Terörle Mücadele Şubesi ekiplerince, Serler Matbaası'nda basılmakta olan 101. sayıya el konulup 6 çalışanın gözaltına alınmasıyla başladı. Matbaada gözaltına alınan gazete çalışanları, Vatan Caddesi'nde bulunan Terörle Mücadele Şubesi'ne götürüldü.

Bu saldırının ardından 7 Ekim Çarşamba günü, saat 11:00'da gazetenin Çağaloğlu'nda bulunan merkez bürosu, Terörle Mücadele ve Asayiş ekiplerince basılarak, gazete bürosu darmadağın edildi. Gazete bürosunda bulunan masaları, sandalyeleri, resimleri dağıtan ve kıran polislerin saldırısına karşı koyarak direnen 24 büro çalışanı gözaltına alındı.

Gazete çalışanlarından Özlem Kütük, Gülay Yücel, Ufuk Dağbay, Bektaş Özer, Nebahat Arslan, Tunay Akın, Aynur

Korucu, Kader Aksu, Nurgül Arzıtaz, Sibel Taşdemir, Hakan Alak, Nurban Yılmaz, Özgür Erdoğan, Veli Demir, Mert Olgun, Kamil Demir, Selma Kubat, Temel Altınışık, Fatma Şener, İsmail Şen, Selçuk Uluver, Eyrim Şener ve Nesimi Özcan gözaltına alınarak Vatan Caddesi'ndeki TMS'ye götürüldüler.

Bürolarının hukuka aykırı bir şekilde basılmasını, darmadağın edilmesini, gazete çalışanlarının ve okurlarının keyfi bir şekilde gözaltına alınmalarını basın açıklaması ile protesto etmek için bir grup gazete okuru ve çalışanları, 8 Ekim Perşembe günü, saat 13:00'da Türkiye Gazeteciler Cemiyeti önünde bir basın açıklaması yapmak istediler. Ve yine her zaman olduğu gibi azgınca saldırıya uğradılar. Polislerin bu azgınca saldırısına direnen 7 kişi karga tulumla gözaltına alındı. Gö-

zaltına alınanlar ertesi gün serbest bırakıldılar.

10 Ekim Cumartesi günü, Halk İçin Kurtuluş Gazetesi Merkez bürosu Eminönü İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polislerce tekrar basılarak, dinlenme yeri ve yatak hane olarak kullanılan üst kattaki bölümü, Siyasi Şube'nin talimatı doğrultu-

sunda "Eğitim Kampı" olarak kullanıldığı gerekçesiyle mühürlendi.

Gazetenin Merkez bürosuna yapılan saldırıdan sonra temsilcilikleri de basılmaya başlandı. 10 Ekim Cumartesi günü gazetenin Antep bürosu basılarak çalışanlarından Erol Gürkaynak, Önder Fırat, Yılmaz Şarklı ve ismi öğrenilemeyen gazete okuruyla birlikte toplam 4 kişi gözaltına alındı.

Ayrıca 8 Ekim Perşembe günü, Halk İçin

Kurtuluş Gazetesi Malatya Bürosu, 7 Ekim'de gazetelerine yapılan baskınları protesto etmek için yapılan basın açıklamasından sonra aralarında Özgür Gelecek Gazetesi Malatya Temsilcisi **Muharrem Yiğitsoy**, Kurtuluş Gazetesi Malatya Temsilcisi **Salih Karakoç** ve Kurtuluş Gazetesi Muhabiri **Tülay Taş**'ın da aralarında bulunduğu 9 kişi gözaltına alındı.

Halk İçin Kurtuluş Gazetesi'ne yapılan saldırıların bir benzeri ise Devrimci Çözüm Gazetesi'ne karşı yapıldı. 9 Ekim Cuma günü, akşam saatlerinde gazetenin merkez bürosu polisler tarafından basıldı. Baskında polis, büroda birçok malzemeyi dağıtırken, derginin arşiv ve dokümanlarına el koydu. Bunlarla da yetinmeyerek Yazışlıeri Müdürü **Neriman Tufan**, muhabirleri ve baskın esnasında büroda bulunan gazetenin okurları gözaltına alınarak Fatih Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüler. Gözaltına alınanlar 28 saat gözaltında tutulduktan sonra akşam saatlerinde Fatih Cumhuriyet Savcılığı'na çıkarılarak serbest bırakılırken, gazetenin okurlarından **Erdal Özdemir** asker kaçağı olduğu gerekçesiyle tekrar gözaltına alındı.

Her iki gazeteye gerçekleştirilen saldırılar keyfi ve hukuka aykırı bir şekilde gerçekleştirilmiştir. Kendi gölgelerinden bile korkar hale gelmiş cellatlar şunu unutmamalıdır; sosyalist, devrimci ve yurtsever basın bugüne kadar yaşadığı saldırılar, çalışanlarının cezaevlerine konulması-katledilmesi ve bürolarının bombalanması karşısında susmadılar, tam tersine daha kararlı ve öfkeli bir şekilde yazın hayatlarına devam ettiler ve bundan sonra da devam edeceklerdir ●

SÜTAŞ'TA İŞÇİ KİYIMI

Halkın Günlüğü/Kartal: SÜTAŞ (Süt Ürünleri Anonim Şirketi)'ta serviste çalışan **İlyas Çakır** isimli işçinin, 30 Eylül Çarşamba günü gerekçesiz olarak işten çıkarılmasına karşı işçiler iş bıraktı.

Bu olayın üzerinden iki gün sonra işe işlerinde sendikalar faaliyet yürüttükleri gerekçesiyle 30 işçi, 2 Ekim Cuma günü işten çıkarıldı. Bunun üzerine 30 işçi işe dönmek için işyeri önünde direnişe başladı. 3 Ekim Cumartesi günü eyleme geçen SÜTAŞ işçileri, işverenin silahlı tehditleri ve polislerin dayatması karşısında kararlılığını sürdürüyorlar.

Eylem yerine gelen TEZKOP-İŞ Genel Başkanı **Sadık Özben** ve İstanbul Şubeler Platformu temsilcisi **Kenan Kaya**, işçileri ziyaret esnasında polislerin müdahalesiyle karşılaştılar. Polis ekibinin başında yer alan bir komiserin işçileri sendikacılara karşı provake etmek için, "Bak ben kaç yıllık memurum bir evim bir arabam yok ama sendikacıların her şeyi var. Bunlar sizi kandırıyorlar, sizin beyinlerinizi yıkıyorlar" deyince, işçiler patron uşağı komiserle sloganlarla tepki gösterdiler. Bunun üzerine polisler işçilerin işyeri önünü terk etmelerini istediler. Polislerin bu çağrısına kulak asmayan işçiler, TEZKOP-İŞ Sendikası Genel Başkanı **Sadık Özben** ile işverenin yanına çıktılar. Yarım saatlik bir görüşmenin ardından sendika yöneticileri tarafından hiçbir açıklama yapılmadan eylemin devam edileceği belirtildi. 5 Ekim Pazartesi günü, işçiler işyeri önüne çadır kurarak işe alınana dek ve sendikalar talepleri kabul edilinceye kadar eylemlerine devam edeceklerini belirttiler ●

METRO'DA DİRENİŞ SÜRÜYOR

Halkın Günlüğü/Kartal: Koz yatağı Metro Grosmarket'de kasiyer olarak çalışan **Hakan Turan** adlı işçi, 15 Eylül'den beri haksız gerekçeyle işten atılması protesto etmek için Metro'nun girişindeki direnişini sürdürüyor.

İşine 1 dakika geç geldiği gerekçesiyle İşletme Müdürü **Koraman Ataman** tarafından işten atılan Turan, işyeri önünde çadır kurarak açık grevi başlattı. TEZKOP-İŞ Sendikası'nın, örgütü olduğu işyerlerinde sendikaların bitirilmesi için öncü işçiler tek tek atılırken, işçilerin gösterdikleri tepkiler nedeniyle baskılar daha da arttırdı. Açık grevi eyleminin 18. gününde TEZKOP-İŞ Sendikası bir basın açıklamasıyla personel müdürüne ikinci bir uyarı daha yaptı.

3 Ekim Cumartesi günü, saat 14:15'de yapılan basın açıklamasına TEZKOP-İŞ Genel Başkanı **Sadık Özben**, İstanbul Şubeler

Platformu temsilcisi **Kenan Kaya**, TEZKOP-İŞ 2 No'lu Şube Başkanı **Esat Çalışkan** ve bazı sendika temsilcileriyle SÜTAŞ'tan atılan 30 işçi katıldı. Basın açıklamasını okuyan Esat Çalışkan, işçilere yönelik keyfi baskıları kinadıklarını belirterek, "Baskının karşısında direnmek meşrudur. Bu baskılara karşın biz de toplu sözleşmemizi harfiyen uygulamakta kararlıyız" dedi. Basın açıklamasında işçiler sık sık, "Susma, sustukça sıra sana gelecek", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız" vb. sloganları haykırıyorlar ●

Analara saldırı tüm hızıyla sürüyor

Halkın Günlüğü/İstanbul-İzmir: Türk devletinin 170. haftadan beri kayıpların akıbetini soran ve katillerinin açığa çıkarılması için yaptıkları oturma eylemini engellemek ve yükselen onurlu çığlığı susturmak için yaptığı faşist saldırılar 177. ve 178. haftalarda da devam etti.

Diktatörlüğün adeta gövde gösterisi yaparak gerçekleştirdiği vahşi ve azgınca saldırılara karşı partilerin (HADEP, ÖDP, SİP, EMEP, DBP vb.), sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin, devrimci kültür merkezlerinin yani kısaca kendisine insanım diyen (özellikle de devrimci olduğunu söyleyen veya öyle geçinen) herkesin bu çığlığa her nedense destek veremeyişi kocaman bir soru işareti olarak gün gibi karşımıza çıkıyor.

Buradan hareketle diktatörlüğün maşalı uşakları tarafından her hafta tartaklanan, dövülen, yerlerde sürüklenen, hertürlü hakarete maruz bırakılan analara yapılan saldırılarda, susan ve tepki göstermeyen her bireyin payı olduğu bilinci ile tek yürek, tek çığlık olarak her hafta daha da artarak Galatasaray'da anaların yanında yerimizi almamız. Unutmayalım ki sustukça, sindiçe insanlığımızdan hergün birşeyler kopup gidiyor.

177. Hafta: Kayıp yakınları bir hafta önce kolluk güçlerinin katliam girişimine inat 3 Ekim Cumartesi günü, her zaman olduğu gibi inadına Galatasaray'daydılar. Kolluk güçlerinin olağanüstü güvenlik (gerçekte sindirme ve korkutma) önlemleri aldığı Galatasaray'da kayıp aileleri, insan hakları savunucuları ve birkaç demokratik kitle örgütü temsilcisi saat 12:00'da polis bariyerinin önüne gelerek bir basın açıklaması yaptılar. Kayıp yakınlarının açıklama yapmak istemesini engellemek isteyen kolluk güçleri, ailelerin tepkisi üzerine (bir hafta önce yaptığı vahşiliği de örtmek amacıyla) geri adım atarak açıklamaya kitlenin etrafını çembere alarak izin verdi. İHD üyesi **Filiz Karakuş** tarafından yapılan açıklamada, 6 Ekim 1992 tarihinde gözaltına alınarak kaybedilen **Ayhan Efeoglu** tanıtıldı. Açıklamada ayrıca kolluk güçlerinin yaptığı saldırılar protesto edilerek, *"Biz Cumartesi Anneleri, Cumartesi insanları 177 haftadır her Cumartesi saat 12:00'da burada, Galatasaray'dayız. 177 haftadır Galatasaray'da basın açıklaması yapıyoruz. 177 haftadır basın açıklamalarımız yoluyla gözaltında kayıpları arıyor, devletten onları bulmasını, kayıpları haybedenlerin yargılanmasını istiyoruz. Ne var ki 8 haftadır 2911 sayılı 'Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'nın Galatasaray'da silahlı ve silahlı gösteri yapan güvenlik kuvvetlerince ihlal edildiğini, bütün Türkiye ve dünya Cumartesi akşamları ekranlarda izliyor ve kimin hakkı, kimin haksız olduğunu görüyor"* denildi. Ardından TMMOB Başkanı **Yavuz Önen** bir açıklama yaptı. Önen

177 haftadır seslerini duyurmak isteyen analara destek vermek için geldiklerini, tüm demokratik kitle örgütlerinin anaların yanında yer aldıklarını belirtti. Açıklamaların ardından kolluk güçleri kitleyi dağıtarak eylemi sona erdirdi.

178. Hafta: Kendi "sözde" varolan hakukunu çiğneyerek, Cumartesi Anneleri'nin Galatasaray'da üç buçuk senedir yaptıkları oturma ve basın açıklaması eylemlerine hiçbir hakkı olmamasına karşı saldırarak engellemeye çalışan kolluk güçleri, 178. haftada birkez daha Cumartesi annelerine ve insan hakları savunucularına saldırdı.

Başta Galatasaray ve çevresi olmak üzere tüm sokakları tutan kolluk güçleri, tanıdıkları kayıp ailelerini, duyarlı sanatçıları ve insan hakları savunucularını sokak aralarından gözaltına aldı. Galatasaray'da yapılacak basın açıklamasına katılmak üzere **Büyükparmakçı Sokak'tan Beyoğlu Caddesi'ne** çıkan **Emine Ocak**, **Filiz Karakuş**,

Ekrem Ataer, **Zahide Honca**, **Hanife Yıldız**, **Filiz Koçali**, **Suavi ve Tomris Özden** sivil polisler hiçbir gerekçe göstermeden gözaltına alındılar.

Bu gözaltıların olduğu sırada ise Galatasaray'da bulunan **Balık Pazarı** önünde toplanan kayıp yakınları, sivil ve çevik kuvvet tarafından zorla dağıtılmak istendi. Bu zor sırasında eyleme destek veren **Alman Yeşiller Partisi** milletvekili **Ewald Groth** gözaltına alınmak istendi. Groth'un pasaportuna el koyan kolluk güçleri daha sonra diplomatik dokunulmazlığının olduğunu belirtmesi üzerine bu saldırısını gerçekleştiremedi. Bunun üzerine kolluk güçleri yine eyleme destek veren **ICAD** İngiltere Seksiyonu temsilcisi **Andy Higginsbotton'u** gizli resim çekiyor gerekçesiyle gözaltına almaya çalıştı. Burada da kayıp ailelerinin araya girmesiyle sadece fotoğraf makinasını alan polisler, aileleri dağıtmaya çalıştılar. Bunun üzerine aileler **Taksim Meydanı'na** doğru yürümeye başladılar. O ana kadar sabırsızlıkla ve büyük bir istahla saldırı emrini bekleyen kolluk güçleri, kayıp yakınlarına saldırdılar. Burada ilk gözaltına alınan **Andy Higginsbotton** oldu.

Saldırı esnasında atleler tekmeleterek, yerlerde sürüklenip gözaltına alındılar. Bu saldırıda da kolluk güçlerinin diğer hedefi basın mensuplarıydı. Saldırını görüntülemek isteyen basın mensupları çevik kuvvet tarafından tartaklanarak görüntü almaları engellenmek istendi.

Saldırının ardından saldırıdan kurtulan aileler, İHD'de bir basın açıklaması yaptılar. Burada İHD Şube Sekreteri **Gülseren Yelleri** tarafından yapılan açıklamada; *"170. haftadan bu yana Galatasaray Lisesi önündeki polis kuşatması bu hafta daha da büyütülerek birakin Cumartesi insanlarını, çevredeki esnafa, yolda yürüyen vatandaşları yani kısaca İstiklal Caddesi üzerinde yürüyen herkese yönelmiştir. Keza esnafın rahatsız olduğunu kendilerine malzeme yapan güvenlik güçleri samimi değildir. Keza 7 haftadır yoğun polis ablukası sonucu esnaf iş yapamaz, vatandaş yolda yürüyemez hale gelmiştir"*

dırdığını ve insan haklarını ayaklar altına aldıklarını belirterek bu saldırıları partisi aracılığıyla Alman parlamentosuna götürceğini söyledi.

Gözaltına alınan yaklaşık 20 kişi ertesi gün öğlen saatlerinde serbest bırakıldı.

İZMİR

13. Hafta: İzmir'de 31 Mart'ta kaybedilen dört devrimci için yapılan oturma eyleminin 13.'sü 3 Ekim Çarşamba günü Konak Meydanı'nda gerçekleştirildi.

HÖP tarafından organize edilen eyleme yaklaşık 30 kişi katıldı. Sık sık, *"Gözaltında kayıp istemiyoruz"*, *"Kayıplar bulunsun hesap sorulsun"*, *"Kaybeden, katleden Susurluk devleti"*, *"Anaların öfkesi katilleri boğacak"* sloganları atıldı. Yapılan basın açıklamasının ardından oturma eylemine geçildi.

Oturma eyleminin sonuna doğru polis, eylemcileri, *"Bu alanlarda eylem yapmayın, gidin kendi kurumlarınızda yapın"* şeklinde tehdit etti. Bu tehditlere aldırmayan eylemciler oturma eylemine devam ettiler.

14. Hafta: Kaybedilen 4 devrimci için yapılan oturma eyleminin 14.'süne polis saldırdı.

Kemeraltı çıkışında Konak Meydanı'na gelmek için yürüyen bir grup eylemcinin önünü kesen sivil polisler, gruptan bazı kişileri gözaltına almaya kalkıştılar. Gözaltına alınmak istenenlerin direnmesi üzerine polis önüne gelene tekme tokat saldırmaya başladı.

Ayrıca basının çekim yapmasına izin vermeyen polisler, **Odak Dergisi** muhabiri **Ulaş Bilgin'i** eylem boyunca tutarken, **Atılım** muhabiri **Aysun Gündüz'ün** makinasının flaşını kırdılar. Saldırı sonrası **Deutiz Kızılaslan** (EKSM çalışanı), **Turan Taşçı** (Kurtuluş muhabiri), **Ahmet Savaş** (DÖ-DEF EYO-DEK'i), **Özgür Tekin** ve **Ali Osman İnce** isimli kişiler gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar aynı gün akşam saatlerinde serbest bırakıldılar.

İzmir ve İstanbul'da yaşanan saldırıların ardından çeşitli kurum ve kuruluşlar kolluk güçlerinin yaptığı saldırıları yazılı açıklamaları ile kınadılar ●

DGM BOYKOTUNA DESTEK

Halkın Günlüğü/İstanbul: Devrimci tutsakların 5 Eylül '98 tarihinde başlattıkları DGM boykotuna destek artıyor.

7 Ekim Çarşamba günü, saat 12:00'da SES Aksaray Şubesi'nde; **DHP**, **DMP**, **Partizan**, **Hedef**, **Odak**, **TUHAD-DEK**, **Direnış**, **OMP**, **Zindan**, **Sosyalist İktidar Partisi**,

Demokrasi ve Barış Partisi ve SES Aksaray Şubesi tarafından oluşturulan "Özgürlük İçin Girişim" tarafından bir basın açıklaması yapıldı.

SES Yönetim Kurulu Üyesi **Saadet Pehlivan** tarafından okunan açıklamada, son bir yılda DGM'de 6000 düşüncü suç dosyası bulunması ve görülen davalarda %65 mahkûmiyet kararının eşitsiz yargının somut bir ifadesi olduğu ve 650 cazaevinde yaklaşık 75 bin tutuklu ve hükümlünün bulunduğu ifade edilerek "Cezaevleri sorunları bu noktadayken, yeni geliştirilen ve topluma reform olarak sunulan ceza yasa taslağındaki infaz sistemi adı altında 'hacreye' koymayı hedefleyerek fiziki sağlıklarını bozmanın yanı sıra psikolojik sağlıklarına yönelmiş saldırıdır" denildi ●

Tuzla'da direniş ve saldırı

Halkın Günlüğü/Kartal: Ekonomik krizin derinleşmesi patron-ahşarın iktidarını her geçen gün daha da sarsıyor. Bu nedenle sömürü ve baskılar daha da artırılarak "özelleştirme, taşeronlaştırma, işten çıkarmalar ve serbest bölge" vb. politikalarla işçiler köleleştirilmek isteniyor. Birçok bölge gibi Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi de, serbest bölge yapıma senaryolarına eklenince, uşak deri işverenleri "iş krizinin olması nedeniyle fabrikada iş yok" safsatalarıyla fabrika kapatma ya da işçi çıkarma gibi senaryolarla sendika sızlaştırma oyunları hazırlığı içerisindedir. Tuzla Deri İş Sendikası'nda örgütlü işçiler bu senaryoları boşa çıkarmak için Amaç Deri, Özatılın Deri, Medisa Deri ve Tabaksan Deri'de direniş başlatılar.

Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde işverenlerin sudan bahanelerle işçileri işten çıkarmaları ve sendikal faaliyetleri bitirme oyunlarına işçilerin tavırları sert oldu.

Tabaksan Deri Fabrikası'nda daha önce işverenin iş krizini öne sürmesi nedeniyle işçiler 6 ay boyunca işverene destek oldular. Fakat işveren bu iyi niyeti yıpratma primi, sigorta, ikramiye ve maaşları ödememekte kullanarak 5 Ekim Pazartesi günü işçileri kapı önüne koydu. Fabrikada sendikali bulunan 50 işçinin tamamı işe geri dönmek için sendikayı devreye sokmak isterken, işverenin bütün ak-

rabalarını ve işyerinde çalışmadığı halde Şifa Mahallesi'nde çaycılık yapan, aynı zamanda bölgede traktörçülük yapan birini fabrikada çalışıyor gibi göstererek, sendikası işçileri sendikali işçilerden çok göstermesi sonucu sendikanın yetkisi kırılmış, bu nedenle sendika devreye girememiştir.

Bunun üzerine sendikanın da desteğiyle işten atılan 50 Tabaksan işçisi, 7 Ekim Çarşamba günü, saat 10:00 sıralarında çadır kurmak isterken Tabaksan Fabrikası'nı korumaya alan jandarmalar tarafından saldırıya uğradılar. Jandarmaların vahşice saldırması sonucu 5 işçi

yaralanırken, 3 işçinin saldırı sonucu ağır yaralandığı, diğer işçilerin de ağır darbeler alarak dispansere kaldırıldıkları öğrenildi.

Olayın ardından jandarma fabrikanın etrafını korumaya alırken, fabrika önüne nöbetçi yığarak patron yanlısı olduğunu bir kez daha işçilere kanıtladı. 5 arkadaşlarının jandarma saldırısına uğradığını duyan diğer işçiler, üretimi durdurarak arkadaşlarına destek verdiler.

Saat 12:00'da Tabaksan Deri'nin bulunduğu sitenin önünde biriken 2000'in üzerinde deri

işçisi oldukça öfkeliydi. İşçiler sık sık, "Birlik mücadeleye zafer", "Tabaksan'ın itleri yıldıramaz bizi", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Yılgınlık yok direniş var" sloganlarını attılar. İşveren Kamil Uğur'u protesto eden işçiler, "Çeteler halka hesap verecek", "Eroinci Kamil, çete Kamil" sloganlarını attılar.

Eylemde ilk konuşmayı Tuzla Deri İş Başkanı Cemal Taşkın yaptı. Taşkın, sermaye uşaklarının bir çete olduğunu ve bu çetelerin jandarmayı işçilerin üzerine saldıklarını belirterek, "Bundan sonra işçilere yönelik gelişen bir baskıda ya da sendikasıylaştırma eğiliminde bulunduklarında, işverenler harslarında bizi görürler. Üretimden gelen gücümüzle üretimi durdurup onların hayattırını felce uğratırız" dedi. Taşkın'ın ardından Deri İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Musa Selvi bir konuşma yaptı. Selvi de patronların provakasyonlarına gelmeyeceklerini, bu oyunların yeni olmadığını, birçok kez yaşadıklarını ve üretimden gelen güçleriyle oyunları boşa çıkarttıklarını belirtti. Konuşmaların ardından işçiler Traktörçüler Duruşuna kadar yürüyüşe geçti. Bu esnada Deri İş Tuzla Şubesi Başkanı Cemal Taşkın'ı gözaltına almak isteyen jandarmalara işçiler müdahale ederek, başkanlarını jandarmaya teslim etmediler. Yürüyüş boyunca alkış ve slogan atan işçiler, Traktörçüler Duruşu'ndan sonra işyerlerine döndüler.

HEM DİRİMİZDEN, HEM DE ÖLÜMÜZDEN KORKUYORLAR

Haber Merkezi: Tokat'ın Almus İlçesi Gümrüklü Köyü civarında 27 Eylül Perşembe günü, TKP/ML TIKKO gerillalarına askerler tarafından pusu atıldı. Pusuda çıkan yoğun çatışma sonrası Zeynel Çapar, Leyla Göçer, Ümit Güner ve Bahattin Günel adlı TKP/ML TIKKO gerillaları şehit düştüler.

Çatışmada şehit düşen 4 gerillanın cesetleri, ailelerine dahi haber verilmeden ilçeye 3 km uzaklıkta bir yere kepçe ile atılan çukura toplu bir şekilde gömüldüler. Daha sonra haberdar edilen aileler, Tokat'a gidip cenazeleri alarak mezarlıklarında toprağa verdiler.

Bahattin Günel ve Zeynel Çapar, memleketleri olan Tokat'ın Almus ilçesinde toprağa verilirken, Leyla Göçer'in cenazesi ailesi, dostları ve avukatlar tarafından Gazi Mezarlığı'nda gömülmek üzere İstanbul'a getirildi. İstanbul TEM yolu girişleri önünde sabah 05:00 sularında polisler tarafından durdurulan cenaze, uzun bir süre bekletildi ve Avukat Filiz Kalaycı gözaltına alındı. Cenaze kaçırılarak Kanarya Mezarlığı'nda ailesinin katılımıyla defnedildi. Ayrıca polis TEM girişinde cenazeyi getirenlerden Tohum Kültür Merkezi çalışanı Suzan Zengin'i de gözaltına aldı. Aynı gün cenazenin Gazi Mahallesi'nde gömüleceğini haber alan yaklaşık 350 kişi Cem evinin önünde sloganlar ve "Halk savaşıyla ölümsüzdür" Partizan ve "Gerillalar ölmez yaşasın halk savaşı" Yeni Demokrat Gençlik yazılı pankartlarla şehit gerilla Leyla'yı uğurlama-

ya gelmişlerdi. Saat 12:00'da cenazenin kaldırıldığı haberini alan kide, "Dörtler yaşıyor, TIKKO savaşıyor", "Karadeniz faşizme mezar olacak" vb. sloganları atarak faşizme karşı tepkilerini dile getirdiler.

Cenazesi kaçırılan Leyla Göçer'in ailesi ve avukatları, kolluk güçlerinin cenazeye yönelik yapmış oldukları saldırıyı 7 Ekim Çarşamba günü, saat 11:00'da İHD İstanbul Şubesi'nde yaptıkları bir basın açıklaması ile

kamuoyuna duyurdular.

Basın açıklamasını Leyla Göçer'in annesi Fecire Karakoç ve Açılım Hukuk Bürosu avukatları Filiz Kalaycı ile Zeynel Polat yaptılar.

İlk konuşmayı Zeynel Polat yaptı. Polat konuşmasında 29 Eylül Cumartesi günü, Bahattin Günel ve Leyla Göçer'in ailelerinin cenazelerin alınması için gereken hukuki işlemlerin yapılması için, bürolarına başvurduklarını, bu başvuru üzerine büro çalışanlarından Av. Filiz Kalaycı ile Av. Ünal Kuş-

u görevlendirdiklerini, olayın geçtiği yerde ve gerekse cenazelerin alınarak bölgeden ayrılması ve sonrasında bir dini hukuka aykırı keyfi uygulama ile karşılaştıklarını belirtti.

Av. Zeynel Polat'ın ardından söz alan Leyla Göçer'in annesi Fecire Karakoç ise kızının cenazesini Gazi Mahallesi'nde gömmek istediklerini, ancak polislerin oğluna baskı ve tehditle defin belgesi imzalatıldığını belir-

terek, "O'nu kaçırdılar. Kanarya'da hiç yamadan, tören yapmadan gömdüler. İçim kan ağlıyor. Onlardan şikayetçiyim" diyerek polisler hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını belirtti.

Av. Filiz Kalaycı ise talep üzerine ailelerle birlikte Tokat'ın Almus ilçesine cenazeleri almak üzere yola çıktığını, gereken işlemleri yaptıktan sonra (diğer cenazeler mezarlıklarına götürüldüğünden) Leyla Göçer'in cenazesini İstanbul'a getirmek üzere annesi, ablası ve akrabalarıyla yola çıktıklarını belirterek şöyle dedi: "Aynı akşam İstanbul

Terörle Mücadele Ekiplerince ölen şahsın abisi Altınşehir'deki evinden gözaltına alınır ve kendisine benim, zorla vekil tayin ettirdiğim şekilde bir tutanak imzalatılır.

İstanbul girişinde girişlerde saat sabaha doğru 05:00'da olağanüstü güvenlik önlemleri alan polis, ölen şahsın abisini de yanına alarak cenaze arabasını durdurmuş ve beni aileden ve arabadan uzaklaştırmaya çalışmıştır. İsrarla avukat olduğumu, hangi yetkiye dayanarak bu işlemi yaptıklarını sormama rağmen, avukat olup olmadığımı araştırarakla gerekçesiyle zorla bir polis aracına koymuşlardır. Küçükçekmece Emniyeti'ne getirildiğimde, emniyet amiri beni odasına alarak, benim kimden talimat aldığımı, cenazeyi Gazi Mahallesi'ne gömdürüp devletin temeline dinamit koyduğumu, ellerindeki tutanakla beni mesleğimden edeceği şeklinde tehditler savurmuştur. Ben yapılan bütün işlemlerin hukuka aykırı olduğunu, ailemin başvurusu üzerine cenazeyi almaya gittiğimi, ayrıca hukuka aykırı bir durum varsa bunu savcılık makamına intikal ettirmeleri gerektiğini, beni burada sorgulayamayacaklarını dile getirdim."

Türk devletinin nasıl bir acizlik içerisinde (tüm şaşalı söylemlerine karşın) olduğunu, şehit düşen gerillaların tüm baskılara rağmen halk tarafından sahiplenildiğini engellemediği ve dirisinden korktuğu gerillanın, ölüsünden de nasıl korktuğunu bu gelişmeler nezdinde bir daha gördük.

"Cumhuriyet'in 75. yılı ve çatırdayan sistem

Emekçi halklarımıza cumhuriyet diye yutturulmaya çalışılan Kemalist faşist diktatörlüğün 75. yıl kutlamalarına hazırlanan hakim sınıflar, aslında çatırdayan bir temelin üzerinde durduklarının farkındadırlar. Her ne kadar artık dillere mizah olan "İstiklal" Marşı ve 10. Yıl Marşı eşliğinde bol "iç ve dış düşman"lı nutuklara hazırlanmış olsalar da, gerek içeride ve gerekse de uluslararası alanda ciddi açmazlarının bulunduğunu bilmektedirler. Suriye'ye karşı Kür Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ni geriletmek ve Ortadoğu'daki dengeleri kendi lehlerine çevirmek maksadıyla çaldığı savaş tımarlarını bir kenara bırakacak olsak dahi, Avrupa ülkelerindeki basın-yayın hürriyetine tecavüz edip, kışan girişler ile MED TV'yi karartmaya çalışmak, bir devletin ne kadar acz ve panik içerisinde olduğunu gösterir. Herkes de bilirki, ancak korkan biri mezarlığın yanından geçerken avaz avaz bağırarak türkü söyler. Ve herkes böylesi bir kişinin durumunu cesarete değil, zavallılığa yorar.

Aşğılık mafya liderlerinin piyasaya sürdüğü kasetler ile reytinge soyunan komprador medya, her ne kadar görevini itinayla yapmaya çalışsa da, bazı gerçekleri en geri kesimleri dahi duymasına ve görmesine sebebiyet vermektedir. Hergün bir kaseti piyasaya süren komprador medya, bizlerin dahi inaçlarını sarsar duruma gelmiştir. Yıllardır Lenin'e inanan bizler, gördük ki parlamento bir ahır değil, fosseptik çukuru imiş. Ya da 75. yılına giren Kemalist diktatörlük, bu konuda da çok özel bir duruma sahipmiş!!

Sistemi cumhuriyet olarak gösterebilmek için kullandıkları tek maske olan parlamento'nun dahi kitleleri aldatacak kudreti kalmamışken, faşist diktatörlük kendisini nasıl rahat hissedebilir. Bakın BİLSES'in anket rakamları ne diyor: "Bilimsel Eğitim Kültür ve Sanat Vakfı (BİLSES) tarafından İzmir genelinde 18-25 yaş gruplarında 5 bin 604 genç üzerinde yapılan ankette,

"Bugün bir seçim yapilsa hangi partinin adayına oy verirsiniz" sorusu yöneltildi. Gençlerin %35.76'sı hiçbir partiye oy vermeyeceğini belirtirken; %21.02'si ANAP, %16.52'si CHP, %16.41'i DSP, %3.68'i DYP, %2.85'i FP, %2.73'ü HADEP, %3.06'sı MHP, %2.72'si de başka partilere oy vereceğini ifade etti. Kararsızların oranı ise % 4.35 olarak belirlendi." (Ü. Gündem, 25 Eylül 1998)

Bu rakamlar sonucunda BİLSES Vakfı Başkanı Prof. Dr. İbrahim Armağan'ın yaptığı yorum ise şu: "Bu sonuç, siyasal sistemin çürüdüğünün ve gençlerin bu sisteme karşı açık tepki gösterdiğinin işaretidir." (Ü. Gündem, 25 Eylül 1998)

Sistem ile ilgili ya da onu ayakta tutan kurumlar ile ilgili ve hatta uluslararası alanda -örneğin İtalya'da yapılan PKDW Komisyonu ya da tüm Arap toplulukları karşısına alma pahasına siyonist İsrail ile pekiştirilen ittifak gibi gelişmelerde olduğu gibi- cereyan eden birçok olayla ilgili konulara temas etmek var iken, neden sistem için bir maskeden öte işlev görmeyen ve sistem açısından oldukça tali bir işlevi olan -ki an'daki fiiliyatta işlevi olmayan- parlamento ile ilgili verilere başvurduk? Bu "neden"e cevap olabilmek için parlamentodaki son bileşenin resmine iyi bakmak gerekir; Doğan Güreş, Hayri Kozakçıoğlu, Mehmet Ağar, Nejdet Menzir ve saire... Devletin temel kurumlarında yetmiş kadrolardan oluşan parlamento ile halkın buna olan inancsızlığı ve tepkisi arasındaki ilişki, normal zamanlardan çok daha farklı ele alınması gereken bir ilişkidir. Bugünkü parlamentoya olan tepki, sisteme olan bir tepkidir. Bugünkü parlamento'nun "kasetlerine" duyulan nefret, sisteme olan nefrettir. Dolayısıyla parlamento'ya ve seçimlere olan bu "ilgisizlik", 75. yılına erişen diktatörlüğün temelini çatırdadığına işaret eder. Ki zaten Time Gazetesi'nin düzenlediği ankette, Mustafa Kemal'i birinci yapmak için düzenlenen kampanyalar; yaklaşan 29 Ekim için düzenlenen "en güzel domates" ve "en güzel koyun" yarışması ile Türk futbol takımının "75. yıl armağanı" gibi komediler, çatırdının yarattığı telaş içerisinde zevahiri kurtarma çabasımdan başka bir şey değildir.

Ne ki önemli olan çatırdayan bu sisteme yıkıcı hamlelerin yapılabilmesidir. Zira her çatırdayanın kendiliğinden yıkılması söz konusu değildir. Dolayısıyla devrimci hareketin bu gerçeğe göre konumlanması zaruridir. Bozulmuş sistemin yeniden yapılandırılmasına "yardımcı olmak" ve "yardımcı olmak" isteyenlere destek olmak ciddi bir aymazlık olup, sağa doğru yatışın ciddi bir ifadesidir. Teorik doğruları ve tarihi bir kenara bırakıp, "an"ı konuşalım", "an'a cevap verelim" demek, siyasette oportünizmin en belirgin özelliğidir. Teorik bilincini kaybetmiş ve hafızasını dumura uğratmış yaklaşımların an'a cevap vermesi söz konusu olamaz.

Verilen gerilla savaşlarını bir tarafa tutarsak, istikrarlı tek direniş mevzisi Cumartesi Anneleri'nin saygıya sayan Galatasaray gösterimleridir. Oysa Suriye ile savaş, İsrail ile ortak tatbikat, SEKA'nın kapatılması girişimleri, MED TV'nin sabote edilmek istenmesi gibi karşı-devrimci saldırı ve gösteriler pervasız bir şekilde sunulmaktadır. Bu pervasızlık karşısında yıkıcı hamleler için hazırlık ve girişimler yapılmazsa çatırdayan temelin çökertilmesi mümkün değildir. Bunun için öncelikle ideolojik köklere ve kanıtlanmış teorik doğrulara sıkıca tutunmak şarttır. Dolayısıyla bizler, özellikle sağ dalganın devrimci hareketi sarmalamaya çalıştığı ve hatta belli düzeyde sarmaladığı günlerde ısrarla vurguluyoruz: **Siyasetimiz göz, gez, arpacığın silme tepesi ve hedefin alt kenar orta noktasıdır.** Bu iki anlama gelir. Bir; silahlı mücadele, siyasi mücadelelerin temel biçimidir ve sonuna kadar bu yakıcılığı koruyacaktır. İki; iktidar bilincidir: **Göz siyaseti; gez ve arpacık strateji ve taktik yöntemleri; hedefin alt kenar orta noktası ise iktidarın en zayıf halkasını ifade eder.**

Sarıldığı gibi devletin her saldırdığı nokta, onun en çok korktuğu ya da çekindiği nokta değildir. Bu yüzden kimi devrimci hareketlerin Amasya Tamimi zemininde yükselen bir ateşkes için "devletin zayıf noktası olmasa saldırı mı" gibi söylemleri, kitlelerin geri yönlerine hitap eden gerçekçi olmayan söylemlerdir. Bu mantıksız mantık silsilesine göre aleviciliğe soyunan kimi devrimci hareketlerin alevicilik yapmaktansa sunnicilik yapması çok daha elzemdir. Zira devlet, bu dönemde Tayyip Erdoğan'a yasak koyarken, türbana da oldukça ciddi saldırmaktadır. Düşünün bir; "Türbanlı Genç Kız Gerçeği" diye haftalık bir dergi! Ne kadar çok okuru olurdu!! Ne kadar çok kitleleşilebilir!!

Evet, bu sözlerimize kimi devrimci dostların kızacağını, hatta üslup üzerine ders vereceğini dahi tahmin edebiliyoruz. 1 Mayıs değerlendirmelerinde "Zapatalar-dan devşirme" sözümüze ne kadar içerlenildiğini ve edep seminerleri verildiğini hatırlamaktayız. Ne var ki, ince bir oportünizme ve ince bir popülizme iltifat edenlerin girdikleri bulanık girdaplardan kurtulabilmesi için böylesine sarsıcı hicivlerin ve böylesine iğneleyici sözcüklerin kullanılması şart olmuştur. Ki bu şarta sebebiyet verenler bilmelidirki, bizler, sadece varolan resmi çiziyoruz, çizmek zorundayız. Çünkü 75. yılında çatırdayan bir rejime Amasya Tamimi zemininde, devletin yeniden yapılandırılmasına yardımcı olmak Türk ordusunun yeni komuta kademesine fırsat tanımak ve yapılacak seçimlere kolaylık sağlamak gibi gerekçeler ile ateşkes ilan ederek ya da bu ateşkesi destekleyerek devrim cephesinden soluk olmak ve dolayısıyla karşı-devrim cephesini, adeta bu cephenin "yumuşayan radikal sol" tespitini tescil ederek cesaretlendirmek çok fena bir durumdur. Bu fena durumun önü alınmadığı müddetçe, 75. yıldönümünde "cumhuriyet" üzerine çokça laf etmenin pek bir manası yoktur.

MED TV SUSTURULAMAZ!

Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ni boğmak ve Ortadoğu halklarına gözdağı vermek için savaş çığlıkları atan faşist Türk devleti, kendisine suç ortaklığı yapmayan devrimci basın-yayın kuruluşlarına yönelik saldırılarını giderek pervasızlaştırmaktadır.

Türkiye'de devrimci, yurtsever ve sosyalist basın-yayın kuruluşlarını faşist devlet terörü ile sindirmeye çalışan Türk devleti, uluslararası hiç bir hukuk normunu tanımayarak, İngiltere'den yayın yapan MED TV'yi de teknolojik imkanlardan faydalanarak teröre tabi tutmaktadır. İstanbul'dan ayduya gönderilen korsan sinyaller ile bir hafızdır MED TV'nin ekranları karartılarak yayın hürriyeti sabote edilmektedir.

Bu terörist saldırıyla karartılmak istenen Kürtlerin özgürlük mücadelesidir. Bu sal-

dırı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne çok yönlü yapılan saldırılardan ayrı düşünülemez. Bu saldırı bölge halklarına dir.

MED TV- Kürtlerin ve bölgedeki diğer ezilen halkların gözü, kulağı ve dilidir. Bu terörist saldırı bölge halklarını körleştirme, sağırlaştırma ve dilsizleştirme amaçlıdır.

Bizler Birleşik Devrimci Güçler Platformu Sağmacılar Komitesi olarak başta Kürtler olmak üzere bölge halklarını belebet köleliğe mahkum etmeye çalışan bu uluslararası terörist saldırıyı kınıyor ve kendisine insanlık, devrimciyet, demokrasi diyen herkesi bu terörist saldırıya karşı seslerini yükseltmeye çağırıyoruz.

12 Ekim 1998

Birleşik Devrimci Güçler Platformu
Sağmacılar Komitesi
(TKP (ML), PEK, MLKP, TDP, DHP)

Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi engellenemez!

Kürt ulusunun özgürlük mücadelesine kanla hogmak için on yıllardır denememelik yöntem bırakmayan faşist Türk devleti, ABD önderliğinde siyonist İsrail ile birlikte Kürt ulusuna ve bölge halklarına karşı bir katliam daha dayatmaktadır. Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin önderliğinde Suriye'de olduğunu gerekçe göstererek, başta Kürt Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın önderliği olmak üzere tüm anti-emperyalist, anti-faşist ulusal ve sosyal kurtuluş güçlerini bölgeden temizleyerek emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni" politikası içerisinde bir şekilde Ortadoğu'da hayata geçirmek istenmektedir.

Faşist Türk devletinin buca siyasi ve ekonomik açmazlarını bir yana bırakarak, savaş kışkırtıcılığı yapmasının hiç bir hakkı yoktur. Bu savaş kışkırtıcılığının ana hedefi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'dir. Suriye nezdinde hayata geçirilmeye çalışan bu politika ile bölge halklarının birbirlerini boğazlaması sağlanarak bölgenin kardeş halkları adeta birbirlerine düşman edilecektir. Kürt Ulusal Mücadelesi'nin uluslararası düzlemde kazandığı yeni boyut fa-

şist Türk devletini adeta çöğünlaştırmıştır. Türk juvenizmi şaha kâkılarak köçürülen bu hakist savaş kışkırtıcılığına karşı, devrimciyim, yurtseverim, demokratım ve insanım diyen herkesin güçlerini birleştirerek seslerini yükseltmeleri bir zorunluluktur.

Bizler, Birleşik Devrimci Güçler Platformu Sağmacılar Komitesi olarak faşist Türk devletinin, tüm dünya halklarının düşmanlığını kazanma pahasına giriştiği Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ni boğma çabasını kınıyor ve tüm insaniyeti bu hakist savaş kışkırtıcılığına tavır almaya çağırıyoruz.

Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi boğulamaz!

Kahrolsun emperyalizm, faşizm ve savaş kışkırtıcılığı!

Yaşasın Ortadoğu halklarının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi!

12 Ekim 1998

Birleşik Devrimci Güçler Platformu
Sağmacılar Komitesi
(TKP (ML), PEK, MLKP, TDP, DHP)

ADHK 10. Kongresi başarıyla sonuçlandı!

Emekçi halklarımız:

Eylül ayında dünyamızı yakından ilgilendiren birçok olaylara ve gelişmelere tanık olduk. Hiçte basit görülmeyen kargaşalıklar yaşandı. Çelişkilerin nedenli keskinleştiğinin, kızıştığının ve sürecin hangi yönde gelişebileceğinin ipucunu sezebilmiyoruz.

Özellikle emperyalist tekellerin büyük yatırımlar yaptığı Rusya'da ekonomik-siyasi krizin hadsafhaya ulaşması, dünya piyasalarını derinden etkileyerek olumsuz bir noktaya çıkardı. Görünürde Rusya hükümeti "uzlaşma" sağlayıp krizi aşmaya çalışıyorsa da, öyle basit aşılanacağına kendileri de inanmamaktadırlar!

"Demokrat" partinin lideri ve ABD başkanı B. Clinton ile Monica Lewinsky'nin seks skandalı dünya basınına ilan edildi. Şüphesiz ki, ABD'de yaşanan "seks" skandalının dünya kamuoyuna yansıtılmasının temel nedenleri vardır. Tek kelimeyle dünya pazarlarını elinde bulunduran büyük tekellerin kendi aralarındaki çıkar çatışmalarının bir sonucudur. Keza, değişik biçimlerde Avrupa kıtasında da yaşanmaktadır.

AB'nin başını çeken ve büyük patronu durumunda olan Almanya'da seçim maratonu sürmekteydi. Patronlar seçime farklı projelerle hazırlanıyordu. Yaklaşık 33 parti seçime katıldı.

Temelde beş-altı parti arasında rekabet sürdü. Özellikle SPD (Almanya Sosyal Demokrat Partisi) ile iktidarda olan CDU+CSU+FDP partileri arasında kıyasıya bir çekişme sürmekteydi. SPD içerisinde liberal sağ kanadı temsil eden Schröder, Helmut Kohl karşısında başbakanlığa adaylığını koydu. Farklı projelerde halklarımızın karşısına çıkan partiler, ezilen kitleleri aldarmak uğruna ne vaatlerde bulunmadılar ki?

16 yıldır iktidarda saltanatını sürdüren, Avrupa'nın dev adamı olarak tanınan Helmut Kohl hükümeti, yaptığı icraatlarla seçim propagandasını sürdürdü. AB'nin oluşturulmasındaki etkin rolü, AB içerisinde birinci derecede söz hakkı, Doğu ile Batı Almanya'nın birleştirilmesi, dünya pazarlarına hayli yatırımların yapılması, iç istikrarın sağlanması vb. görevlerin yerine getirilmesinden övünülerek puan toplamaya çalışıyordu. Açıkta Helmut Kohl ve partisi yabancılar üzerinde politika güderek, ırkçılığı kışkırtarak faşist saldırıları tezgahlıyordu. İşsizliğin kaynağı olarak Almanya'da yaşayan yabancı potansiyel gösteriliyordu. Almanya'da yaşayan yabancılar, "misafirdir" ve "misafir, misafirliğini bilmelidir" vb. propaganda yapıyordu. Schröderin liderliği yaptığı SPD ise rakibi olan Kohl hükümetini alaşağı etmek amacıyla seçim arifesinde söylemde de olsa bile farklı biçimde bir projeye toplumun önüne çıktı. Hasımını hazineye uğratmak için, SPD, çeşitli stratejiler çizerek devreye girmekten geri durmadı. En bariz politikalarından biri, çeşitli

sahalarda "reform"un yapılması vaadidir. SPD'nin paketlerinde öne çıkan; işsizlikle mücadele, yeni iş sahalarının açılması, sosyal haklarda yapılan kısıtlamaların yumuşatılarak, yabancılar lehinde yeniden düzenlenmesi, vatandaşlık yasasındaki sert yasaların revize edilmesi vb. yer almaktaydı. Schröder, Helmut Kohl'a karşı çok itinalı davranarak, Kohl hükümetinin zayıf yanlarına karşı muhalefet etmeyi uygun görerek, görevini yapmaya çalışıyordu. Nihayet Almanya'nın genç lideri olarak tanınan Schröder, yaşlı lider olan Kohl hükümetini devirdi ve Bon'un başına geçti.

Avrupa'nın önde gelen Fransa, Avusturya, Hollanda, Belçika, İsviçre ülkelerinde ekonomik kriz, eski döneme nazaran gelişme göstermektedir. Demokratik haklarda ciddi oranda kısıtlamalara gidilmekte, insan haklarında ciddi ihlaller yaşanmakta, faşist örgütlenmeler yaygınlaşmakta ve faşist saldırılar artmakta, Avrupa'da yaşayan yabancılar karşı ciddi kısıtlamalar getirilmektedir.

Yaşadığımız coğrafyada durum bu vaziyette. Bu koşullar içinde ve sorunlara çözüm olmak, kendi görevlerini bilinçli yapmak amacıyla, **Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu 10. Kongresi** başarıyla sonuçlandı.

Kongreye sunulan perspektif yazısı delegeler tarafından demokratik tarzda tartışılarak, ezici çoğunluğu tarafından onaylandı. Keza, Konseyin bir yıllık faaliyetlerini kapsayan çalışma raporu, kurumlaşma, ihtisaslaşma dallarında ileriye atılan adımlar olumlu görüldü ve gidişatın bazı zayıf yanlarına, eksikliklere de işaret edildi.

ADHK: Avrupa'da yaşayan Türkiye ve T. Kürdistanlı emekçilerin ekonomik, demokratik, akademik, kültürel ve siyasal talepleri için mücadele eder. Ve ezilenlerin güvencesi durumunda olan bir kitle örgütüdür.

ADHK: Kitleleri birleştirmek, örgütlü bir yapıya kavuşturmak için mücadele eder.

ADHK: Avrupa'daki Türkiye ve T. Kürdistanlı emekçilerle, diğer uluslardan emekçiler arasında dostluk ve dayanışmayı sağlamak için çalışmalar yürütür.

ADHK: Bütün gerici, haksız, yağmacı savaşımlara karşı çıkar, haklı savaşları destekler, dünyadaki tüm işçilerin ve emekçilerin her türlü anti-emperyalist, anti-faşist, bağımsızlık ve özgürlük mücadeleleriyle enternasyonal dayanışmaya girer.

ADHK: Kadınlar üzerindeki sınıfsal, cinsel ve her türlü baskıya karşı çıkar, emekçi kadınları eğiterek bilinçlenmeleri ve sınıfsal savaşıma katılmaları için mücadele eder.

ADHK: UKKTH savunur. Özel olarak Türkiye'de Kürt ulusu başta olmak üzere çeşitli milliyetler üzerindeki milli baskıya karşı çıkıp, kayıtsız şartsız UKKTH savunur.

Konfederasyonumuz sözkonusu perspektif doğrultusunda uzun yıllar emekçileri

kendi çatısı altında örgütleyerek, demokratik, akademik, sosyal haklar, kültürel ve siyasal talepler bazında mücadeleler yürütmüş ve büyük kazanımlar elde etmiştir. Bugün binlerce emekçi kitleyi kendi çatısı altında toplamayı başarmışsa, emperyalist saldırılara karşı aktif tavır alıyorsa, dahası emperyalist burjuvazinin bütün saldırı ve tehditlerine rağmen, mücadelesine devam ediyorsa, kitlelerin sesi olma karafiliğinin devam ettiriyorsa, bu bir başarıdır.

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu; 10. Kongresi'nde demokratik tarzda tartışmalar sürdürerek, bazı karar ve sonuçlara ulaştı. Bunlar;

a) Kadınlar faaliyetinde belli toparlanmalar ve gelişmelerin olduğu görüldü. Gelecek açısından sağlam ve sürekliliği sağlanmış bir kadın örgütülüğünün yaratılması amacıyla alt çalışmalar yapıldığı, gözlemlendi sözkonusu çalışmaların bir üst aşamaya taşınması, güçlü bir kadın örgütünün oluşturulması hedeflendi.

b) Kongrenin aldığı en önemli kararlardan biri de; ADHK Komisyonu'nun Demokratik Gençlik Hareketi'ne sunduğu birleşme talebi, Gençlik Kurultayı'nda onaylandıktan sonra, ADHK'mızın 10. Kongresi'nde delegeler tarafından tartışılarak, birleşme önerisi onaylandı. Böylelikle Demokratik Gençlik Hareketi ADHK çatısı altında tekrar birleştirildi.

c) ADHK'ya bağlı bazı ülkelerde demok ve komitelerin federasyonlaşma görevi karar altına alındı. Nereden başlamalı ve ya ne yapmalı sorusu ekseninde tartışmalar sürdürüldü. Örgütlenme açısından bazı ilerlemeler ve toparlanmalar olmasına rağmen, hala sürecin görevlerine cevap olmaktan uzak olduğuna işaret edildi. Dolayısıyla birincil görevlerimiz arasında görülen iç örgütlenmenin yapılması ve istikrarlı bir yapıya kavuşturulması hedeflendi. Dağınık olan demok ve komitelerin toparlanması ve birleştirilmesi görevi konuldu.

d) Konfederasyonumuzun, 9. Kongre'de isminin değişmesi, gençlik örgütünün tekrar ADHK'ya katılması sorunlarından dolayı, tüzükte değişmesi gereken maddelerin değiştirilerek, yeniden düzenlenmesi

karar altına alındı. Ayrıca geline aşamada ADHK tüzüğünün sorunlara cevap olmadığından dolayı, tümünün yeniden iri-delenip, önümüzdeki kongreye tartışılarak sunulması karar altına alınarak konseyin önüne görev olarak kondu.

e) Tüm anti-faşist, anti-emperyalist örgütlerle eylem birliğinin yapılmasına ve bu görevin önemine işaret edildi. Ve enternasyonal faaliyetlere daha duyarlı olunmasına da işaret edildi.

f) Sürecin en etkili ve uluslararası ölçekte süren, eylemi büyük bedeller sonucu yaratılan Cumartesi Anneleri'nin eylemlilikleridir. Bugün ülkemiz coğrafyasında Türk devletinin bütün baskı-tehdit ve saldırılarına rağmen, her Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde emekçiler eylemliliklerini sürdürmektedir. Bizlerde Cumartesi Anneleri'nin çığlıklarına kulak vermek, onların bu direnişini desteklemek amacıyla Avrupa'nın birçok yerinde Cumartesi Anneleri'yle dayanışma eylemlilikleri yapmaktayız. Temel görev, sözkonusu bu mücadeleyi ileri aşamalara taşımak, kitlesel boyutunu genişletmek için daha yaygınlaştırmak olmalıdır. Zaten çeşitli demokratik kitle örgütleri bir araya gelerek (ADHK'da direkt olarak bu komite içinde yer almaktadır), "Cumartesi Anneleri'yle Dayanışma Komitesi, Avrupa" adı altında merkezi bir yapı oluşturmuşlardır.

Bu yıl ki Kongremizde birçok olumluluk gözlenebiliyordu. Olgun ve seviyeli tarzda DKÖ'lerin mevcut durumu, yönelimin doğrultusu tartışılarak çözümler üretilmiştir. Delegelerin çoğunluğunda "sızlanma" siyaseti yerine, sorun ve problemleri çözme, sorunların niçin ve nedenlerinin köklerine inme vardı. Ve tartışmalar bu yönde sürdürüldü. Öncelikle DKÖ'lerin geleceği hakkında tartışmalar yapıldı. Kongremiz; hile, entrika, komplo ve dedikodu siyasetini terk ederek, bilinçli müdahale etme çizgisini işin merkezine koydu. "Her örgüt bir ihtiyaçtan doğar" esprisini temel prensip olarak DKÖ'lerin emrettiği görevleri sahiplenmeye çağırdı.

*) Yaşasın Halkların Kardeşliği!

*) Birlik-Mücadele-Zafer, Yaşasın ADHK!

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu
Genel Konseyi
04.10.1998

YÇKM

15 Günlük Etkinlik Programı

16 Ekim Cuma: Film Gösterimi
Germinal, Saat 19:00

17 Ekim Cumartesi: Film Gösterimi
Ekim Devrimi Anısına

Dünyayı Sarsan 10 Gün, Saat 16:00

18 Ekim Pazar: Konser
Grup Munzur Saat 16:00

23 Ekim Cuma: Film Gösterimi
Yağmur Adam, Saat 19:00

24 Ekim Cumartesi: Film Gösterimi
Çingeneler Zamanı, Saat 16:00

25 Ekim Pazar Konser: Beyhan Aksoy,
Saat 14:00

Saat 15:00 Tiyatro Gösterimi
Şarkılı Müzikli Çocuk Oyunu

Tiyatro: Maska Tiyatrosu
Yazan: Haluk İplik

Yönetmen: Nazif Uslu

30 Ekim Cuma: Film Gösterimi
Ateş Altında, Saat 19:00

31 Ekim Cumartesi: Film Gösterimi
Cesur Yürek Saat 16:00

Kamu emekçilerine vurulmak istenen yeni bir zincir:

"Personel Reformu Yasa Taslağı"

Darbe aldıkça ve "yaralandıkça" saldırganlaşmak sömürücü sınıfların içgüdüsel tepkisi haline gelmiştir. Bin yıllar bulan egemenlikleri bu içgüdüsel tepkinin ayak izleriyle doludur. İçgüdü niteliğini seçerken kimi noktaları gözden kaçırmadığımız bilinmelidir. Aslında içgüdü esasta hayvanı bir özelliktir. Ancak şu da bilinmelidir ki sömürücülerin "insani" özelliklerinden bile yoksun olduklarını söylemek abartı olmayacaktır. Aksi halde kan, gözyaşı ve emek gaspı ile şekillenen sömürü ve zulüm tarihi onlar tarafından nasıl kutsanabilirdi ki?

Coğrafyamızda da ekonomik-siyasi istikrardan yoksun olan hakim sınıflar, toplumsal muhalefete yönelik saldırıları hızlandırarak sürdürüyorlar. Yani "yaralandıkça" yükleniyorlar. Devlet varlığını devam ettirme telaşıyla çırpınıyor. Çırpındıkça da alabora olma tehlikesinden kurtulamıyor. Çünkü bu çırpınış onursuzluk güzer-gahında onu dolu dizgin sona yaklaştıran bir çırpınıştır. Dolu dizgin onursuzluğun zirvesine koşan, bu zirveyi her geçen gün geliştiren yönelimin motorunda her zaman olduğu gibi bugün de faşist politikalar ve uygulamalar oluşturuyor.

Toplumsal muhalefetin her kesimi uygulamanın hedefi halinde. Bu muhalefetin önemli bir bileşeni konumunda olan kamu emekçileri de yeni bir saldırıyla başbaşıdır. Toplumsal muhalefetin bir parçası olup da faşizmin boy hedefi haline gelmemek elbette olanaksız. Zaten bu konumu gereği kamu emekçileri devletin ekonomik ve siyasi saldırılarının hedefiydiler. Hedef olma konumları yeni bir saldırıyla güçleniyor. Geliştirilen bir yasa taslağı önerisi, varolan saldırıya eklenen yeni bir halka niteliğindedir. "Personel Reformu Yasa Taslağı" adıyla piyasaya sürülen taslak, kamu emekçilerine takılmak istenen bir kelepçe niteliğindedir. Hak alma eylemlerine, demokratik tepkilere zincir vurmayı tasarlayan devlet, mantık sınırlarını zorlayan hamlelerle amacına ulaşmayı düşünüyor. Anlaşılan 657 sayılı yasayla kısaca aldıkları kamu emekçilerini itirazsız teslim alma hayalleri güdüyorlar. Taslak ekonomik ve siyasal taleplere sahip çıkan emekçilere yönelmeyi bir yana, insani duyarlılığa bile tahammülsüzlüğü içerisinde barındırmaktadır. İnsani duyarlılığa bile tahammülsüzlük, en temel istemlere bile kanla verilen cevaplar... klasik faşist uygulamalar...

"Personel Reformu Yasa Taslağı"ndan aktaracağımız iki madde tasarının özünü ortaya sermektedir. Taslak içerisinde yer alan Devlet Memurları Kanunu'nun 125. Maddesi'nin E bendi şöyle buyuruyor: "Yıkıcı veya bölücü ve cumhuriyetin niteliklerinden herhangi birisini değiştirmeye veya ortadan kaldırmaya yönelik veya bunlara aykırı eylem ve diğer faaliyetlerde bulunmak ve bu suretle kurumun huzur, sükun ve çalışma düzenini bozmak veya boykot, işgal, engelleme, iş yavaşlatma ve grev gibi eylemlere katılmış ve bu amaçlarla toplu olarak göreve gelmemek, bunları tahrik ve teşvik etmek veya yardımda bulunmak E bendinin a, b ve c alt bendlerindeki eylemleri sebebiyle devlet memurluğundan çıkarılma esasıyla cezalandırılanlar, bakanlıklar, kamu kuruluşları, yerel yönetimler ile bunların sermayesinin yüzde ellisinden fazla sahip olduğu kurum ve kuruluşlarda istihdam edilemezler." Kendi dillerini kullanmaktan aciz bu zavalıların aymazlıklarına biraz daha katlanıp, reform taslağı içerisindeki bir başka maddeyi de aktaralım: "Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü ve cumhuriyetin niteliklerinden herhangi birini değiştirmeye, ortadan kaldırmaya yönelik ve bunlara denk düşen eylemleri, memurluk, haysiyet ve şerefine aykırı hallere sayı olduğu ve bu durumları ayrı ayrı iki müfettiş tarafından verilen raporlar ve muhtelif iki amirini gizli sicil raporları ile teyyid eden memur hakkında cezayı tatbikat yapıp yapılmadığına bakılmaksızın inzibat komisyonunun kararı ve bakanın onayı ile meslekten çıkarılır." Okurları sıkma pahasına aktardığımız bu iki maddenin Türkçesi şu:

Birincisi; ekonomik-siyasal taleplerine sahip çıkan, istemlerini dile getiren, talepleri için mücadele eden devrimci-demokrat, duyarlı emekçiler, kamu kuruluşlarında çalışamazlar. Kamu emekçileri sendikal faaliyet de yürütemezler. Örneğin bir basın açıklamasına katılmaktan tutalım bir greve katılmaya kadar uzanan bir dizi eylemden herhangi birisine katılmak kamu kuruluşlarında çalışamama sebebi haline getirilmek isteniyor.

İkincisinde ise kamu kuruluşlarında çalışamama fiilleri işten atılmanın gerekçesi haline getiriliyor. Üstelik bu uygulamalar herhangi bir yargı kararı olmaksızın yürürlüğe konabiliyor ve yargı denetiminden uzak tutuluyor. Öyle ki iki amirin gizli raporuyla, "göze kestirilen" bir emekçi kapı

önüne konuluyor.

Kısacası kamu emekçilerine kışla disiplini, insani duyarlılıktan yoksunluk dayatılıyor. Boyun eğen, hakkını aramayan, emeğine sahip çıkmaktan aciz bir tutum dayatılıyor. Yani düzene teslim olan bir insan profili.

Özetle aktardığımız bölümde de görülebileceği gibi gündeme getirilen taslak oldukça kapsamlı saldırı planının bir parçasıdır. Düşünün ki uygulamada olan faşist yasalar mevcut halleriyle artık burjuva-feodallerin istemlerine yanıt veremiyor. "Yeniden yapılandırma" krizine kapılan devlet, bu alanda da yasalarını gözden geçiriyor. Elbette baskı ve zorbalığının dozajını arttırarak. Geliştirilen bu taslakla bir yandan kamu emekçilerinin yükselen muhalefeti önlemeye çalışırken, diğer yandan işten atılmaları da yoğunlaştırılacaklar. Çünkü getirilen taslak bu nokta da geniş bir hareket olanağı sağlıyor.

Onbinlerce kamu emekçisi ciddi bir sınav ile karşı karşıyadır. Emekçiler bu yasa tasarısına yönelik mücadeleyi acilen gündemlerine alıp yürürlüğe konulmasının önüne geçmelidirler. Demokratik bir eksenle buluşabilecek tüm güçlerle ortak bir muhalefet yaratmalıdırlar. Bu sınavdan yüz aklıyla çıkıp çıkmayacağı esasta iki ögeye bağlıdır;

Birincisi, geniş bir teşhirin yapılarak kitlelerin harekete geçirilebilmesidir.

İkincisi ise yaratılacak muhalefetin ısrarlı, kararlı ve tavizsiz bir tutumla birleştirilmesidir.

Kitlesele bir muhalefet yaratılabilmesine rağmen, kararlı, ısrarlı ve tavizsiz tutumdan yoksunluğun başarısızlığı getirdiği birçok kez görülmüştür. Onbinlerce emekçinin '95'teki Kızılay eylemi buna iyi bir örnektir. Bu noktada sendika bürokratlarına oldukça dikkat etmek gerekir. KESK'in 15 Ekim'den itibaren alanlara çıkma kararı vardır. Ancak KESK yönetimi emekçilere güven verme noktasından oldukça uzaktır. Burada asıl işlevi taban inisiyatiflerinin yerine getirmesi gerekmektedir. Dayatılan onursuzluk ve kölelik zinciri ile insan onurunun ayaklar altına alınmasına karşı çıkan tüm güçler mücadeleye omuz vermelidir. Patron-ağa devletin kamu emekçilerine yönelik bu dönemsel saldırısını geri püskürtmek için seferber olunmalıdır.

Kamu emekçileri cephesinde sözkonusu yasa tasarısı önemli bir gündemi oluştururken, işçi sınıfı cephesinde

özellikler ve işten atılmalar gündemdeki yerlerini korumaktadırlar. Kamuoyunda geniş bir yer edinen SEKA direnişi gözardı edilmeyecek önemdedir. Elde edecekleri rantın tatlı düşünüyerek SEKA'nın izmit işletmelerini kapatmayı amaçlayan kompradorlar, yüzlerce işçinin sert tepkisiyle karşı karşıya kaldılar. İşçiler izmit'te SEKA'nın kapatılmasına karşı 4 Ekim'den itibaren işyerlerini terketmeme eylemi başlattılar. Geliştirilen eylem halen devam ediyor. SEKA işçilerinin işletmenin kapatılmasına karşı geliştirdikleri tepki oldukça etkili ve üst boyutta oldu. Devlet 4 Ekim'de başlayan bu direnişi görmezden geliyor ve SEKA'nın her şeye karşı kapatılacağını yüksek sesle dillendiriyor. Metal işçilerinin eylemlerine geniş yer veren burjuva basını ise SEKA direnişini yansıtmaktan kaçınıyor. Bunda medya patronlarının göz diktikleri rantın da önemli bir etkisi var. Kuşkusuz burjuva basından işçilerin taleplerinin dile getirilmesi beklenebilir. Ancak kapsamlı bir direnişin yansıtılması "hesaplan" olduğunun da açık bir göstergesi. İşçilerin geliştirdikleri direnişin üst boyutta oluşu, kitleliliği, işçi ailelerinin, diğer emekçilerin ve yöredeki küçük esnafın destekleri henüz sonuçlanmayan eylemin olumlu yanlarındandır.

Yükselen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi karşısında acizleşen devlet, yürüttüğü haksız savaşın maliyetini geliştirdiği ekonomik saldırılarla karşılama hedefini gütmektedir. İşçi sınıfı ve emekçilere karşı ekonomik saldırılarını yoğunlaştıran hakim sınıflar, burada elde ettikleri avantajları yine işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen ulusa karşı kullanmaktadırlar. Ekonomik ve siyasi savaşında kaybedilen her kazanımın, halklarımıza karşı yürütülen haksız savaşın hizmetinde olacağı unutulmamalıdır. Yine unutulmamalıdır ki haksız savaş haklı savaş deryasında boğulmadan işçi sınıfı ve emekçiler ekonomik ve siyasi mücadeleyi kazanamazlar. Sözün özü; kamu emekçilerine vurulmak istenen kelepçe, işçilere yönelik geliştirilen saldırılar, coğrafyamızın emekçi halklarının yaşamını her yönüyle zindanlaştırma politikasının bir ürünüdür. Dolayısıyla kamu emekçileri kendi sorunlarını parçası oldukları emekçi halklarımızın temel sorunlarından bağımsız olarak ele almamalı, bu yamsalsal bağı iyi kurmalıdırlar. Zira "Kurtuluş yok tek başına. Ya hep Beraber ya da hiç birimiz!"

Yeni dönem ve görevlerimiz

Eylül ayının son, Ekim ayının ilk günlerinde üniversiteler yeni eğitim dönemlerine başladılar. Daha öğrencilerin kayıt günlerinde başlayan kuşatma ve sindirme politikalarının, değişik biçim ve isimler altında artıp yaygınlaşarak devam edeceği açıktır. Hakim sınıfların yeni döneme hazırlıklı olduğu bu ilk gün uygulamalarında kendisini hissettiriyor. Emniyetin basına yansıyan raporu ise bir başka gerçeğin tespitini yapıyor: "küçük çatışmalar büyük patlamalara yolaçacak".

Görüldüğü gibi emniyet de gereken hazırlığı yapmış ve hatta bu hazırlığı politik bir tespite dayandırarak amacını ve hedefini netleştirmiş: "Büyük patlamalara dönüşme potansiyeline sahip üniversite gençliği kontrol edilmeli, küçük çatışmalarla oyalanmalıdır." "Küçük çatışmalar" içerisinde boğulacak bir öğrenci hareketi aynı zamanda geçtiğimiz dönemde etraflıca tartıştığımız "türban, şeriatçı örgütlenme tehlikesine" yöneltmek istenecek, böylece geniş öğrenci kitlelerinin tepkisi ve öfkesi hakim sınıfların açtığı uygun, zararsız "mücadele" sahalarında nötralize edilmeye çalışılacaktır. Tabii reformizm ve Öncü Gençlik gibi şovenizmin bayraktarlığını yapanlara da bu "mücadele" sahalarında öğrenci gençliğe "önderlik" misyonu verilerek, tablo düzen

açısından zararsız hale getirilmeye çalışılacaktır. Rektörlerin yaptığı açılış konuşmalarında söylediklerimizin belirtilerini şimdiden rahatlıkla görmek mümkün. Sürecin politik resmini çizdiğimizden "polis şöyle saldıracak, sivil faşistler böyle silahlanacak vb." şeyleri söylemeyi gereksiz görüyoruz. Geçtiğimiz yıllarda yaşadıklarımız bu konularda bizi ve devrimci yapıları henüz eğitmediyse, burada söylenecek birkaç sözün çok da anlamı olmayacaktır. Sinan Demirbaş, Serkan Eroğlu, Kenan Mak ve Ümit Cihan Tarho'ların bu anlamda neden katledildiğinin açıklamasını, yaşam-

dan, yaşadığından öğrenmesini bilmeyenlere bırakalım, bırakalım ve görelim: yaşama, kavgaya ve insana dair neler saçmalayacakları.

Yazımızın girişinde hakim sınıfların üniversitelere dönük hazırlıklarına ve bu hazırlığın politik içeriğine vurgu yaptık. Hakim sınıfların sürece bu kadar önem vermeleri boşuna da değil. Tek tek her yılın değerlendirmesini yaptığımızda öğrenci hareketinin yeterince yaygınlık ve derinlik kazanmadığını söyleyebiliriz. Hatta yıl yıl ele alındığında mücadele kendisini tekrarlıyor gibi bile gözükebilir. Oysa

ki bütünlüklü bir değerlendirme ve bu son dört beş yılın pratiğine toplu bir bakış; öğrenci yığınlarının dalgalanmalar olmakla birlikte mücadele içine çekildiğini göstermektedir. Yapılacak bir değerlendirme, kendi içinde böylesi bütünlüklü ve toplu bakışı gerektirdiği gibi, aynı zamanda sınıf savaşımının genel seyrini de bu alanı inceleyip değerlendirirken akıldan çıkarmamayı aynı derecede önemli ve zorunlu kılıyor.

Ülkenin içinde bulunduğu genel koşullar -ki bunlar Türk hakim sınıfları aleyhine giderek bozulmaktadır- öğrenci gençliği de etkilediğinden, yukarıda vardığımız sonucun tersi bir sonuca veya tespite ulaşmak da düpedüz kurtluk olacaktır. Ayrıca öğrenci gençliğin sorunları azalmıyor, ya da tekdüze seyretilmiyor ki geniş öğrenci yığınları mücadele içerisine şu veya bu şekilde girmesin. Aksine hem de artan oranda sorunlar üniversitelerde eğitim sisteminin önüne yığılmakta ve bir bütün olarak eğitim yaşamını, sürecini dejenere edip yozlaştırmaktadır. Bu açıdan ne yaşanan sorunları alt alta yazıp bir tekrarını, ne de az önce bahsettiğimiz, ülkedeki iç savaşın genel bir değerlendirmesini yapmayı gerekli görmüyoruz. Bu noktada sorun esasta devrimci öğrenci hareketinin önderliğinde, önderlik tarzında düşünülmektedir. En büyük yetersizlik de sürecin kavranmasında ve buna uygun bir bakış açısının yaratılmasında yaşanmaktadır. Yüzeysel değerlendirmeler, alanın sorunlarını salt kendi içinde değerlendirme gibi dar bir tarz politika üretmeye de dolaysız olarak yansımakta ve böylece aslında devrimci öğrenci hareketi, örgütlülüğü, (tek tek yapılar-dan bağımsız) kendisini tekrar etmektedir. Bunu itiraf edemediğinden ya da görmek istemeyişinin sonucu da "gençliğin apolitikliği" ve "gençliğe dönük yoğun saldırılar" mücadelenin gelişmesinin engeli olarak rahatlıkla gösterilerek, devrimci sorumluluktan, öncülük misyonundan kaçılmaktadır.

Sürecin kavranması öyle abartılacak ya da ulaşılamayacak kadar karmaşık, anlaşılabilir bir şey değildir. Meseleyi böyle görmek zaten mevcut durumdan ve çalışma tarzından memnun oluşun ifadesidir ki öncelikle bu sakat mantıktan, kendine güvensizlikten kurtulmak gerekiyor. Mücadelenin sürekliliği önce kendi tarzımız, örgütlenme anlayışımız ve pratiğimizde bilince çıkarıldığında buraya kadar eleştirisini yaptığımız yanlışlıkları

"Alternatif" diyorsak neye ve kime karşı alternatif olduğunu hakkıyla yerine getirelim/gösterelim. Hakim sınıflar daha ilk günlerden "başörtüsü" meselesiyle kendi gündemlerini oluşturma çabasına girdiler ve bir sürü yasadak, uygulama kararı alındı. Bunların büyük çoğunluğu esasta devrimci gelişimin önünü kesmek için kullanılacaktır. Bu haliyle kendi doğru gündemimizi oluşturmak şarttır. Başörtüsü meselesinde daha önce belirttiklerimiz geçerlidir. Bu meseleye somut bir yaklaşımla "alternatif" açılışlar değerlendirilmeli ve bu ortamlar geniş yığınların, en azından ileri kesimlerin kendilerini ifade edebilmelerinin aracı olmalıdır olabilmelidir.

durumdan kurtulacaktır. Mücadele-
nin sürekliliği kavrandığında günlük,
haftalık, aylık ve yıllık değişen o ka-
rarsız ruh halinden kurtulacak ve az
çok stratejik düşünen, amaç ve he-
deflerinde net, bu haliyle de ne yapı-
tığını bilen, kendinden ve bilimsel
inancından emin bir öncü tarzına
yaklaşacaktır.

Yeni dönemdeki faaliyetlerimizde
atılacak pratik adımlar içerisinde ön-
celikle bu temel sorunun aşılmasına
çalışılmalıdır. Bunun önemi büyük-
tür. Çünkü içinde bulunduğumuz sü-
reçte, uzunca bir süreden beri tespi-
tini yaptığımız ve bu doğrultu da ör-
neklerini sıklıkla yaşamın birçok ala-
nında gördüğümüz "sosyal patlama-
ların" ne zaman ve ne şekilde, hangi
çap ve büyüklükte karşımıza çıkaca-
ğını tam olarak kestiremeyiz. Ancak
buna hazırlıklı olursak, ne zaman ve
ne şekilde olursa olsun ne yapacağı-
mız konusunda kafamız net, duruşu-
muz kararlı olduktan sonra öncülük
misyonumuzu layıkıyla yerine getir-
menin önünde hiçbir engel yoktur,
olmayacaktır. Ki hakim sınıfların
uşakları bile bu tespiti yapıyorlar.

Bu küçük çatışmalarda inisiyatifimizi
geliştirsek; birincisi, büyük çatışma-
ların alt yapısını biz oluşturur, "sos-
yal patlama"ların zamanını ve çapını
şansa bırakmış olmayız. Çünkü inisi-
yatili ve kontrollü olduğumuzda sa-
dece birebir ilişkide bulunduğumuz
ya da kitle örgütlerinde örgütlenmiş
kesimlerin değil, geniş öğrenci yığın-
larının da nabzını elimizde tutar,
böylece uygun politik anlarda, uygun
sloganlar ve yönelimleri belirleme
olanağımız büyük ölçüde var olur.
İkincisi, bu çizgiyi iyi oturttuğu-
muzda kitlelerle kaynaşır; büyük ça-
tışmalara onları hazırlar, varabildiği
noktaya kadar çatışmayı ileri taşır, yi-
ne uygun geri çekilmeyi ve kalıcı bir
örgütlenmeyi kazanılmış tecrübelerle
birlikte yaratır, bir sonraki adımın ve
sürecin hazırlığına rahatlıkla girebili-
riz.

Tüm bu söylediklerimizi "kitlelerden
kitlelere" çizgisi başlığı altında for-
müle edebiliriz. Kitlelerle bağ kur-
mak, bir faaliyet alanında onlarla bi-
rebir ilişki kurmak değildir. Öğrenci
gençlik faaliyetinde bilinen adıyla
"kafa-kol" ilişkileri ve bu konuda gi-
rilen rekabettir, devrimci öğrenci ha-
reketini kendi içinde güdükletiren
ve daraltıran. Kitlelerle bağ kurmak
demek; onların güncel somut taleple-
rine olduğu kadar temel sorunlarına
cevap olabilmek, politik güven vere-
bilmektir. Faaliyetin sürekliliği içinde
eğitmek ve iktidar sorununu kavraya-
bilmektir. Bizimle birlikte en çetin
çatışmalara girebilmelerini sağlaya-
bilmektir. Oysa ki, birebir ilişkiler en
sağlıklı haliyle kurulduğunda bile so-

nuçta rastlantılara bağlı ve bu yönü-
le de kimin kararlı olup olmadığı ko-
nusunda işi şansa bırakan bir çalışma
tarzıdır. Ayrıca her mücadele anı ve
süreci, özellikle çatışmalı, kanlı, kavgalı
süreçler yaşamın eşitsizliği yasası
sonucu birilerini doğal olarak öne,
birilerini de geriye iter. Sorun, bu öne
fırlayanlarla "birebir" ilişki kurabil-
mek ve bu ilişkileri kurumlaştırıp ör-
gütleyerek kalıcılaştırmaktır. Kısacası,
kitlelerle bağ, "kitlelerden kitlelere"
çizgisi doğru bir şekilde hayata ge-
çirilerek kurulduğunda, "birebir ilişki-
ler" istemediğinizden fazla karşınıza
çıkacak ve yukarıda açmaya çalıştığımız
haliyle rastlantısal olaylara bağlı
olarak değil de denenmiş, sınanmış
ve doğal tecrübeleriyle birlikte ola-
caktır.

Mücadelenin sürekliliğinden bahset-
tiğimiz bu noktada "ajitasyon ve pro-
paganda"nın da sürekliliğinden ha-
sedelim biraz. Mücadele içerisinde
bocalanan konulardan bir tanesi de
bu konudur. Bir eylemlilik sürecinde
eteğimizde ne kadar taş varsa hep
birden döküyoruz. Ya da somut tale-
pleri, güncel sorunları "ya nasılsa
sorun iktidar sorunu" deyip küçüm-
süyoruz, es geçiyor ya da tam da ikti-
dar sorunundan bahsedeceğimiz bir
anda ve süreçte "şimdi kaba kaçma-
yalım, ne ilgisi var kantin zamlarıyla
demokratik halk devriminin, halk sa-
vaşının" deyip politikanın içeriğini
boşaltıyoruz. Mesela bir YÖK protes-
tosu olduğunda, artık bu kadar teşhir
olmuş bir kuruma karşı geniş kitlele-
rin tepkisizliğine kızıyor, karamsarlı-
ğa kolaylıkla kapılabiliyoruz. Neden?
Çünkü tarzımız yanlış. YÖK'e karşı

mücadeleyi hep 6 Kasım'da hatırla-
dığımızdan ve o derinlikli "devlet,
YÖK ve faşizm" tahlillerini bir güne
sığdırdığımızdan bu başımıza geliyor.
Kısacası her 6 Kasım'da devrim pro-
gramının bir günde kavranmasını ve
hemen sokağa dökülmesini istiyoruz.
Oysa geniş öğrenci yığınları YÖK'ü
bir günde yaşamıyor ve tanımıyor.
Öğrenim süresi boyunca YÖK bela-
sıyla uğraşıyorlar.

Kısacası faaliyetin sürekliliğinin anla-
şılması, neyi/nerede/ne zaman söyle-
yeceğimizin, hangi biçimle söyleyece-
ğimizin önceden hesaplanması de-
mektir. Açık söyleyelim; biz de bu
konularda bugüne kadar bu kadar
açık bir bilince sahip değildik. Ancak
biraz düşününce, sorunlar üzerinde
yoğunlaşınca bazı temel hataları gö-
rebildik, çözümler üretebildik. De-
mek istediğimiz şudur: Öğrenci
gençlik yapısı gereği aydındır, düşün-
ce kapasitesi vardır, kendi geleceği,
toplumun geleceği üzerine planları,
düşünceleri, hayalleri vardır. Bu sis-
tem bütün bunları çarpıklaştırıyor,
yozlaştırıyor ve çeşitli ikilemler yara-
tarak boğuyor. Bu noktada hayalleri-
mizi gerçek kılacak yegane yol dev-
rimci mücadeledir, gerilladır. Gerilla
yaşadığı çetin şartlarda, olanaksızlık-
lar içinde dahi düşüncesini geliştiriyor,
hayallerini yaşatabiliyor. Öğrenci
gençliğin kurtuluşunu, mücadelesini
gerilla ile bütünleştirmek zorunludur.
Bu anlamıyla Halk Savaşı'nın propa-
gandasını yapmak, örgütlenmesini
yapmak, her daim olmazsa olmaz bir
zorunluluktur. Ancak bu propaganda
bugüne kadar yapılageldiği şekliyle
bir iki pula, kuşa, bir iki duvar yazısı-

na sığdıramaz, indirgenemez. Önce
biz yaşamalıyız o duyguyu, o inancı.
Önce bizim kafamız açık olmalı bu
konuda, tüm yönleriyle birlikte. İşte
bir '68'in gençlik önderleri, Denizler,
Mahirler, İbolar bunu başardılar. On-
lar o güne kadar yapılmayana yaptılar
ve her birisi kendi içinde bir çığır aç-
tı. Bu açıdan bakıldığında, Halk Sa-
vaşı'nın propagandası ve ajitasyonu
"dostlar alışverişte görsün" türünden
bir basitlikle ve kabalıkla ele alına-
maz. Somut taleplerle bütünleştiril-
mesi konusunda her insanımız dü-
şünmeli ve yaratıcı olmalıdır.

Yeni dönem faaliyetimizde bu yazıda
temel olarak belirttiğimiz ve biraz
özetle açmaya çalıştığımız konuları
gözönünde bulundurmalıyız. İşte al-
ternatif açılışlar, bu konuda ilk adımların
atılması ve belli şeylerin düzel-
tilebilmesinde fırsat olarak değerlen-
dirilmelidir. "Alternatif" diyorsak ne-
ye ve kime karşı alternatif olunduğu-
nu hakkıyla yerine getirelim/göstere-
lim. Hakim sınıflar daha ilk günler-
den "başörtüsü" meselesiyle kendi
gündemlerini oluşturma çabasına gir-
diler ve bir sürü yasak, uygulama ka-
rarı alındı. Bunların büyük çoğunlu-
ğu esasta devrimci gelişimin önünü
kesmek için kullanılacaktır. Bu haliyle
kendi doğru gündemimizi oluşturma
şarttır. Başörtüsü meselesinde
daha önce belirttiklerimiz geçerlidir.
Bu meseleye somut bir yaklaşımla
"alternatif" açılışlar değerlendirilme-
li ve bu ortamlar geniş yığınların, en
azından ileri kesimlerin kendilerini
ifade edebilmelerinin aracı olmalıdır ●

Istiklal Mahkemeleri'nden DGM'lere haksız savaş mahkemelerinin işlevleri -III-

Ülkemizdeki 71 komünist ve devrimci çıkışı gerçekleştiren hareketlerin önderleri katledilerek devrimci hareketler bitirilememiş, tam da tersine düşünceleri ve inançlarına sıkı sıkıya bağlı önderlerin, düşünceleri doğrultusunda ortaya koydukları komünist ve devrimci pratikleri geniş halk kitleleri üzerinde muazzam bir etki bırakmış, sahiplenilmiş ve devrimci hareketlerin kitlelerle arasındaki bağların gelişmesine yol açmış ve nesnel durumda da birleşerek gelecekte oluşacak büyük çatışmaların habercisi olmuştur.

Hakim sınıflar da komünist ve devrimci önderleri katlederek yeterli sonucu alamadıklarını düşünmüşler, tam tersine mevcut gelişmeler ve nesnel durumdaki çelişkilerin derinliği, direk sistemi hedef alan silahlı mücadelenin yeterince zemini olduğunu görmüşlerdir. Dolayısıyla devletin güvenliğini sağlamak için seçimlerle birlikte zorunlu olarak ortadan kaldırılan sıkıyönetimin ve sıkıyönetim askeri mahkemelerinin yerine bu mahkemelerin işlevini gören özel mahkemelerin kurulmasını sistemin selameti açısından gerekli görmüşlerdir. Hakim sınıflar bu özel mahkemelere neden gerek gördüklerini şöyle açıklamışlardır: "Bütün dünyada olduğu gibi, son dönemde memleketimizde de yeni suç ve suçluluk kavramlarının ortaya çıktığından ve dolayısıyla suçluların takip ve mahkemelerinde yeni usuller aranmasının ve bulunmasının zorunlu hale geldiği, özellikle Anayasa'nın 11. Maddesi doğrultusunda ve doğrudan doğruya devlet güvenliğini ilgilendiren suçların koşuşturulması ve yargılanmasında gerek ceza müessesiyetini arttırmak için süratli yargılamayı sağlamak ve gerekse hususiyet arzeden bu suçların, ihtisaslaşmış mahkemelerde görülmesini mümkün kılmak için bu mahkemelerin kurulması gerektiği..." Dünyada ve Türkiye'de açık bir durum tespiti yapılarak buna göre sisteme en iyi cevap olacak araç oluşturulmak isteniyor. Ve bu özel aracın adı **Devlet Güvenlik Mahkemeleri** olarak belirlenerek 1773 sayılı "Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin kuruluşu ve yargılama usulleri hakkında kanun" çıkarılarak ilk DGM'ler 23 Temmuz 1973'te Bakanlar Kurulu kararı ile Adana ve İzmir'de kuruluyor.

DGM'ler, kurulması ile birlikte toplumsal muhalefetin büyük tepkisini alıyor. Öyleki bazı burjuva liberal görüşe mensup kesimler bile kurulan bu özel mahkemelerin Anayasa'nın üzerinde olmasından hareketle ve toplumsal yaşamda en basit hareketleri dahi suç olarak değerlendireceğinden korkarak DGM'lere karşı çıkmışlardır. Türkiye Barolar Birli-

ği, DGM'lere ilişkin yasa daha parlamentoda tartışılırken, Cumhurbaşkanı ve Adalet Bakanı'na mektup göndererek yasa tasarılarının "hukuki" yanlışlığına ve çıkabilecek olumsuzluklara dikkat çekerek, Düşüncelerini şöyle ifadelendirirler: "Anarşist davranışlara karşı olduğu için ihtisas mahkemesi şeklindeki kuruluşlarda sakınca görülmeyecek, ancak tasarıda ise tutulan yolun açıklanan amacı aştığı" vurgulanarak mektupla birlikte bir rapor sunarlar. Bu tartışmalar sürerken; DGM'lere bir yandan "deneyimli" kadrolar atanarak işlevlendirilirken, diğer taraftan kapsama alanları genişletilerek Diyarbakır ve İstanbul'da da DGM'ler kurulur.

Kısa sürede DGM'ler, birçok "suçlu" yaratarak yargılamalara başlarlar. Komünizm propagandası yapıyor diye dergi sahipleri, yazar ve aydınlar astronomik cezalar verilir. Öğrenci hareketlerinde en küçük kıpırdanma tutuklama gerekçesi yapılır. Karşı-devrimin bu saldırı dalgası, karşı tepkiyi de yaratmakta geçikmez.

Bu arada devrimci hareketlerde yenilgi sonrası bu süreçte önemli bir toparlanma ve gelişme evresi yaşayarak bu politik çatışmaya müdahale etmeye başlarlar. Saffar netleşmiştir. Bir yandan komünistler, devrimciler, yurtseverler, sendikalar, meslek kuruluşları, aydınlar, yazarlar, halk muhalefetinin büyük kesimi, diğer yanda ise komprador burjuvazi, büyük toprak ağaları ve onların devlet aygıtı, hükümeti, yargısı, polisi, ordusu vs. vardır. Sınıf çatışmasının DGM'ler nezdinde alınıp olduğu boyut '76 Temmuz ayında adeta final dönemine evrilir. Demirel başkanlığındaki MC hükümeti, hakim sınıfların dönemsel sözcükleri olarak hazırladıkları ek yasa tasarısının ile DGM'lerin yaşatılması ve kaldırılmaması için, büyük çaba sarfetmeye başlarlar. Süleyman Demirel, "DGM'ye karşı çıkanlar kışkırtıcı, yalancı, bütünlüğü bozucudur" vb. diyerek sınıfsal tavrını ortaya koyan demeçler verir.

13 Temmuz 1976 tarihinde onbir demokratik kuruluş "DGM'ye hayır" kampanyası düzenler. DISK'e bağlı işçiler direnişe geçerler. Hedef MC hükümetinin düşürülmesi ve DGM yasının çıkarmaması olarak ortaya konulur. Tüm işyerlerinde işler durur, otobüsler hareket etmezler ve ülke genelinde yaşam felç edilir. Patronlar büyük telaşa kapılırlar. TISK ve Sanayi Odaları başkanları Demirel'le bir görüşme yaparlar. Görüşme sonrası çıkışta şu açıklamada bulunurlar: "TÜRK-İŞ ve DISK Meclis üzerinde bir baskı unsuru olamaz." Patronlar ve sözcükleri geri adım atmamakta direttikçe başta DISK önderliğindeki işçi sınıfı

olmak üzere geniş halk muhalefeti daha büyük kitlesel katılımlarla meydanlara inerler. Sonuçta toplumsal halk muhalefeti, DGM'leri 11 Ekim 1976'da hakim sınıflara geri adım attırarak fiilen kapatırlar. "Kurulduğu 26 Haziran 1973 tarihinden yürürlükten kalktığı 11 Ekim 1976 gününe kadar toplam 1090 gün görev yapan DGM'ler bu dönem içinde 540 davaya bakıyorlar. Bu davalarda DGM'lerin yargıladığı kişilerin sayısı 3244'e, tutukladığı kişilerin sayısı ise 3000'e ulaşıyor. DGM'ler yürürlükten kalktığı gün arkalarında DGM tarafından tutuklandığı, ya da hüküm giydiği için cezaevinde yatan 623 kişi bırakıyorlar."

Hakim sınıflar aldıkları yenilgiyi hazmedemiyorlar. Dahası iktidarlarının devamı açısından böyle özel mahkemelere ihtiyaçları vardır. Zira devrimci halk muhalefeti giderek boyutlanmakta, köylülerin toprak işgalleri, işçi sınıfının grev ve fabrika işgalleri, öğrenci ve memur hareketindeki gelişmeler dahası silahlı mücadelenin Halk Savaşı Stratejisi'nden sapmışta olsa özellikle kentlerde alınıp olduğu boyut ve gelişim düzeyi karşı-devrimci odakların, emperyalizm ve onun yerli uşaklarının büyük bir iktidar korkusuna kapılmalarına neden olmuştur. Dolayısıyla başta büyük patronların kuruluşu TİSK (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu), DGM'lerin yeniden "yasallaştırılması" için yoğun çaba içerisine girmiştir. Ancak bu amacına ulaşamamış, ta ki 12 Eylül AFC'si ile tüm toplumsal dinamikler duraksatılıp kısmen susturuluncaya kadar.

DGM'lerin kapatılmasıyla birlikte hakim sınıflar önemli bir dayanaklarından olmuşlardır. Yargı ayağının işlevsizleşmesi ile birlikte, bu alandaki görevlerde kontrolleri örgütlenmesine havale edilerek, boşluk doldurulmaya çalışılmıştır. Bu süreçte sınıf çatışmasının giderek boyutlanmasına bağlı olarak karşı-devrimci odaklar toplu katliamlarla; 1 Mayıs '76-77, Bahçelievler, Balgat, TÜ, Sivas, Çorum, Maraş'ta kitlelere sınırsız bir biçimde yönelmiştir. Gözaltında kayıplar, yargısız infazlar, aydın, gazeteci, yazar, ilerici savcı-memur kim varsa Susurluk sürecinde açığa çıkan ancak komünist ve devrimciler tarafından yıllardır söylenen A. Çatlı, Oral Çelik, Muhsin Yazıcıoğlu, M. Ali Ağca, İbrahim Çiftçi, Alaattin Çakıcı vb. gibiler ABD emperyalizmince ülkemizdeki gelişen Demokratik Halk Devrimi mücadelesini önlemek için, halk kitlelerini bölmek, aldatmak, vatan, millet, türkçülük söylemleriyle CIA önderliğinde MHP maskesiyle örgütlenerek halk birbirine kışkırtılmış, böylelikle devrim mücadelesi hedefinden sapıtılmak istenmiş ve bu amaç et-

kin bir şekilde yerine getirilmiştir. DGM'lerin kapatılması için verilen mücadeleler döneminde MC hükümetinde başbakan yardımcısı ve aynı zamanda MHP başkanı olan Alparslan Türkeş yaptığı bir konuşmada, "el yumruğunu yemeyen, kendi yumruğunu en kuvvetli sanıyorsa, çok aldandığını anlamakta geçikmez" diye tehdit ederken, bu tehdidin hiçte boş olmadığını göstermiştir. CIA önderliğinde kurduğu komando kamplarında eğittiği itlerini DGM'lerin kapatılmasıyla bu yargı kurumunun misyonunu yerine getirmek için görevlendirmiş, ülkeyi proletarya ve geniş emekçi halk kitlelerinin kanına boyayarak kendi "güçlü yumruğunu" göstermeye çalışmıştır.

Her türlü faşist uygulamaya rağmen hakim sınıflar, savaş boyutunda yaşanan sınıf çatışmasının önünü alamamışlardır. Ekonomik, siyasi, askeri anlamda tam anlamıyla dibe vurmuşlardır. ABD önderliğindeki emperyalist sistemin bağımlı yarı-sömürge ülkelerde dünya genelinde uygulamaya soktuğu ekonomik yeniden yapılandırma programının hayata geçirilmesi, toplumsal halk muhalefetinin tüm dinamikleriyle ortadan kaldırılmasına bağlıdır. Ve bu süreç '70'lerin sonundan itibaren birçok yarı-sömürge ülkede AFC'ler tezgahlanarak uygulanmak istenmiştir. Ülkemizde de emperyalizm tarafından dayatılan neo liberal program 24 Ocak kararlarıyla somutlanmış ancak ülkenin içerisinde bulunduğu mevcut iç savaş koşullarında komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları tarafından bu program hayata uygulanamamış, uygulanabilmesi için bizzat ABD emperyalizmi önderliğinde 12 Eylül AFC'si gerçekleştirilmiştir. Ülkede bu gelişmelerin yaşandığı süreçte bir CIA yetkilisi darbeyi yapanları kastederek, "bu kez bizim çocuklar başardılar" biçiminde açıklamada bulunmuştur.

Askeri Faşist Cunta, emperyalizm tarafından hazırlanan programları hayata geçirebilmek için, asıl tehlike olan komünist ve devrimci hareketleri öncelikle tasfiye etmeye yönelmiştir. Bu hareketle en diri karşı koyuş dinamikleri bastırılarak geniş halk kitlelerinin tüm umutları bitirilmek ve oluşan bu boşluk kendi ideolojik, siyasi, kültürel, eğitimsel programları dahilinde doldurulmak istenmiştir. Tüm toplum tamamen pasifize edilerek köleleştirilmek ve kendisinden başkasını düşünmeyen, korkak, yalın, her talimata uyan düşkünleşmiş insan yaratılmak amaçlanmıştır. Sistem açısından gelişmeler cuntanın şefi faşist K. Evren tarafından "son şans" olarak değerlendirilmiş ve geniş halk kitlelerine tam bir pervasızlıkla, sınırsızca, kuralsızca saldırmışlardır. Tüm sendikalar, kitle ör-

gütleri, ilerici, demokrat, devrimci, sosyalist dergi ve gazeteler kapatılmış, sahipleri ve yazarları tutuklanmıştır. Tam bir süreç avıyla bu süreçte komünistler, devrimciler, yurtseverler, sendikacılar, demokratlar, ilericiler tutuklanarak zindanlara atılmış ve buralarda teslim almak, insanlık onurlarından soyutlayıp, inançlarından vazgeçirmek için en aşağılık yöntemler kullanılmıştır.

"Şu andaki durumumuz Türkiye'nin elinde bulunan son şanstır. Bu şans en iyi şekilde kullanacağız" diyen faşist K. Evren; kendi başkanlığındaki Milli Güvenlik Konseyi'ne bağlı Sıkıyönetim Askeri Mahkemeleri'ni "asmayalım da besleyelim mi?" anlayışından hareketle etkin bir şekilde kullanmış, burjuva hukuku açısından idamların gerçekleşmesi için 18 yaş sınırı zorunluluğu bir kenara fırlatmış ve 17 yaşındaki **Erdal Eren'i** idam ederek "şanslarını" başarmak istemişlerdir(!)

Akıtılan onca kana, cana rağmen hakim sınıflar hala kendisini güvende hissedemekte ve korkmaktadırlar. İktidar korkularını güvenceye almak içinse en önemli araçlardan biri olarak gördükleri yargının pençesi ile kendilerini korumak istemektedirler. Faşist diktatörlüğün sözcüsü K. Evren, "şansın" devam etmesi için, "Sıkıyönetimin sona ermesi halinde, Sıkıyönetim Mahkemeleri'nin görevlerine devam etmesi sağlanmalıdır. Mahkemelerin süratle karar almasını sağlayacak etkinlikler getirilmelidir" diyerek, 1976 yılında devrimci halk muhalefetine direnişiyi kapatılan DGM'lerin, büyük oranda karşı-devrimci zorla bastırılan halk muhalefetine duraksadığı mevcut 12 Eylül koşullarında yeniden işlevlendirilmesini istemektedir. Bu istem emperyalizmin ve onun uşağı durumundaki, daha önceki dönemlerde de DGM'leri hiç gündeminden düşürmeyen, TSK patronları ve büyük toprak ağalarının istemleridir.

Ve bu istem faşist '82 Anayasası'nın 143. Maddesi'nde özel olarak ele alınıyor ve şöyle kararlaştırılıyor: **"Madde 143 - Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü, hür demokratik düzen ve nitelikleri Anayasa'da belirtilen cumhuriyet aleyhine işlenen ve doğrudan doğruya devletin iç ve dış güvenliğini ilgilendiren suçlara bakmakla görevli DGM'ler kurulur."** Bununla da sınırlı kalmayarak her türlü itiraz hakkının önünün alınması bir başka Anayasa maddesi ile güvenceye alınmıştır (Geçici madde 15). **"Böylece bunlar Anayasa'nın yanı sıra başında adeta bir ikinci Anayasa oluşturmaktadır."** Hakim sınıflar, yaşadıkları deneyimlerden sonuçlar çıkararak birinci DGM girişiminin akıbetine uğramaması için ikinci girişimi oldukça ayrıntılı ele aldılar. Ve nihayetinde Sıkıyönetim Askeri Mahkemeleri'nden sonra 5.1.1984 tarihinden itibaren DGM'leri devreye soktular.

Bu süreçte "yargılamaya" kalktıkları komünist ve devrimciler, her türlü zorluğa rağmen sigara kağıtları üzerine yazdıkları (zira cunta tarafından kağıt verilme-

diği için) siyasi savunmalarla 12 Eylül hukukunun arkasındaki sınıfları ve mevcut sistemin gerçek yüzünü açığa çıkararak cuntayı yargılamışlardır. Faşist diktatörlüğün her türlü zorbalığına ve fiziki imha yönelimlerine düşüncelerinden aldıkları güçle karşı koymuşlardır. İdam sehpalarında tabureleri tekmeleyerek sloganlarla, zindanlarda SAC ve Ölüm Oruçlarıyla işkencelerde kızıl direnişlerle faşizmi yenilgiye uğratmışlardır. Bu zor koşullarda bile halkın davasına olan inançlarından vazgeçmemişler dahası halkın gönlünde taht kurup, umut olmasını bilmişlerdir.

DGM'lerin devreye sokulduğu dönem, ülkede yeniden toplumsal halk muhalefetine yavaş yavaş kıpırdanmaya başladığı dönemdir. Dahası 12 Eylül AFC'si yıllarında dahi ülke topraklarını terketmeyerek faşizme direnen ve kendi gücü oranında karşı koyan Proletarya Partisi'nin verdiği silahlı savaşa, Kürt ulusal hareketi PKK'nın da 1984'de yaptığı ilçe baskınlarıyla katılması Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkları oldukça olumlu etkilemiştir. 24 Ocak kararlarıyla geniş halk kitlelerine dayatılan ekonomik programın ezilen emekçileri derinden yaralayarak yoksullaştırması, kitlelerde düzene karşı içten içe biriken bir öfkelenmeye neden olmuştur. Ve bu öfke birikimi hergün biraz daha atarak '85, '86, '87'lerle birlikte işçi, köylü, öğrenci, memur hareketlerine dönüşmüş ve 12 Eylül kitle suskunluğu yerini dalgalanmalara terketmiştir.

Sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşı temelinde verilen gerilla savaşının 1990 yıllarında büyük bir açılım, nitel ve nicel bir gelişim göstermesi, halkla buluşması, kentlerde gerçekleştirilen silahlı eylemlerle cunta kadrolarının cezalandırılması azımsanmayacak bir kitle tabanı yaratmıştır. Bununla birlikte büyük bir kitle direnişini açığa çıkararak özellikle T. Kürdistanı'nda Kürt halkının serhildanları ve Zonguldak, İstanbul, Ankara gibi birçok ilde işçi sınıfının, memurların, öğrencilerin, tutsak yakınlarının sesleriyle birleşmiş ve dağların sesine ortaklık yaparak hakim sınıfların iktidarını sarsmıştır.

Hakim sınıflar '91'de geliştirdikleri "Topyekün Savaş Konsepti" ile devrimci halk muhalefetine yönelmiş, gerilla savaşına sunulan desteği kesmek, gerillayı "bitirmek" için reform, şeffaflaşma, demokratikleşme, Kürt realitesi vb. söylemler eşliğinde çıkardıkları Terörle Mücadele Yasası ile DGM'lerin yetki alanlarını genişletmişlerdir. "Bölücülük", "yıkıcılık" esas tehlike olarak görülerek, bu doğrultudaki en ufak bir söylem dahi "bölücülük" ve "yıkıcılık" kapsamına alınarak tüm demokratik kesimler susturulmak istenmiştir. Bu gelişmelere bağlı olarak, bu süreçte binlerce Kürt yurtsever gözaltına alınarak tutuklanmıştır. Aydınlar, yazarlar, gazeteciler tutuklanmış, devrimci ve sosyalist gazete ve dergiler toplatılmış-kapatılmıştır. Hiçbir maddi, hukuki dayanağı bulunmadan polis almış olduğu ya da alamadığı durumlarda polis fevlekelerine bakılarak

idam, müebbet ve yıllarca hapis cezaları DGM'ler tarafından verilmiştir.

Yürürlükte olan iç savaş hukukudur. Hakim sınıf karargahlarında alınan, belirlenen konsept ve kararlar devletin tüm kurumları tarafından kurumun niteliğine uygun olarak pratiğe geçirilmiştir. Topyekün haksız savaş kontra çeteleri tarafından uygulanarak, başta Kürt illeri olmak üzere binlerce köy boşaltılarak, yıkılıp yakılmış, binlerce insan katledilmiş, milyonlar göçe zorlanmış, doğa tahrip edilmiş, gerilla cenazeleri en aşağılık davranışlara tabi tutulmuş, gazete bombalamaları, aydın, yazar, gazeteci, doktor öldürmeleri pervasızca sürdürülmüş, bu uygulamalardan kurtulanlar ise iç savaş hukukunun karşı-devrimci yargı ayağı olan DGM'ler tarafından cezalandırılmıştır.

Ülkemizdeki iç savaşın derinleşmesi, hakim sınıfların hakimiyet, baskı ve zor aygıtı devleti ve onun kurumlarının gerçek niteliğini berrak bir şekilde açığa çıkarmıştır. "Cumhuriyetin" kuruluşundan beri kendisine ilerici, devrimci, sınıflar üstü konum atfedilen ve sözde ilerici geçinen kesimlerce savunulan ordunun gerçek niteliği haklı savaş tarafından gözler önüne serilmiştir. Bugün hala dünyanın sevdasından vazgeçmeyenler var. Açık ki bunlar, ya karşı-devrimci ya da reformist ve uzlaşmacı tavırları bizzat ordunun tokatıyla tasfiye olarak düzeniçileşmiş ve orduya söz söyleme cesaretine sahip bulunmayan kesimlerdir. İşte ordu ve polisin gerçek niteliğini ortaya çıkaran haklı savaş; DGM'ler ve bu kurumda görev yapan "deneyimli" faşist kadroların gerçek kimliğini de açığa çıkarmıştır. Ve geline aşamada bu kurum, artık sahipleri, yaratıcıları tarafından dahi kabul edilebilirliğini yitirmiştir. Ve bu kesimlerce yargının bağımsız olmadığı, DGM'lerin restorasyona tabi tutulması gerektiği kendileri dilelendirilmektedir. AİHM'in DGM'lere ilişkin almış olduğu kararla bu tartışmalar alevlenmiş ve hakim sınıflar için içinden sıyrılmak için yoğun çabalar içine girmişlerdir.

28 Şubat kararlarıyla birlikte Türk hakim sınıfları, belirledikleri yeni askeri konseptle devleti "yeniden yapılandırma" sürecine tabi tuttular. Bununla birlikte iç ve dış tehditlerde bir takım değişiklikler yaparak bugüne kadar esas tehlike olarak belirledikleri "bölücülük" ve "yıkıcı" hareketlerin yanına "irtica" ve "ülkücülük"ü koydular. Açık ki son iki tehlike olarak gösterdikleri yeni "hedefler" hakim sınıflar arası iktidar çatışmasının, rant-paylaşımı noktasında açığa çıkan çelişkilerin dışa vurumu ve çözümüne ilişkindir. Haklı savaş karşı-devrim cephesinde parçalanmalara yolaçtı. Bu çatışma Susurluk sürecinde berrak bir şekilde ortaya çıktı. Hakim sınıflar arası iktidar çatışması sonucu ortaya çıkan, deşifre olan ve kamuoyuna yansıyan ilişki ağlarında DGM'lerin, bunların "deneyimli" savcı ve hakimlerinin oynadıkları rol, eroir, kara para, rüşvet ve çete aklamalarındaki misyonları ve dönen çarkın önemli dişlileri oldukları her

kesim tarafından anlaşılmıştır.

Komünistlere, devrimcilere, yurtseverlere, ilerici, demokrat, aydın, yazar her kesime en ağır cezalar veren, ondan da öte polis sorgularında bizzat işkencelere katılarak işkence yapan, mahkemelerde hakaretler yağdıran, tehdit eden, savunma hakkını engelleyen DGM ve yetkilileri, İbrahim Şahin, A. Çarkın, S. Bucak, M. Ağa vb. gibi açığa çıkan ya da çıkmayan bu düzenin eli kanlı tetikçilerini "aklayarak" serbest bırakmışlardır.

Açıksa ortaya çıkmıştır ki, DGM'ler haksız savaş mahkemeleridir. Haklı savaş besleyen, geliştiren, güçlendiren bu düzende, onun sömürü çarkından çıkan olan ve beslenen, sömürücü, asalak, baskıcı ve halk düşmanı mahkemelerdir. Dolayısıyla hiçbir meşruiyetleri yoktur. Yaptıkları tüm yargılamalar ve verdikleri tüm cezalar geçersiz ve kabul edilemezdir. Esir savaşçılar tarafından bu haksız savaş kurumuna karşı başlatılan mahkemelere çıkmama kampanyası bizzat bu mahkemelerin heyetleri tarafından '82 Anayasası'nın arkasına saklanarak savunulmaktadır. Dahası mahkemelere çıkmama ile birlikte esir savaşçılar aleyhine aldıkları meşru olmayan kararları boş sandalyelere okuyarak, komünist ve devrimciler hakkında kalemeleri kırmaktadırlar. İşte Ankara DGM'de görülen TKP(ML) davasında üç esir savaşçıya kendilerinin bulunmadığı bir ortamda "kalem kırarak" idam kararı verirken, aynı zamanda bu dava nezdinde başlatılan kampanyaya da politik sınıfsal tutumlarıyla yanıt vermişlerdir.

Bugün her bakımdan büyük bir açmaz yaşayan Türk hakim sınıfları, tam bir çaresizlikle sağa-sola saldırmaktadırlar. Ve biz biliyoruz ki, böylesine derin bir kriz yaşayan Türk hakim sınıfları bu haksız savaş kurumundan kolay kolay vazgeçmeyeceklerdir. Çünkü sınıf savaşımı tüm şiddetiyle devam etmektedir. Ancak geline aşamada savunulacak hiçbir yanı kalmayan bu kurumun faşist diktatörlük tarafından yeni aldatmacalarla, süslemelerle, yapılan sahte değişiklik ya da yeni bir isimle işlevi devam ettirilebilir. Bu durumu da hesaplayarak, kamuoyuna malolarak gelişen bu kampanyanın sistemin gerçek yüzünün anlaşılması ve teşhir edilmesi için geniş kitlelere götürülmesi zorunluluğu vardır.

Sonuç olarak, İstiklal Mahkemeleri'nden Sıkıyönetim Askeri Mahkemeleri'ne oradanda DGM'lere 75 yıllık "cumhuriyet" in varlığını koruyan ve iktidarın devamını sağlayan, hakim sınıflara karşı gelişen dönemsel tehditlerin durumuna bağlı olarak özel yönelim içerisinde olan ve esasta da işçilere, köylülere, ezilen Kürt ulusuna, azınlıklara, bu kesimlerin çıkarları doğrultusunda savaşan komünist, devrimci, yurtseverlere karşı oluşturulmuş özel kurumlardır. Bu özel yargı kurumlarının kapatılması için başlatılan kampanyaya merkezi politikamız paralelinde en aktif şekilde katılmak dönemsel taktik politikamızın gereğidir. ■

'72 NİSAN GÜNEŞİ HALKLARI

OPK kararları incelendiğinde, özellikle siyasal sorunlar ve savaş konularında, örgütün reorganizasyonu noktasında, hemen hemen tam bir görüş birliği olduğu görülür ve farklılık içeren ciddiye alınabilecek bir tartışma göze çarpmaz. İdeolojik ve felsefi konularda da öyle. Maoizm, diyalektik ve "monolitik parti", parti ve halk, devlet ve halk, halk içindeki çelişkilerin çözüm yöntemi, dünyanın bugünkü hali ve gelecekte alacağı durum konusunda, kısacası "dünya ve hayat görüşü"nde görüntüde bir sorun yok gibidir. Fakat sıra ideolojik zaafıların olgusal sorunlarına tavrı takınmaya gelince, hemen sert ve aşmaz zıtlıklar belirmeye başlamaktadır. Tabii bu "aşılmaz zıtlıklar", ortak ideolojik zaafılar gösterilerek "aşılıyor" (!) ve uzlaşma sağlanıyordu. Bu durum, komünist örgüt, diyalektik materyalist düşünme ilkeleri ve devrimci siyasal taktikler bakımından açıklanması zor bir durumdur. Kim ne yapmak istiyor, nereye varmak istiyor?.. Bütün bunlar pek çok insanın kafasını haklı olarak karıştırmakta ve tereddüte düşürmekteydi. Sanki çok kişi öz niyetini saklıyor, "örtülü bir savaş" yürütüyordu. Barış ve uzlaşma, elverişli zamanlara ertelenmiş kötü bir savaşın tohumlarını taşıyordu adeta.

Evet, kötü bir zamana ertelenmiş kötü bir savaş!.. Parti ve binlerce sempatizanı, işçi sınıfı kitleleri, Parti ile onca şanlı mücadele tarihini paylaşan halkın istediği şey, gerçekten bu muydu? Tabii ki değil. Ülkenin giderek her bakımından bozulan hayatı halkı müthiş bir arayış içine itmişti; halk, koklu bir değişiklik, bir devrim istiyor. Bunu gerçekleştirecek devrimci bir parti, iç sorunlardan arınmış dinamik bir Komünist Parti, bütün kuvvetlerini toplamış ve ülkenin siyasal sorunlarına ilgisini yoğunlaştırmış güçlü bir siyasal birlik istiyordu. Fakat kadroların öznel eğilimlerinin belirlediği "grup"un talebiyle, halkın ve sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarının bu nesnel talebinin çatıştığı noktada, halkın talebine karşı çoğunlukla hileli bir tutum ortaya çıkıyordu: "Grupçuluk" yakınıması altında grupçuluk yapıyordu; "birlikçi" adı altında, insanı hayrete düşüren ayrılıkçı maharetler gösteriliyordu; "Parti iradesi" diye diye bu irade hoyratça çiğneniyor ve işlenmesi ustaca engelleniyordu. Çünkü, "grup" talebini devrimin gereksinimlerine göre yadsımak yerine, bağdaştırması mümkün olmayan ve ne yazık ki tamamen zıtlık içine düşmüş bulunan bu iki talebi bağdaştırmak istiyorlardı. Hatta örneğin ısrarlı biçimde birliğe karşı çıkanlar, Parti tabanı ve halkın bu istencini horluyorlardı, açıkça söylemeler bile "duygusal" ve "câhilce" buluyorlardı. Kuşkusuz halkın talebi de her zaman gerçekçi olmayabilir. Özellikle halkın siyasal kadrolarla ilgili şu talebi tarihin hemen hemen her döneminde söz konusudur: Halkı "devrim isteyen bir kitle" olarak düşürürsek, o, kendi öncülerine bir rol biçer ve öyle oynamalarını ister. Öyle oynamasalar bile, bu yöndeki hayalini korur ve dayatmaya devam eder. Sonunda arkasında güvenle yürüyebildiği, kendi eylemini kişiliğinde özgünleştirdiği, mimik ve jestlerine göre hareket ettiği bir liderlik yararır. Çünkü

o, kesintisiz biçimde hareket halinde olan ve tarihi yaratma serüveninin gerçek kahramanıdır. O yüzden bu çok kötü değil ve aslında onun değişme özlemine canlı tutması anlamına gelmektedir. Yani halk kendi hayalini gerçekleştirebilir, kendi liderlerini yaratabilir. Fakat kadroların subjektivizmi çok kötüdür, çünkü onun bir halkı ve bu halkın gerçekliğini fantastik biçimde yaratma imkanı yoktur; o, halktan ve halkın gerçek taleplerinden, bir dizi tarihsel veriden hareket etmek zorundadır.

Bir tarihsel eyleme katılan herkes, sonuçlarından kendi ölçüsünde sorumludur. Bütün bir örgütün, tek tek üyelerin ve delegelerin, hatta geniş sempatizan çevresinin bile Komünist Parti'nin her kötü manzarasında elbette belirli bir sorumluluğu vardır. Fakat bu sorumluluk, genellikle liderlerin eylemine indirgenir ve böyle bir liderliği yaratan örgütün binlerce bireyinin tutumu pek hesaba katılmaz. Halbuki liderlik, bir bakıma onu yaratanların vasfını yansıtmaktadır. Liderler, daha çok özel durumlarda tayin edici bir önem kazanırlar. Çünkü o özel durumlarda örgütün kendi rolünü ortaya koyması imkansızdır, çünkü o bir birey değildir ama liderler adı ve sanıyla, üstlendikleri sorumluluklarıyla bilinen bireylerdir. O "özel an" geçtikten, liderlerin iyi ve kötü rollerine göre, çehresi buruşan, gülücükler saçan, kızan, ökelelenen örgüt sonunda her şeyi belirler ve liderler hakkında somradan değişmesi zor olacak yargısını verir. Birlik, öteden beri halkın ve Parti kitlelerinin dayattığı bir şeydi fakat sonunda onu, belirli öncü kadrolar harekete geçirdi ve gerçekleştirebildiler. Ne varki, kitlelerin güveni hemen bir tek olayda ve belirli kadroların şahsında gerçekleşmez, özellikle komünist bir örgütte istikrarlı sorumluluk sahibi, ciddi ve "akıllı" bir öncü grup arar. Halk, kendi hayatında bunun çok önemli olduğunu defalarca görmüştür. Az çok güven atfettiği öncü kadrolar aynı yerlerde saf laşıkları zaman kafası karşı. O yüzden böyle kadrolar oldu-bittile karşı herkes-ten farklı davranmak zorundadırlar.

OPK'da delege olarak yer alan azımsanmayacak sayıda kadro vardı ve kitleler onlardan çok şey bekliyorlardı. Fakat ne yazık ki ideolojik zaafıların biçimlendiği "grup" bağlarına mahkûm oldular ve Parti birliğinin yeniden dinamitlenmesiyle birlikte de "tutsaklık" gibi ortak bir kaderi paylaştılar!.. Çok çarpıcı bir durumdur: Parti birliğinin yeniden çektiirildiği bir anda, kısa sürede çok sayıda kadro tutsak düştü. 1993'ün sonuna doğru MK üyelerinin üçte birinden fazlası, Örgütlenme Bürosu ile Bölge Komiteleri'nin çoğu üyeleri engellendi. Üstelik bunların çoğu gerçekten birlikten yana kadrolardı ve peş peşe tutsak düşmeleri düşündürücüydü. Bu gelişmelerden sonra, çok net biçimde grupçuluğun hizipçiliğe evrildiği ve Parti birliği ile yeniden oynamaya

başladığını görüyoruz. (Bu konuya ileride tekrar döneceğiz.)

Parti büyük dayaların örgütüdür. "Büyük dava" dediğimiz şey, devrimdir, bağımsızlık, özgürlük ve komünizm davasıdır. Lenin'in tarihsel deneyime dayanarak söylediği gibi "devrim, başından beri istikrarlı bir grup kadro" tarafından yürütülür. Bu ekip, rastlantısal olarak ve öyle birkaç devrimci pratik üzerinde ortaya çıkmaz, ortak bir dizi yakınmalar, yenmeler, yenilmeler, nice uzun yürüyüşler içinde oluşan "uygun adımlar" tuttur- maktan geçerek, "büyük dava"ya büyük sorumlulukla bağlanmış, şahsı çıkarları ve kaygıları hor gören dürüst, ciddi devrimci insanların geçişin yollarını izleyerek yoldaşça kenetlenmesidir. Böylesine "istikrarlı" bir ekip birliği, sınıf mücadelesi içinde ortak sınıf duygusuyla ortak bir irade de birleşmiş ve bunu önemli bir dizi sınamadan geçirmiş, pekiştirmiş yetkin insan grubudur. Yok muydu böyle bir ekip? Birbirlerini hiç gümemsizin ve hiç konuşmaksızın, değişik yerlerde aynı sınıf duygusuyla savaşan, direnen ve ortak bir komünist miras yaratan, onu onurla paylaşan, değişik savaş birliklerini tek bir hareket çizgisinde yıllarca birleştiren kadrolar az mıydı? Çok fazla değildi ama omuz omuza verebilselerdi hiçte az sayılmazlardı. Fakat olanlar, yoldaşça omuz omuza vermek ve Parti'nin sorunlarının üstüne girmek yerine birbirlerini çektiirdiler, eleştiri-ezeleştirme ve pratik hatalar karşısında doyurucu, örnek radikal devrimci tavrı takınamadılar, yeni yetişen genç kadrolar üzerinde, onların beklediği saygınlığı gösteremediler. Çünkü görevlerini yakınıma, "eleştiri", "suç duyurusu" yapma şeklinde ifade ediyorlardı. Devrim saflarına sızmış düşman unsurların, öncü kadroları maksatlı olarak yıpratma ve gözden düşürme çabası da bu görüntüyü pekiştiriyordu.

Gerçekten uzun süredir esas sorun kadroların "büyük dava adamı" olmakla "grup adamı olmak" arasındaki son derece derin çelişkide yatıyordu. Elbette, hâzen "grup adamlığı" "dava adamlığı" ile örtüşebilir. Ama burda öyle bir durum yoktu. Hiç kimsenin ıtiraz edemeyeceği biçimde "grupçuluk", "dava adamlığı" ve Parti birliği ile çelişiyordu ve bu resmen tesbit edilmiş bir durumdur. Daha da ötesi karşı-devrimin grupçuluğu körükleyen "seytani pamağı" çoktandır sır değildi artık. Öyleyse sorumluluk; en başta kitlelerin umut bağladığı, gerçekten sayısız sınavdan geçmiş ve aynı yerlerde birbirlerinden habersiz sayısız devrimci mücadeleye atılırken ortak sınıf duygusuyla büyük saygınlık yaratmış ve sınamışlıkları yalnız Parti bünyesinde değil, kitlelerin nazarında da bilinen kadrolara düşmüştü. Ama kişisel zaafı ve "grupçuluk" kaygısı bu kadroları asıl misyonlarını oynamaktan alıyordu. Heri çıkıp kenetlenmek ve önderlik etmek yerine, sorumluluk bilinci yetersiz grup bağlan-

ma, deneyimsiz kadroların ve sorumsuz unsurların yönlendirmesine teslim oldular ve artçılığı seçtiler. Bu durum, uzun süredir önderlik sorununun basite alınıp karikatürize edilmesi sonucu, genç kadrolarda teoriyi horlamaya, anarşist eğilimlerin gelişmesine, tüfeğe tapınmaya, askeri ataklık ve adale kuvvetini teori ve siyasetin yerine geçirmeye, KP gibi ciddi bir siyasal örgütün önderlik mevkisinin kolayca değişip, kolayca düşülen bir mevki gibi görülerek laçkalığına yol açtıyordu. Bu gerçek durum kadroların artçı tutumuyla birleşince, işte dumadan Parti'nin damadagın olması gerçeğiyle karşı karşıya geliniyordu. 1994 olaylarını titizlikle inceleyerek, öncü kadroların önderlik işini genç kadrolara hırakarak, onlara alkışçılık görevini üstlendiğini görürüz. Bu durum yalnızca önderlik denge- sinin bozulmasına yol açmıyordu, ayrıca genç kadroların hataları alkışlanarak hatalı önderlik de özendirilmiş, kıskırtılmış oluyordu. Halbuki 1987 ayrılığundan beri sarsılmış olan örgüt bilincini yeniden güçlendirmek tayinedici önem kazanmıştı.

OPK'dan sonraki ilk çatlak, görev bölümlü ve görevlendirmede baş göstermişti. Görev bölümü ve görevlendirmede temel yanlışlar vardı ve bunlar aslında il- kesildi. Öncelikle Genel Sekreterlik gö- revi hiç de isabetli olmamıştı. İdeolojik olarak zayıf, siyasi olarak sağcı ve istelik grupçuluk ve hizipçilikte geçmişi pek iyi olmayan birinin böyle bir dönemde G. Sekreterliğe getirilmesi uygun değildi. Birlik sonrası oluşturulan GBMK'da Askeri Komisyon Sekreterliği'ne İsmail Bulut'un getirilmesi yerinde bir karardı fakat O'nun ana gerilla bölgesinde ve ka- rargahta bulunması gerekirken tali bir bölge olan Karadeniz'e atanması, askeri- komuta sistemi bakımından vahimdir. Yi- ne kitle tabanı zayıf ama askeri bakım- dan hareketli bir bölgeye (Amed'e) az- çok gerilla savaşı içinde yetkinleşmiş bi- rini görevlendirmek gerekirken, uzun tut- saklık nedeniyle savaşın dışında kalmış birinin atanması yanlış ve zaten ilk çat- lak da onun bu göreve muhalefetiyle başgöstermişti. Bu arada Yurttaş Büro- su'nun tümünden değiştirilmesi ve yapılan atamalarda hatalıydı ve yeni hizipçi saf- laşmalara yol açmıştı. Bunlar gibi daha pek çok örgütlenme ve kadrolaşma hatası vardı. Bu hatalar, grupçu temele da- yandığı için yıkıcı etkisi bir kaç kat bü- yüdü. Öte yanda Parti-ordu ilişkisi de, grupçuluğa çanak tutar nitelikte ele alını- mıştı. "İhtisas" ilkesi, "Ordu-Parti rekabeti" ve hiyerarşi kargaşasına dönüştürül- müştü (Halbuki tartışmaya hiç gerek yok ki, böyle bir yetki çelişkisinin çıktığı her yerde, o çelişki Parti'nin kesin siyasi oto- ritesi ve amir niteliği tehinde derhal çö- zülecektir.). Ne var ki bütün bu tartışma- lar bile, aslında grupçu hesaplara daya- nıyordu. Nitekim buna paralel bir yazı savaşın başlaması ve yazılının sivri bir

MIZA YOL GÖSTERİYOR! /13

hasmanlık içermesi ve üstelik bunların uzum yemek için değil, hasmı dövmek için yapılması, organ dışı yollarla, adeta bir ayrılık mesajı gibi verilmelerinden belliydi.

"Örgüt" sorununda oyun olmaz, aklınıza eseni yapamazsınız, çünkü tehlikeli ve hashas bir silahtır bu; Parti ilkelerine ve tüzük kurallarına böyle bir zamanda uyulmazsa, daha hangi zamanda uyulacak? Aslında istisnasız her zaman kuralsız davranışlar derin güvensizlik ve tahribatlara yol açar, kargaşa yaratır. Bunun çapı, en alttan en üste doğru organların hiyerarşik çapı ile orantılı olarak büyür. O yüzden kurallara en başta ve titizlikle MK uymak zorundadır. Çünkü onun hatalarının tahribatı çok büyük olacağı gibi, alt organlar için de kötü bir örnek teşkil eder. Elbette her konferans ve kongreden sonra, yeni seçilen her MK, örgütsel tasarrufla tam yetkiye sahiptir fakat bunun keyfi biçimde yapılabileceği düşünülemez, tüzük kurallarına ve komünist örgütlenmenin genel yasalarına uygunluk her zaman geçerlidir. Her örgütsel kararın adil ve rasyonel olup-olmadığını, kadroların doğru tespit edilip-edilmediğini, niteliklerine uygun görevlendirilip-görevlendirilmediklerini kollamak şimdi daha çok önemliydi. Faşizm koşullarında askeri düzene göre örgütlenmiş ve bundan dolayı askeri disipline yakın bir disiplin sorumluluğunun bulunması, yine de komünist partilerdeki "gönüllü"lük ilkesini gözardı etmeyi gerektirmez. Özellikle söz konusu olan kadrolar olunca, tayin edilecekleri görevler hakkında görüşlerini almak genel bir kuraldır. Bununla birlikte görev bölüşümünde tek tek kadrolara da örgütlenmede, diziyile hata işlemleri bir yana, birkaç hataları bile derin güvensizliklerin doğmasına ve MK'nın güvenilirliğini ve saygınlığını sarsmaya yetebilir. MK, bu konuda gereğinden fazla hata yapmıştı. Daha da ötesi, tek tek her bir üyesinin keyfi davranmasını, aklına estiğini yapmasını da kolaylaştırmıştı, çünkü Parti'nin birliğine inanan artık çok az adam vardı, büyük çoğunluğu hızla ayrı birer merkez yaratıyor ve "görev"lerini "grupçu" çalışmaya istismar ediyorlardı. Doğal olarak yasadsız işlerde kendi içlerinde de bir hukuk olamazdı, olsa olsa "hukuğu" kendi durumlarına uydurma "hukuğu" olacaktı; öyleydi. Birileri, MK'da azınlığa düşükleri için, artık o organı tanımak istemiyor, kılıf arıyor, öteki de "nasıl olsa bunlar ayrı olacak" diye inisiyatifi ele geçirme kaygısına düşüyor. Sonuç olarak, grup çıkarları gereği parti hukuku adım adım tımden tülen lağvediliyordu. Her biri ötekinin "grupçuluğunu" kendi grupçuluğunun meşruiyet zartı yapmaya başlamıştı. Parti'nin tüzel disiplinine uygun davranışlar grupçuluğun elaltından yürüttüğü "uyak" (!) çalışma karşısında saf bir "enayilik" (!) görüntüsü kazanmışlardı (Evet bunu resmen söyleyenler çoktu!)

Engels'in dediği gibi, patlama noktasına gelmiş bir gaz küresinde hangi molekülün ilk kıvılcını aldığı önemli değil. Yanlış ve kötü hareket tarzı sonucu ortamı dolduran yoğun gaz ortamında küçük bir kıvılcım patlamaya yeter. Bu, patlamanın gerçek nedeninin o şey olduğunu göstermez ve zaten değildi de. İdeolojik tutarsızlığın belirlediği gibi örgütsel ve siyasal çalışmada, her zaman provakatör bir bahane bulunabilir ve onlar da zaten bu tutarsızlığın hareket düzleminde onun sonucu olarak, onunla birlikte mevcut olurlar ve en zayıf noktasında patlayıverirler. OPK'da yaratılan konsensüs en zayıf noktasında hızla bozuluyordu.

Bilindiği gibi grupçuluğun en çok geliştiği yer yurtdışıydı; zaten daha birlik sırasında burada tımanan birlik aleyhtarlığı, her iki tarafa yayılarak gelişmiş ve pek çok disiplin ihlaliyle iyice açığa çıkmıştı. Bu yüzden Konferans'tan sonra kesin sonuca bağlanması için bütün biriken sorunlar bir nevi beklemeye alınmış, başlatılan ideolojik düzeltme kampanyası da OPK sonuna bırakılmıştı. Ancak YDB raporunun yakalanması ve Konferans'a ulaşamaması nedeniyle, durum "incelen-dikten sonra kesin karar MK'nın vereceği" kararlaştırılmıştı. Daha sonra MK 1. Toplantısı'nda "denetleme" amacıyla MK üyesi bir "temsilci" yurtdışına gönderilmişti. Anlaşılan yurtdışında tedavi nedeniyle çıkarılan üyelere de yeni YDB oluşturulması düşünülmüştü. Bir süre sonra, eski YDB'nin bazı üyeleri, birden bire gizli görüşmeler yapmaya ve yeni örgütlenmeyi "tasfiye" hareketi (bu hareketlenme '93 son yazından beri gerilla bölgesinde gelişen "yazı savaşı" ve "suç duyurusu savaşı"na paralellik taşıyordu) olarak tanımlamaya başladılar. Bu dikkat çekiciydi, çünkü, bunların ülkedeki bazı yöneticilerle organ dışı ilişkileri olduğu biliniyordu ve zaten Konferans öncesi ve sonrası yaşanan bazı tatsız olaylar bu organ dışı ilişkiler içinde gelişmişti. Fakat yapılanlar gerçekten tanımlandığı gibi "grupçu" bir "tasfiye" hareketi değildi, çünkü YDB'ye atanan yeni üyelerin ezici çoğunluğu "tasfiye" hareketine muhatap oldukları iddia edilen "Konferans" kükemli kimselerdi; o halde kastedilen "tasfiye" kime karşıydı? Bilindiği gibi Konferans'ın üzerinden daha 2 kış aylık bir süre geçmişken yeniden ve çok kötü biçimde gündeme gelen "mafiya" olayı, bu kez ülkeden, özellikle MK'dan başlamak üzere yayılan tehlikeli bir gruplaşmaya yol açmıştı. Artık kesin biçimde iki ayrı karargah ortaya çıkmış bulunuyordu. Bir tarafta, Genel Sekreter'in organ dışı ilişkilerle yönlendirdiği 2 No'lu Mıntıka OPO, öte yanda Enver Doğru'nun Sekreteri olduğu AK ve tartışma eksenine oturtulan mafiya olayı...

İlişkilerin en zayıf, en kritik, en hassas noktası burasıydı. OPK'nın bu konudaki tutarsız kararı, yeniden bu işle ilgilenmeye yol açmıştı. Çünkü hala sürüp giden

yükü miktarda borç ve alacak verecek sorunu kalmıştı ve bunun talisili gerekmişti. OPK, yaptığı özel oturumda bu olayı malikâni etmiş, konuyla ilgili olanlar da özelleştirmişlerdi. Bazı delegelerin olayın kamuoyuna açıklanması ve ilgililerin cezalandırılması önerisi reddedilmiş, özelleştirmeye yeterli bulunarak konunun Partiye açılması bile gereksiz görülmüş, kapatılmıştı. Kısacası konu her türlü istismara açık olarak saklamaya alınmış ama saklandığı yerde dumandan kokuşup durmuş ve en kötü zamanda kötü bir siyasi mücadele konusu olmuştu.

Mahrem ve kirlili bir iş, doğal olarak aynı nitelikte ilişkilere yol açar. OPK'dan sonra, bu işe bulaşmış iki kadro Batı'ya gitmişti. Bunlardan biri somut bir görevi olmaksızın, doğmuş bir "fırsat" değerlendiren bazı kişileri soruşturmaya başlar ve "kuşku" durumları tesbit ettiğini düşünür. Aynı olayla ilgili ötekisi ise 29 Ağustos '93'te MK'ya bu soruşturmayı yürüten kişiyi suçlayan bir yazı yazar. Bu kez öteki, 23 Eylül 1993'te daha sert bir yazıyla yanıt verir. Ayrıca bu yazıda, "bu işin çözülmesi" ile ilgili kendisini eleştirenin görevlendirilmesini ve karşılıklı birbirini suçlayan bu iki yazının da Parti içinde yayınlanmasını önerir.

Kısacası konunun beklenmedik bir anda ve üsülek olaydan sorumlu olanlar tarafından beklenmedik biçimde yeniden gündeme getirilmesi ve grupçu saflaşmanın yeniden buradan sızama gövnenesi, daha sonra da aynı safta yer almaları ilgilidir. Doğrusu karşılıklı olarak birbirini suçlarken kullandıkları dil de son derece kötüydü. Konu ilkin Askeri Komisyon'da görüşülür ve Parti'ye açılması gerektiği sonucuna varılır. AK'nin bu kararı Siyasi Büro'nun 11. Toplantısı'nda tartışılır ve konunun Parti'ye açılması için MK 11. Toplantısı'nda gündeme alınması oybirliğiyle benimsenir.

Fakat 28 Aralık 1993'te yayınlanan Askeri Komisyon Raporu'nda, S.L. (Cüneyt Kahraman) imzasıyla yazılan, sert ve amacını aşan bir üslupla kaleme alınmış "Ek"te konu fiilen Parti'ye açılmıştı. (Aslında o süreçteki yakalanmalar sonucu olay desitre olmuş ve burjuva basınına bile yansımıştı. Fakat buna rağmen, MK'da görüşülmeden, üstelik Askeri Komisyon tarafından fiilen Parti'ye açılması, disiplin açısından yanlış.) O sırada Askeri Komisyon Sekreteri olan ajan Enver Doğru'nun bu hatayı seffarı provoke etmek için nasıl fırsat saydığını şimdi herkes görebiliyor. Nitekim 31 Ocak '94 tarihli yazısında, MK 11. Toplantısı'ndan sonra konuyu "basın toplantısıyla kamuoyuna bile açacağını", meydan okuyarak belirtiyordu. Fakat karşı tarafın her olayı ayrılık gerekçesi olarak ele almasının yarattığı grupçuluk ortamında, birilerinin aklına "yahu sen kimsin? Ağır ol bakalım!" demek gelmiyor.

Sorun, bir disiplin sorunuymuş ve doğal

olarak hemen MK'nın toplanıp duruma el koyması ve disiplini sağlaması gerekiyordu, bu iş birinci derecede "Genel Sekreter" in göreviydi. Ancak MK Sekreteri, Eylül '93'ten beri yazılanıyla ayrılığa siyasal zemin hazırlamaktaydı, yanına iki MK üyesini daha alarak disiplin suçuna daha ağır bir disiplin suçuyla karşılık vermişti. Kendisini Kültür Devrimi öncesindeki Mao'nun yerine koyarak "karargahları bombalama" planları yapıyordu. 2 No'lu Mıntıka OPO'yu ileri sürüp bir ordu-parti karşılığı yaratarak, "askeri bakış açısını" karikatürel biçimde kanıtlamaya çalışıyordu.

S.L.'nin yazısı 1 No'lu Alt Bölge Komitesi'ne bağlı 2 No'lu Mıntıka Ordu Parti Organı'nın 1. Toplantısı'nda hemen değerlendirilmeye alınmıştı. Herkes kendi görevini yapmak yerine, devrime içtenlikle bağlı bu insanın hatasına sarılıyor ve azami prim yapmaya çalışıyordu. Gerçi bu toplantı kararları, özellikle S.L. imzalı "Lordlar Kamerası ve Şovalyeler" yazısına karşı sert bir üslup kullanmasına rağmen normal işleyiş dahilinde kalan bir tutum içermektedir. Buna karşılık AK Sekreteri ajan E. Doğru, Şubat '94'te OPO'ya kendi imzasıyla, sorunu biraz daha alevlendiren bir yazı yazmış. OPO da bunun üzerine 5 Mart '94'te 11. Olağanüstü Toplantısı'nı yaparak şu kararları almıştı:

- 1- MK'nın yapması gereken olağan MK toplantısı, Olağanüstü Toplantı şeklinde salt bu sorunlara özgü toplanmalı, sorunların tüm yönüyle Parti'ye açılması faaliyetini örgütlenmelidir.
- 2- OPK'da gizli oturum şeklinde yapılan toplantı ve tartışılan tüm sorunlar Parti'ye açılmalıdır.
- 3- S.B. bunu en kısa zamanda Parti'ye açarak, Parti iradesi sonucu değerlendirmeli ve sonuca vurdurmalıdır.
- 4- Parti, OPK iradesini çiğneyen ve disiplin sızlık yapan üyelere hesap sormalıdır.
- 5- OPK kararlarına bağlı kalarak kongre tartışma süreci hızlandırılmalıdır.
- 6- Kongre tartışmalarını örgütleyecek bir komisyon Parti iradesiyle oluşturulmalı ve kongre süreci boyunca bu komisyon görev yapmalıdır.
- 7- Bölgesel düzeyde tüm Partililerin katılacağı toplantı en kısa sürede yapılmalıdır.

Bu kararların bir üst organda değerlendirilip gerekli yerlere iletilmesi yönünde "adım atılmayınca" 2 No'lu Mıntıka OPO, 11. Olağanüstü Toplantı kararlarının ve organ üyelerinin yazılarının AK Sekreteri'ne ve buradan da MK toplantısına iletilmesi yönünde 29 Mart '94 tarihli kararını alır.

Yukarıda kronolojik olarak kısmen özetlemeye çalıştığımız gelişmelere bakıldığında, insanın kafasında, çatışmanın Askeri Komisyon ile OPO arasında geçtiği izlenimi doğuyor ve sonrası gerekiyor: Pekiyi Parti Genel Sekreteri nerede? Siyasi Büro nerede? Merkez Komitesi nerede? Yok mu bu organları?

Var ama "başka işlerle" meşguller. Tabii hepsi değil ama ya onlar neredeler? Onların sonradan, ötekilerin yaktığını yeniden yapmak, ettiğini temizlemek için toz-duman arasındaki uyanışı daha çok zaman alacaktır.●

-SÜRECEK-

Devrimci, yurtsever, komünist tutsaklar DGM'leri boykot kararlarını değerlendirdiler:

DGM'ler; faşist diktatörlüğün zorunlu sonucudur / 2

Gülveren Baran: Türkiye ve Kürdistan cezaevlerindeki tüm yurtsever, devrimci tutsaklar olarak 5 Eylül 1998 tarihinde "DGM'ler kapatılsın. DGM'lerin verdiği tüm cezalar sonuçlarıyla birlikte iptal edilsin" şiarıyla başlayan boykotumuzun hedefleri geniş bir yelpazededir. Her şeyden önce, faşist-sömürgeci devletin Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı yürüttüğü topyekün kirli savaşın, özel yargı ayağı olan ve devrimci, sosyalist, yurtsever, ilerici güçlerin toplumsal muhalefeti önünde koçbaşı işlevi gören DGM'leri hedeflemektedir. Ancak bu boykot aynı zamanda, faşist TC devletinin önemli kurumlarından olan faşist yargı biçiminin uygulandığı DGM'leri hedeflediği için, bir nefes borusunu önemli oranda tıkmak anlamına geldiğinden, varolan sıkışmışlığıyla birlikte TC devletini daha da sıkıştıracağı açıktır.

Bu boykot ile birlikte, devrimci-demokrat-yurtsever güçler tarafından etkin bir kampanya faaliyeti örgütlenebilirse; kitleler nezdinde faşist yargı kurumu DGM'lerin teşhiri ve meşruiyetini yitmesi de sağlanacaktır. Bu aynı zamanda sömürgeci-faşist devleti teşhir anlamına da gelecektir. Yine DGM'lerin burjuva hukuku normlarına dahi sahip olmadığını, hukuki değil siyasi mahkemeler olduğunu, hiçbir zaman adil yargılamayı gerçekleştiremeyeceğini gözler önüne sermektedir. TC'nin savaş konseptleri doğrultusunda ve esas olarak MGK'nın talimatları doğrultusunda işleyen göstermelik ve formaliteden ibaret yargılama yaptığını, adından da anlaşılacağı üzere asla bağımsız, tarafsız mahkemeler olamayacağını ortaya koyacaktır. DGM'lerin ordu, polis ve her türden militarist güçle, sermaye sınıfı ve bürokrasiyle uyumlu çalışan kurumlar olduğunu, çetelerle içiçe ve ülkücü-faşist çeteleri koruyan, kollayan ve aklayan ve bunun en somut örneğinin de; Susurluk çetesi'nin serbest bırakarak aklaması olduğunu kitlelerin bilince çıkarması sağlayacaktır. Aynı şekilde Türkiye ve Kürdistan halklarının özgürlük, kardeşlik, eşitlik hedefleriyle devrim ve sosyalizm mücadelesi önünde, egemen güçlerin direktifleri doğrultusunda hareket eden ve yine işçi, öğrenci, emekçi güçlerin demokratik talepleri, ulusal kimlik ve barış eksenli dinamikler ve azınlık halkların en küçük meşru ve haklı taleplerinin dahi şiddetle bastırılmasına çalışıldığı ve faşist yönelimlerin bir parçası olan DGM'lerin Demokles'in kılıcı gibi halkların üzerinde sallandığı gerçeği görülecektir. Tarihsel-toplumsal araştırma yapan ve bilimsel gerçekleri halklara duyuran bilim adamlarını yüzylara varan boyutlarda DGM'ler eliyle cezalandırma yoluna gidildiği, işkencenin sistematik bir tarzda DGM'ler tarafından meşrulaştırıldığı ve işkenceci polis, ülkücü-faşist katillerin DGM'lerce korunup kollandığı, düşünce ve ifade özgürlüğünün terörle mücadele kapsamına alınarak DGM'lerin yetki ve yargılama sahasına

sokularak düşünce özgürlüğü içinde bir engel teşkil ettiği en geniş kitleler tarafından kavranır duruma gelecektir. DGM'lerin kapatılmasıyla birlikte, tüm bu hedefler ancak etkin bir kampanya faaliyetiyle başarılabılır.

Hasan Demir: Boykotun hedefini ortaya koyduğumuz şiar açık bir şekilde ifade ediliyor. Ancak bu hedeflere ulaşabilmek için 1976'da DGM'leri kapatan kampanyada olduğu gibi en geniş halk kesimlerinin bu sürece katılması gerekiyor. Bu noktada boykotu bu yönde atılmış bir adım, DGM'lerin gerici, faşist yüzünü teşhir eden, protesto eden onu kapatmaya, yarattığı sonuçları ortadan kaldırmaya dönük bir süreci başlatmayı hedefleyen bir ilk adım olarak değerlendirmek daha doğru olacaktır.

Volkan Kartal: Her şeyden önce birlikte hareketin ve devrimci mücadelenin çıkarılan temelinde hareket etmenin, devrimci dayanışma ve işbirliğinin örgütlenebilmesi. Bu, hedefimiz olmakla birlikte temennimiz de. Çünkü birlikte hareketin ve dayanışmanın ortak çıkarlar temeli üzerinden yükselmediği yerde, DGM'ler kapatılsın gibi bir hedefe -kolayca- ulaşamaz.

Hedefimiz DGM'lerin kapatılması ve verilen cezaların sonuçlarıyla birlikte iptal edilmesi. DGM'lerin kapatılmasını istiyoruz. Çünkü toplumsal muhalefetin gelişmesi önünde siyasal bir engel oluşturuyor. 12 Eylül faşizminin uygulamalarını devam ettirme niteliğiyle önemli bir baskı ve sindirme aracı işlevi görüyor. Aldığı kararlar, yargılama usulü, verilen cezalar, hukuksal ve toplumsal anlamda da tarafı, siyasal içerikli.

Bu mahkemeler, demokrasi ve bağımsızlık mücadelesi yürütenlerin, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele edenlerin önünde bir engel olmakla birlikte, düşünce açıklamanın, düşüncelerini yazılı, sözlü ifade etmenin, toplu olarak bir düşüncenin propagandasını yapmanın, siyasal örgütlenme oluşturmaların, kitap, dergi, gazete, yazı yazmayı, yayımında ve basımında sorumluluk üstlenmeyi de suç saymaya dayanıyor, mevcut siyasal iktidarın, toplumsal yapının her türlü muhalefeti, alternatifini engelleme, bastırma yoketme işlevini üstlenmiştir. Bu haliyle de aktif, güncel politikanın-yaşamın doğrudan doğruya içerisinde yer almıştır.

Dolayısıyla hedef, işte bu faşist 12 Eylül sıkıyönetim uygulamalarının, toplumsal muhalefetin aktif politika ve yaşamının üzerinden atılması demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin, barışın, örgütlenmenin ve özgür düşüncenin önünün açılmasıdır. Tabii bu sadece DGM boykotuyla sınırlı kalmaktan öte, daha ileriye de taşınmalıdır. Bunlara sadece DGM'lerin ve uygulamalarının kaldırılmasıyla da tam olarak ulaşamaz ama devrimci mücadelenin önündeki engellerden biri aşılmış olur. Zaten asıl mücadele ve kaza-

nımlar da bunun ardından daha hızlı gelecektir. Ağır bedeller ödemeyi göze almış olanların dışında da birilerinin söz söyleme, düşünme, muhalefet etme, örgütlenme olanaklarını kazandıracaktır.

Can Ali Türkmen: Faşist rejim ve onun tüm kurumları gibi DGM'lerin de komünist ve devrimciler nezdinde hiçbir meşruiyeti yoktur. Onlar, ömrünü doldurmuş, çürümüş sömürü sisteminin sürdürülmesinin şekillenişidirler. Faşist rejimin temel kurumlarından biri olan DGM'lerin meşruiyeti giderek daha fazla sorgulanmaya başlanmıştır. Özellikle Susurluk sürecinin geniş kitlelerde yarattığı siyasi duyarlılık faşist rejiminin DGM'lerine karşı tepkiyi de giderek yükseltmektedir. Susurluk'un üzeri örtülerek, birkaç faşist piyondan ibaret gösterilerek, MGK, MIT, JITEM, kontrgerilla vb. kurumlarıyla faşist rejimin aklanmaya çalışıldığı bugün, Susurluk'un hesabını sormak anti-faşist mücadeleyi aynı zamanda onun önünü açıcı taleplerle yükseltmekten geçiyor. Bir yandan Susurluk sürecinin, bir yandan "af" tartışmalarının yeniden yükseleceği önümüzdeki aylarda işçi ve emekçiler, on bini aşkın devrimci tutsağın büyük bir potansiyel oluşturan aileleri, çeşitli aydın ve muhalif çevreleri de hareketlendirerek "DGM'ler kaldırılmalı. Devrimci tutsaklara özgürlük" talebi kitlevel eylemliliklerle yükseltilmelidir. Bu talep, bu süreçte faşist '82 Anayasası'nın değiştirilmesi, MGK, MIT, JITEM, kontrgerilla vb. faşist kurumların dağıtılması talepleriyle bu bütününgen içerisinde siyasal özgürlükler mücadelesinin bir parçası olarak ele alınmalıdır. Bunun için devrimci tutsaklar ve aileleriyle sınırlı kalmamalı, anti-faşist taleplerden biri olarak en geniş işçi ve emekçi kitlelerce sahiplenilmelidir.

M.Ali Ayhan: Bu kampanya ile amaçlanan birincil hedef, birinci soruda açıklanmaya çalıştığımız DGM'lerin niteliğinin toplumsal ölçekte anlaşılması, bilince çıkarılması ve çeşitli düzlemlerde süren mücadelenin bir parçası haline getirilmesidir. Bu çerçevede devleti ve yargı sistemini teşhir etmek, demokrasi, adalet, insan hakları gibi bugün toplumun en yakıcı talepleri haline gelmiş olan sorunlarda sistemin ve onun egemenlerinin değil, devrim ve demokrasi güçlerinin çözüm üretebilecekleri, bunların toplumsal ölçekte mücadeleleriyle sistemin geri adım atmasını sağlayabileceğini göstermektir. Kampanyaya toplumun ileri kesimlerini, mevcut hukuk sisteminden zarar görenleri de dahil ederek devletin uluslararası alanda da teşhir olmuş gayri-meşru görülen DGM gibi faşist, baskıcı kurumları sürdürmekteki amaçlarını topluma ve uluslararası kamuoyuna anlatmak gereklidir. Bu kampanya ile geçmişe ve geleceğe dönük kimi düzeltmeler sağlamak da kısa vadeli amaçlardan biridir. Gerek boykotun kendi başına içerdiği güç, gerekse yaratabileceği toplumsallaşma ve uluslararası kamuoyu ve kurumlara des-

teklenecek oluşacak dinamik, DGM'lerdeki yargılama usulünde olumlu düzenlemeler, geçmişte verilmiş kararların düzeltilmesi ve bunlardan ötürü uğranmış maddi-manevi zararların tazmini gözardı edilmemesi gereken bir diğer yandır.

DGM'lere ilişkin işçi-sınıftan, kamu emekçilerinden, aydın kesimlerden ve bir bütün olarak çeşitli demokratik kesimlerden beklentileriniz nelerdir?

Boykotun demokratik kesimler tarafından sahiplenilmesi için ne gibi önerileriniz var?

Enver Elbat: DGM'lerin varlığı en çok işçi sınıfı, kamu emekçileri, aydın ve demokratik kesimleri tehdit etmektedir. "Hür demokratik düzen, iç ve dış güvenlik" denilerek hür ve demokratik düzenin temelleri sayılan düşünce beyan etme, grev, toplanma, yürüyüş, gösteri, dernek, sendikalar hak gibi olguların suç kapsamına alınmaktadır. Bu işçi sınıfının, kamu emekçilerinin, aydın ve demokratik kesimlerin siyasal katılımlarının ve emek mücadelesinin önüne çekilmiş bir settir. Bu bakımdan, kendileri açısından engel teşkil eden bu satın aşılması en çok bu kesimleri ilgilendirmektedir. Bu boykot ve mevcut uygun zemin DGM'lerin kapatılması için bir fırsat ve bu kesimler tarafından yeterince değerlendirilmediği de aşikardır.

-Barolar Birliği kendi içinde karar alarak DGM'lerdeki davalara çıkmama tutumunu sergileyebilir.

-Mahkemeye çıkmama tarzında bir boykot sadece siyasi tutuklularla sınırlı kalmamalı, diğer kesimlerin de bu boykota katılımlarını sağlayabiliriz.

-1976'da DGM'lerin kapatılmasını sağlayan toplumsal muhalefetin başını sendikalar özünde de DISK çekiyordu. Fakat bugün böyle bir tavır göremiyoruz. Kendi siyasal gündemini oluşturması gereken sendikalar, MGK tarafından oluşturulmuş "sivil inisiyatif" içinde yer almakta ve bunların gündemlerini MGK belirlemektedir.

-Bir bütün olarak toplum içerisinde bulunan çeşitli sınıf ve tabakalardan insanları da kapsayacak, düzenle çelişkili olanları koordineli bir biçimde boykota dahil etmek ve özünde ise sistem gerçekliğini kavratmak esas alınmalıdır.

M.Akif Han: Bu mücadele sadece bizim değil, işçinin, kamu emekçilerinin, halkın yana aydınların, tüm demokratik güçlerin de sorunudur. Demokratik haklar ve özgürlük mücadelesinde, karşılıklı her seferinde polis copu, asker süngüsü ile birlikte DGM'ler de vardı. Dolayısıyla "Özgürlük düşmanı DGM'ler kapatılsın" talebini öz talepleri olarak sahiplenmeli, her bir kesim kendi mevzilerinden bu mücadelede yerini almalıdır. Amaç yargının demokratikleştirilmesi değildir, özgürlük mücadelesi hepimizi birleştiren ortak bir noktadır ve DGM'lere karşı mücadele özgürlük mücadelesinin bir parçasıdır. So-

runun kendisi de çözümü de siyasaldır, siyasal mücadelenin konusudur. En önemlisi "Özgürlük düşmanı DGM'ler kapatılsın" talebini toplumsal muhalefetin gündemine sokmaktır. (Ki henüz zayıf da olsa bir biçimde girmiştir). Çünkü bu mücadelenin başarısının, toplumsal muhalefetin en geniş kesimlerinin bu talebi sahiplenmesine bağlı olduğu açıktır. Hiç değilse bugün, DGM'lere karşı mücadelenin odağında duran güçler, olanaklı en geniş güçleri harekete geçirecek, birleştirilecek bir ufuk ve görüş açısına sahip olmalıdır. Örgütlenme ve mücadele biçimlerine de buradan yaklaşılmalıdır. Burada tutsak yakınlarının, ilerici hukukçuların önemli bir sorumluluk üstlendiklerini belirtmek gerekiyor.

Bu mücadelenin odağında duran güçler, DGM'lere karşı mücadelenin en geniş toplumsal muhalefetin gündemine girmesini, onların sağlam ve tutarlı bir tavır almalarını sağlamayı hedefleyen panel, toplantı, seminer, makale, broşür vb. çalışmalar yürütebilirler. Olanaklı olduğu ölçüde sorunun medyanın gündemine sokulması, yine uluslararası platformlara taşınması da gerekir. '96 sürecinde olduğu gibi yaygın basın açıklamaları, devrimci-demokrat güçlerin kullanabileceği bir mücadele biçimi olabilir.

Çiğdem Kazan: Bilindiği gibi 1976'da işçi sınıfımızın önderliğinde devrimci demokratik muhalefetin "DGM'leri kapatacağız" hedefi ile kararlıca yürüttüğü ve DGM'lerin kapsına kilit vuran bir mücadele deneyimi var. Geniş halk kesiminin Mussolini İtalya'sının faşist yasalarından oluşturulan TCK'ya, DGM'lere ve Türk yargı sistemine tepkileri gözönüne alındığında, günümüzde de böyle bir mücadelenin zemini ve potansiyelinin olduğunu söylemek mümkündür.

Ancak, bilinmelidir ki, devrimci, demokratik kamuoyu ve kitle örgütleri devrimci mücadelenin nefes borularıdır. Bunların bu faşist kuruma karşı harekete geçmesinin eylemin başarısında belirleyici rol oynayacağı açıktır. Onun için öne çıkmış aydınlar başta olmak üzere, bu kesim ve kuruluşlara eyleme katılmalannın kimliklerinin asli görevi olduğu konusunda çağrılar yapmakla yetinmeyerek, gerektiğinde tek tek görüşmeler yaparak çalışmalarımıza büyük bir ciddiyetle sarılmalıyız. Aktif bir kampanya örgütlemenin ve başarılı olmanın yolu öncelikle mevcut güçlerimizi doğru bir şekilde seferber etmekle mümkündür. Bu konuda devrimci, demokratik kurum ve kuruluşlara büyük sorumluluk düşmektedir. Demokratik en temel ölçütlerinden birinin faşizme ve onu ayakta tutan kurumlara karşı mücadele etmekten geçtiğini unutmamalıyız/unutturmamalıyız.

Bu bilinçten hareketle ulaşabileceğimiz bütün demokratik kitle örgütleri (kültür derneklerinden tutalım da, yöresel dernek ve oluşumlara kadar) ile birlikte "DGM'leri Kapatma Platformu"nu oluşturmalı ve bu kampanyayı bütün devrimci güçlerin katıldığı güçlü bir mücadele halinde yürütmeli.

Bayram Kama: DGM'ler siyasal oluşumlar olarak sadece komünistleri, devrimci-leri ve yurtseverleri, daha net ifadeyle devletle savaşan, devleti yıkmak için si-

lahlı mücadele yürütenleri hedeflemiyor. DGM'ler devletin varoluş temelini uygun olarak zulmü, sömürüyü de sağlıyor. Bunun için herkese ceza vermesi de gerekmiyor. Varlığı ve devrimci mücadeleye, ezilenlerin kurtuluşuna engel oluşu yeterlidir.

Bu durumda başta işçi sınıfının ve diğer emekçilerin ve onların yanında yer almayı görev kabul eden aydınların DGM karşıtı olmaları beklediğimiz ve bunun da ötesinde kabul ettirmeye çalıştığımız, uğruna mücadele ettiğimiz bir olgudur. Bu kesimler DGM düşmanı olmalıydılar, çünkü DGM esasta onların düşmanıdır.

Devlet, devrimciler, yurtseverler, komünistler var diye varolan bir yapı değil. Egemen sınıfların/sınıfın hükümraniği için varolan bir yapı. Mahkemeleri de yine bunun için var. O zaman başta işçi sınıfı olmak üzere diğer kesimlerin DGM karşıtı/düşmanı olmaları aslında gerçekliği bir yansıması olmak zorundadır.

Biz özellikle devrimci-demokrat kesimlerin kampanyamıza aktif olarak katılmaları gerektiğine ve bu katılımın yaygınlaştırılması gerektiğine inanıyoruz. Eminiz ki bu bir motor gücü olacaktır.

Bunun ötesinde bugün DGM karşıtlığı aynı zamanda işçi sınıfının ve diğer kesimlerin maruz kaldığı baskı politikalarıyla beraber ele alınmalıdır. DGM'nin gerçekliğini vurguladık. Topyekün saldırının özelleştirme, işten atma, esnek üretim vs. karşısında büyük ve güçlü bir direnişin oluşturulmasının bir adım olarak kabul edilmelidir bu kampanya.

Kısacası başta işçi sınıfı olmak üzere kamu emekçileri, aydınlar daha fazla baskı politikalarına karşı olmalıdır bu süreçte. Kampanyamızla bütünleşmelidirler.

Ölüm Orucu eylemi bu anlamda referans kabul edilebilir. İş bırakan işçinin, destek sunan kamu emekçisinin ve aydının direnişimizdeki ve zaferimizdeki yerini unutmamak yeniden hatırlatırız.

Cülderen Baran: Aslında bu sorunun yanıtının bir kısmını diğer maddelerde işledik. Tutsakların boykotuyla birlikte etkin bir DGM'leri teşhir kampanyası yürütülmesinin önemini vurguladık.

DGM'ler sadece devrimci-sosyalist güçleri hedeflemiyor. Özgürlükten, adaletten, eşitlikten, bilimden yana olan, yurdunu ve insanları seven; ne yerli ne yabancı sömürücülere emek ve ülke değerlerinin peşkeş çekilmesini istemeyen tüm kesimlere, hakkını arayan işçi, memur, esnaf, öğrenci, köylü, kadın vs. güçlere, kısacası toplumun tüm muhalif kesimleri ve ilerici dinamiklerine karşı, frenleyici bir işlev üstlenen özel yargı kurumlarıdır. Bu anlamda, DGM'lerin kapatılmasını, toplumun geniş bir kesimi zorlamak durumundadır. Demokrasi, devrim, özgürlük, barış vb. taleplerle mücadele veren emekçi yığınların, onurlu aydınların ve bir bütün olarak her kesimden muhalif güçlerin 5 Eylül'den itibaren tüm Kürdistan ve Türkiye cezaevlerindeki yurtsever, devrimci tutsakların başlattığı boykot eylemini kitleler kendi güçleriyle büyüterek geniş ve etkili bir kampanyaya dönüştürmelidirler. Tüm bu muhalif demokratik, insanlık onurunu taşımak isteyen, barış

isteyen, ulusal kimlik, doğaya karşı tahribatın durdurulmasını isteyen, kültürel ve sendikal hak isteyen, kardeşlik ve eşitlik isteyen, emeğin-insanın özgürleşmesini, aydınlık bir gelecek isteyen tüm güçlerin, ezilenlerin gerçek dostları devrimci, sosyalistlerdir. Çıkarları onlarla birlikte olmayı gerektiriyor. Bu çerçevede devrimci, yurtsever tutsakların bu eyleminde de onlarla birlikte olmak ve destek vermek durumundadırlar.

Bu destek söylemde kalmayan ya da pasif-sönük bir sahiplenme temelinde olmalıdır. Örneğin; DGM'lerin, TC devletinin adalet, hukuk, hak, özgürlük karşıtı niteliğinin teşhiri burjuva hukuku ve yargının kimin ve hangi sınıfın çıkarına olduğunun kavratılması vb. konularda geniş katılımlı paneller, mitingler, basın açıklamaları, imza kampanyaları ve daha farklı tarzlarda eylemler örgütlenmelidir.

Hasan Demir: Faşist terörün bir parçası olan DGM'ler salt hapisanelerdeki devrimci yurtsever tutsakları değil, tüm emekçileri, Kürt ulusunu, sendikaları, diğer DKÖ'leri, kısaca toplumsal muhalefetin tüm kesimlerini ve örgütlenmelerini hedef alıyor. Bu noktada toplumsal muhalefetin bileşenlerinden beklentimiz boykotla başlayan sürece destek veremeleri değil, kendilerinin sürecin öznesi olduğu bilinciyle hareket etmeleri ve geliştirecekleri etkinliklerle süreci daha ileriye taşıma çabası içine girmeleridir.

Volkan Kartal: Beklentimiz, kendi sorunlarına sahip çıkarak bu gücü göstererek örgütlenmeleri, mücadele etmeleridir. Hedefin daha demokratik ve özgür bir ülkede yaşamak olması dolayısıyla, sendika kurumlarının, muhalefet etmelerinin, düşüncelerini açıklamanın, örgütlenmenin önündeki engellerden biri olarak DGM'leri görmeleri, DGM'leri kendi talepleri ve mücadeleleri dışında görmemeleridir. Kendi geçmişlerine ve mücadele geleneklerine sahip çıkmalarıdır. 1976'daki DGM boykotu bu temelde kazanım haline dönüşmüştür. Bilmelidirler ki, DGM'ler işçinin, emekçinin, kamu emekçilerinin, aydının, sanatçının tüm toplumsal muhalefetin ve alternatifin idam sehvası ve faşizmin kurumsallaşmış halidir. DGM'lere karşı mücadeleyi tam bağımsız ve gerçekten demokratik bir Türkiye için verilen mücadeleden, emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleden ayırmamalı, devrimci, yurtsever, sosyalist kesimlerle ve kurumlara dayanışma ve birlikte hareketle yürütmeli, kendi gelecekleri için insanca ve onurluca bir yaşam için verilen bir mücadele olarak görmelidir. Bu temelde örgütlü ve birlikte mücadeleyi yükseltmeli, bu boykotu kazanımlarla süslemeliyiz. Mücadele tarihimiz bize çok şey öğretecek kadar zengin, yararlanmasını bilmeliyiz.

Can Ali Türkmen: DGM'lerin meşruiyetlerinin giderek daha fazla sorgulanmaya başladığı süreç. Susurluk sürecidir. Susurluk'taki faşist piyonların DGM'lerdeki yargılanma komedisi ve tahliyeleri yaşanırken, aynı süreçte çocuk yaştaki devrimci tutsaklara yağdırdığı ağır cezalar, polis işbirliğiyle ve MGK direktifleriyle bol keseden dağıtılan idam kararları vb. bu kurumların faşist karakterini de iyice açığa çıkartmış ve kapatılması talebi baş-

ta tutsak aileleri olmak üzere genişleyen bir şekilde daha sık dile getirilmeye başlanmıştır. Ancak tutsak ailelerinin başlattığı "DGM'ler kapatılsın" kampanyaları, aileler ve dar bir aydın çevresini aşamamış, emekçilerce sahiplenilerek kitleselleşmesi sağlanamadan sınıf mücadelesinin iniş-cıkışları içerisinde bir seyir izlemiştir. Oysa DGM'ler yalnızca komünist ve devrimci tutsakların ve ailelerinin sorunu değildir. Toplumsal muhalefeti ezmenin araçlarıdır. Bunun için devrimci tutsak aileleriyle sınırlı kalmamalı, anti-faşist taleplerden biri olarak en geniş işçi emekçi kitlelerince sahiplenilmelidir. Devrimci tutsakların başlattığı DGM boykotu eylemi işçi ve emekçilerin, kitle örgütleri, sendikalar başta olmak üzere, Çağdaş Hukukçular Derneği, barolar, İHD, tutsak aileleri örgütlenmeleri vb. kitle örgütlerince sahiplenilmelidir. Bu sahiplenme basit imza kampanyaları desteğini aşarak, aktif kitlesel eylemliliklerin örgütlenmesiyle güçlendirilmelidir. DGM'leri kapatmak için işçi ve emekçiler, '76'da sergiledikleri direnişin yolundan yürümeli, grevler, direnişler ve sokak gösterileriyle özgürlük ve demokrasi mücadelesi yükselmelidirler.

Devrimci tutsakların boykotu; işçi, emekçi ve kitle örgütlerince bir kampanyaya dönüştürülerek DGM onlarından sokaklara, alanlara taşınmalıdır.

M.Ali Ayhan: DGM'ler karşısında tutum almak, bizim beklentilerimizin ötesinde toplumsal ölçekte hak arama mücadelesinde ÖDEV olarak algılanmalıdır. Çünkü bu sorun toplumsal açıdan bütün demokratik siyasal alanla ilişkilidir. İşçi, memur, yazar, yayıncı, politikacı, sendikacı veya aklınıza gelebilecek başka bir kesim olsun, sistemle karşı karşıya gelme ihtimali olan bütün kesimlerin DGM'lerin yargı sürecine dahil olmaları sıradan bir olay haline gelmiştir. Bu giderek DGM'lerin kapsama alanlarının ne kadar genişlediğini göstermektedir. DGM'leri lağvetmek demokrasi mücadelesi verenler açısından toplumsal bir ödev haline gelmiştir. Hatırlanırsa '76'da DGM'ler DİSK önderliğinde işçi ve emekçilerin yoğunlaşmış mücadeleleri sonucu püskürtülmüştü. O dönem işçi sınıfının sloganlarından biri "DGM'leri ezdik sıra MESS'de" idi. Bu bize sistemin kurumlarından birine karşı mücadelenin genişleme alanlarını ve içerdigi potansiyeli hatırlatmalıdır. Belki bugün geçmişteki kadar bir yoğunlaşma ve katılım olmayabilir. Ama devrimci, demokrat ve aydınların yapması gereken uygun ajitasyon-propagandayla bu genişliği hedeflemeleri, sorunu toplumsal ölçekte ele almalarıdır.

Konjonktürel olarak DGM'lerin onadan kaldırılabilmesi için olanaklar vardır. Hukuk çevreleri, barolar, aydınlar duyarlı durumdadır ve boykotla birlikte belli bir hareketlenme sağlanmıştır. Sorunun öznesi bizzat yargılananlar olmakla birlikte, potansiyel olarak görülen her kesimle ilişki kurmak, hiyerarşik bir düzenlemeden kaçınmak, farklı bakışlar ve düzeyler olacağını peşinen kabul eden ama bunları biraraya getirme esnekliğini gösteren bir tarzla boykotu bir toplumsal eylem boyutuna sıçratmak gerekmektedir. ●

Devrimciler arasında bölünmüşlük, düşmanı güçlendirir;

Eylem birliği, düşmanın gücünü parçalar!

Türkiye devrimci hareketinin gündemi, yakın zamanda kuruluşunu ilan eden ve kendisini dört madde de ifade eden yeni bir eylem birliğiyle sarsıldı.

Haziran ayının başında yayımladığı bir bildiriyle kuruluşunu ilan eden ve sekiz örgütün (PKK, TKP(ML), MLKP, TKP/ML, DHP, TDP, TKP/Kıvılcım, Devrimci Sol) katılımıyla oluşturulan **Birleşik Devrimci Güçler Platformu** (BDGP), Türkiye devrimci hareketinin düşman cephesinde de yankı uyandırdı. Bu yazımızda bu tepkileri değerlendirmekten çok, ortaya koyduğu hedeflerle birlikte, bu oluşumun taşıdığı içeriğin emekçi halklarımızın ve devrimin çıkarı doğrultusunda nasıl genişletilebileceği ve bunun hangi biçimlerde gerçekleştirilebileceği yönünde belirlediğimiz bir çerçevede değerlendirmeye çalışacağız. Ama, bu eylem birliğini tüm yönleriyle doğru bir biçimde değerlendirebilmek için, herşeyden önce platformun kuruluş sürecini içinden çıktığı koşullarla birlikte kısa bir biçimde de olsa ortaya koymakta yarar olduğuna inanıyoruz.

Başını ABD'nin çektiği emperyalistler, dünya halklarını daha fazla sömürebilmenin ve onları kendilerine sıkıca bağlayabilmenin yeni biçimlerini uygulamada bir blok halinde hareket ediyorlar. Tüm dünyada "barışın" ve "demokrasinin" havariliğine soyunan emperyalistler, dillerinden düşürmedikleri "YDD" yalanıyla sömürü ve zulüm politikalarını meşrulaştırma çabalarından geri durmuyorlar. Çıkarlarını tehlikeye düşürecek her olaya müdahale etmede birleşen emperyalistlerin oluşturduğu bu "kutsal ittifak" da, kaygan bir zemin üstünde yükseliyor. "Küçülen" dünyanın, yoğunlaşan sermaye karşısında doygunluğa ulaşarak "küçülen" pazarları, sermaye akışının yavaşlaması, yatırımların azalması ve kar haddinin iyiden iyiye düşmesi vb. olguları; bu birliğin içindeki çatışmalı durumun nedenlerinden yalnızca birkaç tanesini oluşturuyor. Ve yalnızca bir cümlede özetlediğimiz bu olgular, emperyalist ülkeler arasındaki çatışmayı daha da derinleştirmeye yetiyor. Emperyalistlerin denetiminde "işleyen" dünya ekonomisi, şiddetli krizlerle çatırıyor. Emperyalistler arasındaki pazar savaşı kızışıyor.

Tüm dünya ekonomisini dev bir ahtapotun kolları gibi sarıp sarmalayan, hemen hemen bütün ülkelerde yarattığı kendisine bağlı işbirlikçileri -siz bundan uşakları anlayın- aracılığıyla çıkarlarının istediği biçimde işleyişini "denetleyen" ve güvence altına almaya ça-

lışan, askeri teknolojisinin varlığı boyutla birlikte oluşturduğu tüm mekanizmalarla büyük bir gücü ifade eden emperyalizmin kendi içindeki bu çatışmalı durum ve buna neden olan çelişkilerin mutlaklığı, onun yumuşak karnıdır. Ortadoğu'da yaşanan gelişmeler, ortaya koyduğumuz bu belirlemeyi kanıtlar niteliktedir. Irak'a saldırıda birleşen emperyalistler, Ortadoğu'nun zengin hammadde kaynaklarını denetimlerine almada ve pazarı ele geçirmede, aynı anda bir çatışmayı yaşamaktadırlar. Doğrudan, açıkça bir savaşa girmekten çok, bölgede kendilerine bağladıkları yerel güçler aracılığıyla sözkonusu coğrafyadaki çıkarlarını diğer emperyalistlere karşı koruma ve geliştirme çabasıdadırlar. Bu çatışma yoğunlaştığı ölçüde birlik parçalanmaktadır. Irak'a saldırı da uzlaşıp görünen ABD, Fransa, İngiltere, Almanya ve Rusya arasındaki ilişkinin sonraki süreçte tersine döndüğü herkesçe bilinmektedir. Fransa ABD'ye olan desteğini çekerken, Rusya işi daha da ileriye götürmüş, ABD'yi açıkça savaşla tehdit etmiştir.

Kendilerini birleştirme becerisini gösteremeyenlerin, halkı birleştirme gücünü bulamayacakları akıllardan çıkarılmamalıdır. Düşmana karşı eylem birlikleri oluşturmanın, emekçi halklarımızın tüm devrimci örgütlerden beklediği bir olgu olduğu bilinmelidir.

Emperyalizmin kendi içindeki bu birliği ve parçalanmışlığı, gücü ve güçsüzlüğü, bunalımı ve istikrarı, kendisine bağlı ülkelerin hakim sınıflarına da yansır. Emperyalizm, yaşadığı bunalımın faturasını, daha çok yarı-sömürge-sömürge ülke halklarının omuzlarına yükler. Bu tür ülkelerde kriz her dönem varlığını hissettirirken, istikrar görecelidir. Ekonomik bunalımın neden olduğu siyasal kriz, derindir. Bütün bunlara bir de, her geçen gün daha da yoksullaşan, her türlü demokratik haktan yoksun bırakılan, ezilen ve sömürülen kitlelerin hoşnutsuzluğu ve bu hoşnutsuzluğu çeşitli biçimlerde ortaya koymaları eklenince durum, hakim sınıflarca daha da içinden çıkılmaz bir hal alır. Ve faşizm, sorunları çözmenin esas biçimi olarak gündeme gelir. Farklı emperyalist ülkelere hizmet eden -karşılıksız bir biçimde yapılan bir hizmet değildir bu- farklı birçok kligi kendi içinde taşıyan hakim sınıflar, çıkarlarını tehdit eden herhangi bir duruma karşı çatışmayı "bırakıp" birleşirler. Çıkarlarını en iyi biçimde güvence altına al-

mak ve daha da geliştirmek için hükümet olma ve devletin köşe başlarını tutma yarışına giren, birbirleriyle kıyasıya bir çatışma yapan bu klikler, işçilerin örgütlenmesini engellemek sözkonusu olduğunda; sendikaları etkisizleştiren, onların etkinliğini tümüyle ortadan kaldırmayı amaçlayan "yasal" düzenlemeleri yaparken ortak hareket ediyorlar. İlale kapma yarışında birbirlerine telik çekmekten sakınmayanlar, özelleştirme politikalarında birleşiyorlar. Bu çatışmalı birlik yalnızca parlamentoda değil, devletin bütün kurumlarında kendisini gösteriyor. Devlet mekanizması içerisindeki etkinliklerini artırmak için birbirlerini yıpratmaktan çekinmeyen ve hatta aralarındaki bu güç savaşını -teşhir olma pahasına- kamuoyuna taşımaktan kaçınmayan MİT, emniyet teşkilatı, ordu vb. kurumlar içindeki klikler; devrimci hareketin gelişimi ya da ulusal savaşın boyutlanması sözkonusu olduğunda birlikte hareket etmek zorunluluğunu hissediyorlar. Susurluk süreci, bunun en çarpıcı örneğidir. Susurluk'ta birlikte iyice su yüzüne çıkan

nin bilinciyle varlığını zor yoluyla sürdürmeye çalışan düzen temsilcilerinin kendi aralarındaki çatışma da, onları güçsüzleştiren bir olgu olarak karşımıza çıkmaktadır.

ŞİMDİ DE DEVRİM

CEPHEİNİ DEĞERLENDİRELİM

Devrim hedefiyle yola çıkan ve düzene karşı duruşta radikal bir tutum sergileyen devrimci örgütlerin ayrıntılarda buluşma ve bu temelden hareketle somut hedeflere yönelimde eylem birliklerine gitme deneyimlerinin yeterli olmadığı açıkça ortadadır. Üstelik, bu deneyimlerin hemen hepsi başarısızlıkla sonuçlanmış girişimlerden oluşmaktadır. Kimi zaman, için de bulunulan koşullara hiç de uymayan misyonların yüklendiği, büyük umutlarla ve coşkuyla yaşama geçirilmeye çalışılan, kimi zamanda, sonucu önceden bilindiği halde, çeşitli kaygıların itilimiyle korka girilen eylem birliklerinin hüsrarla sonuçlandığına çokça tanık olduk. Türkiye devrimci hareketi, önünde, hem dünyada hem de ülkemizde yaşanmış olumlu-olumsuz birçok deneyim olduğu halde, bu deneyimlerden sonuçlar çıkararak ihtiyaca yanıt veren ve koşulları da gözönünde tutarak sınırların durmaksızın genişleten, niteliği öne çıkaran vb. eylem birliklerini yaratabilecek bir düzeyi henüz yakalayabilmiş değil. Bu olanaksız mı? Devrim mücadelesinin pratik ihtiyaçlarına yanıt verebilen, değişik koşullara ayak uydurabilen, dahası koşulların dönüştürücüsü olabilen, esnek ama esnek olduğu kadar ilkel eylem birliklerini yaratabilmenin önündeki engeller nelerdir?...

Bu soruların yanıtları, geçmişte ortaya konulan bu yönlü pratiklerde "gizlidir." Devrimin; ezilen, sömürülen emekçi halkların kurtuluşunun bir aracı olduğunu unutan, onu yalnızca bir amaç olarak gören, bu anlayışı örgüte -ya da partiye- bakış açısında da sergileyen, kendi örgütünü dünyanın merkezine koyan, diğer dost örgütleri küçümseyen, hatta yoksayan, koşulları tüm yönleriyle doğru bir biçimde ortaya koyma sorununda kavrayışsızlığa düşen vb. siyasal anlayışların küçük hesaplar uğruna dar grup çıkarlarını genel çıkarların önüne koyan pragmatist tutumları bu engellerden yalnızca bir tanesidir.

En iyimser bakışla kavrayışsızlığa bağladığımız pragmatist anlayışın bu biçimi; içinde olunan eylem birliğini balta, örgütler arasındaki ilişkilerde çok önemli bir yer tutan güven olgusunu zedeler ve yeni eylem birlikleri yarata-

çatışmanın yarattığı kargaşada devletin şevkatli, koruyucu, baba vb. maskesinin düştüğünü ve gerçek yüzünün açığa çıktığını gören ve devrimcilerin bu teşhiri daha da derinleştirdiğini, kitlelerin devlete olan güveninin sarsıldığını, devlete yönelik kitle hareketlerinin devrimcilerin öncülüğünde radikalleşmesi tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu farkeden hakim sınıflar elbirliğiyle Susurluk pisliğinin üstünü sessizce "kapatırlar."

Özcesi; emekçi halklarımızı yanıltmanın ve onları istediği biçimde şekillendirmenin araçlarına sahip olan, her yönüyle küçümsemecek ölçüde güçlü bir orduyu elinde tutan Türkiye hakim sınıfları, emekçi halklarımıza ve devrimci saldırdı birleşik bir gücü ifade eder. Bu güç, asla küçümsememelidir. Ama yine bu güç, olduğundan büyük de görülmemelidir. Çünkü, bu gücün varlık nedeni olan temel, daha başından çürüktür. Üretici güçlerin gelişimi karşısında sarsılan, sınıf mücadelesinin amansızlığında boğulan, ortaya koyduğu ve geliştirdiği ilişkilerin yetmezliği-

bilmenin zeminini büyük ölçüde ortadan kaldırır. Bu durum, bu birliklere umutsal bakan emekçi halkların devrimci örgütlere duyduğu güveni sarıtır...

Düşmanın istediği tam da budur. Parçalanmış, her parçası birbirine kuşkuyla bakan, kuşkuları derinleştikçe birbirinden uzaklaşan, aynılığı ifade eden belirli hedefler doğrultusunda biraraya gelip büyük bir güç oluşturmak yerine küçülen, kitlelerle ilişkisi daralan, ortak paydalarda buluşma becerisini göstere-meyen "küçük" grupların varlığı, düzen için bir tehlike olmaktan çok uzaktır. Genel çıkarları ayaklar altına almayı göze alarak, kendine yarar sağlama-nın telaşıyla hareket eden pragmatizm-den muzdarip bir örgüt, kendisini, peşinde koştuğu küçük hesapların içinde boğulmaktan kurtaramaz. Bu yaklaşım biçimi yalnızca eylem birliğine değil, bu anlayışı sergileyen bir örgüte de yarar sağlamaz.

Siyasal gerilikle birleşen pragmatizm, oluşturulan eylem birliğinin içeriğine ve biçimine de yansır.

Eylem birlikleri, taktik olarak, kısa süreli ve geçici de olsa, ilkeli olmak zorundadır. Ancak, bugüne kadar yaşanan tecrübeler, bu zorunluluğun yeterince farkında olunmadığını gösteriyor. Masa başında sıralanan, dergi sayfalarında yazılan, çizilen ve önemine vurgu yapılan ilkelerin yaşama geçirilmediği taktirde, hiçbir anlam ifade etmediği, etmeyeceği açıkça ortadadır.

Şimdiye kadar yapılan eylem birlikleri-nin amacına ulaşamamasının bir başka nedeni de, birliklerin önüne somut hedeflerin konulmaması, yönelimin muğlak bırakılmasıdır. Bu durum, birliğin örgütlenmesine de yansımakta, örgütsel gevşeklik umarsızlığı derinleştir-mekte ve başarısızlığı kaçınılmaz kıl-maktadır. Tıpkı, Nasreddin Hoca'nın "ya tutarsa" mantığıyla göle maya çal-masında olduğu gibi, "olursa devam ederiz, olmazsa da biz kendi işimize bakarız" anlayışıyla yola çıkan eylem birliklerinde ortaya konan ciddiyetten uzak yaklaşım biçimleri, birlik içerisinde yer alan örgütlerin birbirleriyle olan ilişkilerinde de kendisini gösterir. Nite-likten çok, niceliği öne çıkarmanın, gü-çe tapmanın ya da gücü küçük görme-nin etkisini taşıyan ilişki tarzı, kendi içerisinde iki temel yanlış taşır. Birin-cisi; birliği korumak adına yapılan ilke-sizliklere göz yummaktır. İkincisi; "bi-ze ihtiyaçları var, nasıl olsa ilkeleri çiğneyişimizi görmezden gelme zorun-luluğunu duyarlar..." anlayışıyla dar grup çıkarlarını ifade eden düşünce ve anlayışları dayatmaktır. Hileli bir de, ta-rafları bağlayacak somut bir çerçevenin üzerine oturtulmuş bir birlik sözkonusu değilse, bu tür sorunlarla çok daha sık bir biçimde karşılaşılır. Çünkü, bunun zemini zaten yaratılmıştır.

"Birlik içerisinde yanlış ve zaaf olmaz, olursa o birlik yürümez!" şeklinde bir

anlayışa sahip değiliz. Eylem birikle-rinde de, kaçınılmaz olarak yanlış ve zaaf lar var olacaktır. Ama önemli olan bu yanlış ve zaaf larla karşı izlenen mü-cadele yöntemleridir. "Eylemde birlik, ajitasyon ve propaganda da serbestlik" ilkesinin yanlış bir biçimde uygulan-ması; örgütlerin belirlenen hedefler et-rafında bağımsızlıklarını koruyarak kendilerini ifade etmelerinin ve güçle-rini ortaklığın hizmetine sunmalarının olanaklarını içeren eylem birliğinin temelini oluşturan bu ilkenin arkasına sı-ğınarak küçük hesapların peşinden ko-şulması, ideolojik mücadelenin yalnızca bir yönüyle; ya tek başına yıkımı ya da yıkımı gözardı ederek yalnızca yap-mayı amaçlayan bir biçimde ele alın-ması, gururculuğun etkisiyle özelleştirel tutumdan kaçınılması vb. eylem birliği-nin amacına ulaşmasını engelleyen di-ğer önemli faktörler olarak karşımıza çıkmaktadır.

Türkiye devrimci hareketinin, ortak düşmana karşı savaşında kendi içinde parçalara bölünmüş olması bir olgudur. Bu parçalanmışlık; Marksizm-Leninizm farklı biçimlerde yorumlamanın, sınıf kökeninin bu yorumlarla olan ilişki-sinin, devrim yolunu farklı biçimlerde çizmenin, aynı bir hareket tarzı çerçe-vesinde farklı bir örgütlenme içerisinde olmanın vb. zorunlu bir sonucudur. Bu farklılıklar gözardı eden iyimser bir yak-laşım ile devrimci hareketin tüm örgüt-le-rini bir çatı altında toplamaya kalkmak, bir düştür öteye gidemeyecektir. An-cak, düşman güçlerinin emekçi halkla-rımıza, devrime ve onun güçlerine kar-şı "birleşik" olması durumunun yarattı-ğı; aynı aynı devrimci örgütlerin aynılı-klarını eylem birliklerinde somutlaması ve sağlam bir temel üzerine oturtulan bu maddi gücün ortak bir biçimde be-lirlenen hedefler doğrultusunda hare-kete geçirilmesinin zorunluluğu da ke-sinlikle görülmelidir. Bu zorunluluğun yeterince farkında olunmaması ya da bu zorunluluğun yaşama geçirilmesi noktasında duyarlı davranılmaması ve bunun sonucunda yaşanan başarısızlık-lar, Türkiye devrimci hareketini düş-man karşısında geriletmekten başka bir anlam ifade etmez. Aynılıkları gözardı ederek aynılıkları öne çıkaran anlayış-lar, devrimci örgütlerin eylem birlikleri temelinde biraraya gelmelerinin önünü kapatır, güvensizliği derinleştirir, parça-lanmışlığı pekiştirir; emekçi halkların-zın devrime ve devrimcilere olan güve-nini sarsar. Bu durum, devrimci örgüt-le-rin aralarındaki çelişkilerin derinleş-mesine neden olmakla kalmaz; düşma-nın, devrimci örgütler arasında fiili bir çatışma yaratmak amacıyla sık sık uy-gulamaya çalıştığı provakatif eylemlere de uygun bir zemin hazırlar. Birbirleriyle çatışan devrimci örgütlerin düşman ta-rafından kontrol altında tutulması, etki-siz hale getirilmesi ve giderek ezilmesi çok daha kolaydır.

Kendilerini birleştirme becerisini göste-remeyenlerin, halkı birleştirme gücünü

bulamayacakları akıllardan çıkarılma-lıdır. Düşmana karşı eylem birlikleri oluşturmamanın, emekçi halklarımızın tüm devrimci örgütlerden beklediği bir olgu olduğu bilinmelidir.

İşte Birleşik Devrimci Güçler Platfor-mu (BDGP), yukarıda en genel hatla-ryla ortaya koyduğumuz koşullarda, geçmiş deneyimlerin olumlu-olumsuz birçok yanını değerlendirmenin sonuç-ları ışığında, devrim mücadelesinin bir ihtiyacı ve aracı olarak ortaya çıkmıştır. Eylem birliğini içeren bu platform, benzerleriyle karşılaştırıldığında, ortaya çıkışındaki temel farkları yayımladığı kuruluş bildirgesinde de görmek müm-kündür. Farklılıklarının bilincinde ol-duklarını ortaya koyan platform bile-şenleri, yayımladıkları bildirgenin ilk maddesinde; birbirlerinin bağımsız, ideolojik, siyasi, örgütsel varlıklarına ve faaliyetlerine saygı duyduklarını, an-cak bu farklılıkların düşmana karşı so-mut hedefler temelinde birleşilen nok-talarda birlikte yürümeye engel olma-dığını vurguluyorlar. Bu belirleme; farklılıklarının bilinciyle tüm alanlarda aynılıklarda birleşmenin, ortak noktala-rı öne çıkarmanın ve bunu maddi bir güce dönüştürerek somut hedefler te-melinde düşmana yönelmenin ayırdı-na varıldığının bir göstergesidir.

Yine kuruluş bildirgesinin ikinci mad-desinde, eylem birliğinin "mücadele-nin ihtiyaçları temelinde her alan ve kesimin somut koşullarına göre biçim-leneceği, mücadelenin değişik sahala-rının özgüllüklerine göre şekillenece-ği" gerçeğinin altı çizilmektedir. Bu, ki-mileri için yeterli olmayacaktır belki de. Kimileri bu belirlemeyi yeterince açık bulmayabilir, "koşulların özgüllü-ğüne uygun somut hedefleri" muğlak bir ifade olarak değerlendirebilir. An-cak, karmaşık birçok çelişkinin çok sa-yıda ayrıntısının ortaya konulmasının, çözümlerinin bir bildirmede sıralanma-sının olanaksızlığı görülmelidir. Kaldı ki, bu bildirgenin birçok yerinde, üze-rinde birliğin şekillendiği somut he-defler) çok açık bir biçimde şu sözlerle ifade edilmiştir:

"...Eylem birliğimiz, devrimci mücade-lenin pratik ihtiyaçlarının hizmetinde-dir... Devrimci Birleşik Güçler, bu du-rumun bilincinde olarak, T.C.'ye karşı mücadeleyi, emperyalizme karşı mü-cadeleden bağımsız ele alamazlar. Anti-emperyalist, anti-faşist, anti-sovenist ilkeler eylem birliğimizin harcıdır. Bu perspektifle, her alandaki devrimci muhalefet dinamiklerinin mücadelele-rini merkezileştirme, birleşik devrimci eylemini koordine etme ihtiyacına, ey-lemin birliğimiz verilmiş anlamlı bir ya-nıttır... Gerçek demokrasi mücadelesi eylem birliğimizin temel konularından biridir... Tüm uluslar için tam hak eşit-liğinin, halkların kardeşliğinin, prole-tarya ve ezilenlerin birliğinin, bağı-m-sızlık-demokrasi ve sosyalizm yoludur devrim. Eylem birliğimiz bu kavranın hizmetindedir."

Platformun kuruluş bildirgesinden yap-tığımız bu alıntılar, eylem birliğinin yönelimini somut bir biçimde ortaya koyuyor. Genel bir biçimde ortaya ko-nulan bu hedeflerin, daha da özelleş-tirilmesi ve ayrıntılandırılması sorunu, pratik bir görev olarak öne konmuştur. Yazımızın esas konusu da gerçekte bu-dur. Ancak, şimdi biz, birliğin hangi te-meller üzerinde yükseldiğini irdeleme-ye devam edeceğiz.

Birliğin içerisinde yer alan güçlerin öz-gür iradelerine duyulan saygıyı ifade eden bildirgenin üçüncü maddesinde, bir eylem birliğinin doğasına aykırı olan dayatmacı anlayış, daha işin baş-şında mahkum edilmiştir. Eylem birliği zemininde, taktik politikadaki ayrı-lıkları ikna temelinde ortadan kaldır-mayı, farklılıkları bölünmenin gerekçe-si olmaktan çıkarmayı, aynılıkları ey-lemin birliğini daha da derinleştirme ve sınırlarını olabildiğince genişletme yö-nünde kullanmayı ön gören bu ilke, tüm çabalara karşın devam eden görüş ayrılıklarında güçlerin iradesine saygıyı temel almıştır. Geçmişte yaşanan tecrü-beler, bu ilkenin eylem birliğinin sağ-lıklı bir biçimde yürüebilmesinde taşı-ğı önemi gözler önüne sermiştir. Dev-rimci güçlerin kendi aralarında yaptık-ları eylem birlikleri, birçok kez, bu il-kenin önemini yeterince kavranma-masından ve uygulanmaya konmama-sından ötürü dağılmaktan kurtulama-mıştır.

Bir eylem birliğinin başarılı olabilmesi için zorunlu koşullardan bir diğeri de, önüne somut hedefler koyması, bunu hangi araçlarla nasıl gerçekleştireceği sorusunu yanıtlamasıdır. Eylem birliği-nin kuruluşunu duyuran bildirmede sı-ralanan temel ilkelerin sonucusu, işte bunu içermektedir. Bildirgenin bu bölü-münde, eylem birliğinin, "devrimci mücadelenin pratik ihtiyaçlarını karşı-lamada bir araç olduğu" açık bir bi-çimde vurgulanmıştır. En genel biç-i-miyle ifade edilen bu misyonun nasıl hayata geçirileceği ikinci madde de or-taya konulmuştur.

4 Haziran 1998 tarihli bir bildiriyle ku-ruluşunu kamuoyuna duyuran BDGP, gerilla alanlarından demokratik alana, cezaevlerinden yurtdışına varıncaya kadar birçok alanda çalışmalarına baş-lamakta gecikmedi. Hatta kuruluşunu ilan etmeden önce Karadeniz kırsalın-da gerçekleştirdiği eylemlerle adını du-yurdu. Yurtdışında, birçok ülkenin fark-lı birçok kentinde organize ettiği panel-le-rle BDGP'nin kuruluş amacını, taşıdı-ğı misyonu ve çalışmalarını kitlelere ta-şımakta birlikte, "düşmanı geriletmek ve devrim mücadelesini daha da ilerle-tebilmek için ortaklaşa neler yapılabi-lir?" sorusunun kitleler içerisinde canlı bir biçimde tartışılmasının yaratılması çabalarını yoğunlaştırdı. Mücadelenin farklı alanlarında, ihtiyaçların çeşitlili-ğini ve koşulların özgüllüğünü de gö-zönünde tutarak farklı biçimlerde ama esasla aynı özü içeren komiteler kura-

rak eylem birliğini kurumsallaştırmanın adımlarını attı. Esir kamplarında oluşturulan komiteleri, bu adımlara örnek olarak verebiliriz. Yine yurtdışında, **EYLEM** isimli merkezi olarak çıkardığı bir bültenin yarıyıra farklı alanlarda ya da yerel düzeyde yayımladığı bildiri ve bültenlerle kitlelerle bağ kurmanın pratiğine girişti.

Kısa bir süre içinde ortaya konulan bu etkinlikler, karşı-devrim cephesinin yarıyıra emekçi halklarımızın ileri kesimlerinde de kıpırdanmalara yol açtı.

Eylem birliğinin daha da boyutlanıp, güç kazanmasından endişe duyan karşı-devrim cephesi, eylem birliğinin kitleler içindeki etkinliğini kırmak amacıyla anti-propagandaya girişmekte gecikmedi. Karadeniz'de gerilla gücü bulunan platform bileşenlerinin gerçekleştirdiği ortak askeri eylemlerin hemen ardından; **"Aşırı sol örgütler PKK'nin taşeronluğuna soyundular", "PKK, sol örgütler aracılığıyla Karadeniz'de kanlı katliamlara girişecek"** vb. söylemlerle, eylem birliğinin emekçi halklarımız üzerinde bıraktığı olumlu etkileri kırmaya çalıştı. Ancak, bu politikası başarıya ulaşmadı. Demagogiyi, gerçekleri çarpıtmayı ve yalanı temel alan bu politika kendisine döndü. Karşı-devrimci cephe şimdi, **BDGP**'yi görmezlikten gelmeyi çıkarları için daha uygun buluyor.

Geçmişte yaşanan olumsuz eylem birliği deneyimlerinin kitleler üzerinde bıraktığı ve **"bu tür birliklerin başarısına kuşkuyla bakma"** biçiminde kendisini gösteren, devrimcilere duyulan güvenin sarsılmasında ifadesini bulan ve derinleşmiş bir umutsuzluk olarak karşıımıza çıkan olumsuz etkilerin, **BDGP**'nin kısa sürede gerçekleştirdiği pratik etkinliklerle birlikte yavaş yavaş kırılmaya başlandığı söylenebilir. Ancak, kitleler hala eylem birliğinin başarıyla süreceği ve amacına ulaşacağı inancını bütünüyle taşıyorlar, kuşku ve ihtiyatlı yaklaşım hala etkisini sürdürüyor. Hatta bu yaklaşımın, platform bileşenlerinin kendi örgütlü bireylerinde ve taraftarlarında bile hissedilir ölçüde varlığını koruduğu, yadsınamaz bir gerçekliktir. Bu gerçekliği tersine çevirmenin zaman alacağı açıktır. Birlikte alınan kararların pratikle bütünleşmesi süreci, geçmişin olumsuz izlerini, kuşku, kaygı, güvensizliği ortadan kaldıracak biçimde ele alındığı takdirde, eylem birliğinin amacına ulaşmaması için hiçbir neden yoktur.

Henüz işin başında olduğu gerçeği, akıllardan çıkarılmamalıdır. Ancak, **"bu sorunların çözümü zamana bağlıdır"** belirlemesiyle yetinmenin, bilinçli iradenin değiştirici-dönüştürücü gücünü yadsımak olacağı, düzensiz bir geminin kendisini dalgaların insafına bırakmasında olduğu gibi koşulların olumsuzlukları karşısında teslim bayrağını daha işin başında çekmeyi ifade edeceği, kendiliğindencilik umursamazlığında yenilgiye koşulanmanın ve daha

da kötüsü bunu çok doğal karşılamamızın, devrimci saflarda değişik biçimlerde tahribatlar yaratacağı asla unutulmamalıdır.

Eylemde sürekliliği sağlamak, örgütlenmede niteliği yakalamak sanıldığı kadar kolay bir iş değildir. Yeni yeni örgütlenmeye başlayan platformun kuruluşundan bugüne kadar gerçekleştirdiği etkinlik(ler), sonrası için yeterli değildir; çünkü, yapılanlar, eylem birliğine yüklenen misyonu karşılamaktan henüz uzaktır.

Pratikteki yetersizlikler, bu eylem birliğinin misyonunu daraltabilir ve hatta tümüyle geçersiz kılabilir. Ancak amaç, tüm güçleri bu misyonu gerçekleştirme yönünde seferber etmenin yanı sıra, birlikte yapılabileceklerin sınırını olabildiğince genişletmek, yani misyonu büyütmek olmalıdır. Karadeniz ve Dersim kırsalında tutuşturulan ve her geçen gün büyüyen eylem birliği ateşi, devrimci azim ve sabrın rüzgarıyla bütün mücadele alanlarına sıçratılmalı ve büyütülmelidir.

Platformun, mücadelenin alanlarında eşitsiz bir gelişim göstereceği açıktır. Eylem birliğinin farklı zeminlerinin kendilerine özgü kolaylıkları ve güçlükleri vardır. Gerilla alanlarında askeri bir eylemi birlikte örgütlemenin koşulları çok daha elverişliyse, kent merkezlerinde düşmanın çeşitli kurumlarına yönelik askeri eylemlere girişmek, bunun hazırlıklarını yapmak kendi içinde birçok güçlüğü -bir araya gelme sorunu, deşifreyon vb.- taşır. Ve en küçük bir hata eylemin başarısızlığına neden olabilir. Kent merkezlerinde ortak askeri eylemlere girişirken eylem kadrosunu dar tutmaya özen göstermek, illegalite ilkelerini doğru bir biçimde uygulamak, olumsuzlukları en aza indirecektir. Kent merkezleri illegal alanlarda eylem birliği için birçok olumsuzluğu kendi içinde taşıya bile, bunlar doğru bir hareket tarzıyla alt edilebilir. Örneğin, platformda yeralan tüm güçlerin ortak kararıyla düşmanın bir ya da birkaç kurumu -belirli bir süre için geçerli olmak üzere- askeri bir hedef olarak seçilebilir. Ve yöntem olarak, bu eylem sürecini yönlendirecek özel bir komite kurup, her gücün bir temsilcisinin bu komitede temsilini sağlamak yerine, her gücün kendi organizasyonu ile bu ortak hedeflerle yönelimini gerçekleştirmek te, eylem birliğinin bir biçimidir. Platformda yeralan güçlerin, bu yönelim süresince kendi aralarında deneyim ve maddi güç aktarımı noktasında dayanışma içinde olması, bunun araç ve yöntemlerinin oluşturulması hiç de zor değildir. Kent merkezlerinde illegal alanlarda bu biçimiyle bir yönelime girişmek için merkezi düzeyde bir yönetici birim oluşturmak yeterli olabilir.

Esir kampları, eylem birliği için çok daha elverişli koşullara sahiptir. Bu alanlarda yaşanan tecrübeler ve alanın özgünlüğü, devrimci-komünist-yurtsever tüm güçlerde eylem birliğinin zorunlu-

luğu bilincini geliştirmiştir. Ve yine yaşanan tecrübeler, bu eylem birliklerinin nasıl olması ya da olmaması gerektiğine dair yığınla materyali içermektedir. Faşist saldırılara karşı direniş geleneğinin köklü oluşu, bu alanlarda işi biraz daha kolaylaştırmaktadır. Yalnızca Türkiye'yi değil, tüm dünyayı sarsan Şanlı Ölüm Orucu ve SAG direnişinin örgütleyicisi CMK (Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu)nın oluşumu, etkinliği ve yaşanan deneyimler içindeki yeri ve önemi herkesçe bilinmektedir.

Bu alanlarda CMK ve **BDGP** gibi eylem birliğini ifade eden iki ayrı oluşumun varlığının, çeşitli sorunlara neden olabileceği, kitlelerde kafa karışıklığı yarattığı ya da yaratabileceği yerinde ve haklı olarak öne sürülebilir. Ancak, bu durumun pratikte yaratabileceği sorunlar, hiç de ortadan kaldırılamayacak türden değildir. Dahası bu durum, esir kamplarında eylem birliğinin sınırlarının genişletilmesiyle sonuçlanabilir. Bu daha çok, iki ayrı oluşumda da yeralan güçlerin yapıcı ve birleştirici olmalarına bağlıdır. İki ayrı örgütlenmeden yalnızca birine dahil olan güçler, eylem birliğinin sınırlarını genişletme ve tek bir zeminde bir araya gelme konusunda ikna edilebilir. Bunun başarılmasıyla birlikte **"iki oluş, bire çevrilebilir"**. Tüm devrimci güçlerin katıldığı DGM boykotu benzeri eylemlerin çoğaltılması, eylem birliğinin sınırlarını genişletme sürecini hızlandırabilir. Hiç kuşkusuz bu, dışardaki pratikten ve devrimci örgütler arasındaki ilişkiden bağımsız değildir. Daha doğru bir deyişle, içeriğin durumu dışarı tarafından belirlenir. Ancak, esir kamplarında yakalanabilecek iyi bir ilişki, dışarıya da yansıtılabilir.

Esir kampları gibi yurtdışı alanı da, eylem birliği için olumlu koşullara sahiptir. Platformun bu alanda kısa bir süre içinde sergilediği pratik etkinlik bunun kanıtıdır. Ortak panellerin düzenlenmesi, merkezi düzeyde bir yayının çıkarılması, bu yayım faaliyetinin bildiri ve broşürlerle desteklenmesi vb. bu pratik etkinliğe dair küçük örneklerdir. Eylem birliğinin yurtdışı alanında kurumsallaştırılmasının olanakları fazlasıyla mevcuttur. Yurtdışı alanı, eylem birliğini ifade eden **BDGP**'nin uluslararası örgütlerle olan ilişkilerinin geliştirilmesi de en uygun zeminidir. Bu olumlu koşullar, yüklenen misyon doğrultusunda, alanın özgünlüğüne uygun biçimlerde eylem birliğinin kurumsallaştırılması, platformun propagandasının kitleler içinde etkin bir şekilde yapılması, platformun sesinin dünya kamuoyuna ulaştırılması vb. yönünde kullanılmalıdır. Gelişim için tüm olanaklar olduğu halde yaşanacak bir başarısızlığı açıklamak için, öne sürülecek hiçbir gerekçe, başarısızlığı haklı gösteremez. Eylem birliğini, gerilla alanlarıyla, esir kamplarıyla ya da yurtdışıyla sınırlamak, eylem birliğinin belirlediği amaçlara varmasında yeterli olmayacaktır.

Bu, **BDGP** içinde yeralan devrimci parti ve örgütlerce de görülmüş ve bu gerçekliğin, platformun hareket tarzı içinde önemli bir yer tuttuğu, Kuruluş Bildirgesi'nde geçen, **"... her alandaki devrimci muhalefet dinamiklerinin mücadelelerini merkezileştirme, birleşik devrimci eylemini koordine etme ihtiyacına, eylem birliğimiz verilmiş anlamlı bir cevaptır"** vurgusuyla da ortaya konulmuştur.

"Demokratik" zemin, **"her alan"** kavramı içinde önemli bir yer tutar. Demokratik alanın devrimci hareket için önemli oluşunun neden(leri); geniş halk yığınlarıyla bağ kurmanın zengin olanaklarını taşımasının yanı sıra, **"devrimci muhalefet dinamiklerinin"** bu alan içinde güçlü bir potansiyel oluşturmasıdır. Ve ayrıca demokratik alan, düşmanın yumuşak kamıdır. Güçlü bir potansiyelin varlığına rağmen, bu alanda faaliyet yürüten devrimci güç, bu dağınıklığı toparlayabilecek örgütsel düzeyi ve niteliği yakalayabilmiş değildir. Bu durum düşmanın hareket tarzını kolaylaştırmakta; emekçi halklarımıza, Kürt ulusuna, sosyal ve ulusal kurtuluş hareketine pervasızca saldırmasına uygun bir zemin hazırlamaktadır. Güçlü bir demokratik muhalefetin yokluğu, faşist güçlerin hareket alanını genişletmektedir. Önlerinde hiçbir engel görmeyen faşist güçler daha fazla saldırı-ganlaşmaktadır. İşte özetle bu nedenlerle, demokratik alanda da güçleri eylem birliği temelinde birleştirmek ve ortak bir biçimde belirlenmiş hedeflere yönelmek, geniş yığınları bu **"birleşik demokratik muhalefet hareketine"** dahil etmek, devrim mücadelesinin acil bir ihtiyacı olarak karşımıza çıkmaktadır. **BDGP**, bu ihtiyacı karşılamının bir aracı olarak görülmelidir.

Kendi içinde farklı birçok alanı kapsayan demokratik zemin, **"birleşik demokratik halk muhalefeti"** yaratabilmenin zengin olanaklarına sahiptir. Bu olanakları devrim mücadelesini geliştirme yönünde seferber edebilmek, örgütlenme sorunudur. **BDGP**, bu alanda güçlü bir hareket yaratmak istiyorsa, sağlam bir örgütlenmenin temelini şimdiden atmalı ve bu örgütlenmenin niteliğini kurumsallaştırma yönünde yükselmesini bilmelidir. Oluşturulacak merkezi yapı, bu farklı alanların herbirinde örgütlenilme becerisini gösterebilmelidir. Hiç kuşkusuz bu, kısa bir süre içinde gerçekleştirilebilecek kadar kolay bir iş değildir. Ancak, hayal de değildir. Bu alanlarda, eylem birliğine hizmet temelinde somut hedefler çerçevesinde ortak hareket etmenin ya da oluşturulacak ortak örgütlenmelerin esas amacı, **"demokratik halk muhalefeti"** yaratmak olmalıdır. Bu yönelimle ilişkili olarak, uzlaşmacı-reformist her türlü anlayışın önü kapatılmalı, yığınların devrimci hareketini pasifize eden bu anlayışların kitlelerin üstündeki etkisi kırılmalıdır. ●

Dünyada ekonomik-politik kriz ve bölgesel savaşlar

RUSYA'DAKİ SON "KRİZ GÜNLERİ"NE DOĞRU

Rusya'da gerçekte oldukça ciddi bir "Ruble krizi" başgöstermişti. "Sıcak para akışları" denilen mali sermayenin sınırlanmaz bir şekilde kısa vadeli krediler, yatırımlar üzerine ve spekülasyonlar yoluyla yoğun rant sağlayarak uluslararası planda ekonomik terör estirmesi gerçeğinin Rus ekonomisindeki sancıları oldukça derin oluyordu.

Rus emperyalizminin diğer çok uluslu emperyalist tekel-lerle başlıca çelişkilerinden biri, mevcut ekonomik ve politik kriz ortamında kaçınılmaz olarak "üretim ortaklığı" ekseninde odaklandı. Kriz; batan bankalar ve krediler, bir yandan emperyalistleri daha az riskli alanlara yatırım yapmak zorunluluğuyla başbaşa bıraktığı oranda ve büyük meblağlarda sermaye yatırım alanı ve dolayısıyla artı-değer kapısı bulamadığından; Asya krizi-sonrası çok uluslu şirketler, bankalar yatırımlarında daha temkinli davranmak zorunda kalmaktalar. Doğrudan ve üretim ortaklığı şeklindeki yatırımlar pazar payına hakim olduğu oranda açık ki her an batabilecek kredilerden daha güvenli yatırımlar olacağı gibi, emperyalistler arası çelişkilerde pazar ve nüfuz alanlarının lehte genişlemesinin (yani diğerlerinin pazarlarına sahip veya ortak olunmasının) vesilesi olacaktır.

Çok uluslu sermaye, Rusya'ya esasen bankalara, petrol ve gaz şirketlerine verdiği krediler üzerinden giriyor. Rus emperyalizmi, kendi petrol şirketlerinin mülkiyetinde yabancı sermaye için %15'lik bir azami sınır belirlemişti. Dolayısıyla devletler arası kredileri saymazsak, kredilerin esas dev Rus bankalarına verilmiştir. Rus bankaları, yabancı kredileri %10 faizle alıp bunu rubleye çevirmek suretiyle %60 gelir getiren kamu kağıtlarına yatırarak muazzam rantlar elde ediyor ve bunu açık ki diğer emperyalistlerle de paylaşıyorlardı. Bu noktada pastadan payı arttırma telaşı açıktır. Ancak 1995'de sıfır noktasında olan kamu borçlarının (ruble cinsinden) 1997'de GSMH'nin %17'sine ulaştığını düşünürsek, bu emperyalist talanın Rus ekonomisini ne hale getirdiğini de anlamak güç olmaz. Bu şekilde bankaların 1996'da %100'den fazla kazandığı söyleniyor. Ancak bu durum 1997 sonbaharına kadar sürebildi.

Devletin giderek artan hazine bonusu borçları toplam mevduatın %53'ü üzerine ulaşırken; yabancıların elindeki

kağıtların değeri 26 milyar doları, buna karşılık merkez bankası rezervleri ise ancak 14 milyar doları bulmuştu. Bu rezervin üç aylık ithalatı dahi karşılamayacak kadar az olduğu söyleniyor. Bu rant mekanizması içerisinde halk iliklerine kadar sömürülürken ve açlık-sefalet koşullarında yaşarken, sömürüyü yoğunlaştırmak ve borçları da ödeyebilmek için daha fazla "krediye ihtiyaç duyulacağı" açıktır.

Başka deyişle, özelleştirmeler ve ihaleler egemenler arası çelişkilerin odağında duruyor. Önde gelen iki isim şahsında durumu biraz daha somutlamaya çalışalım: Rusya'nın Demirel'i, Yeltsin'in seçilmesinin ardından bu isimlerden biri Boris Berezovski, güvenlik konseyinde yer aldı. Kendisi otomotiv sektöründen. Şimdi petrolden medyaya, ticarete kadar bir dizi alanda faaliyet gösteriyor. Berezovski ve kılığı, Rusya'da son develüasyon vb. kararların gerçek sahibi ve de "ayaklarına çıkabilir" söylemleriyle Rus emperyalizminin direncini sembolize ediyorlar diyebiliriz. Sadece Berezovski'nin üç milyar dolarlık bir servetin sahibi olduğu söyleniyor.

Kliğin Duma'daki "komünistler"le birlikte "reform ve özelleştirme karşıtı", "sosyalizme geri dönüş" ve bazen de "vatanseverlik" diye sunulmaya çalışılan duruşunun gerçek resmini özelleştirme ihalelerinde görmek mümkün. Diğer isim ise yine Yeltsin'in seçilmesinden sonra ekonomiden sorumlu başbakan yardımcısı olmuştu (Elbette bu isimleri çoğaltmak mümkün.). Vladimir Potanin, bir zamanlar Rusya'nın en büyük imparatorluklarından olan Uneximbank'ın başında. Ülkenin en zengin beş kişisinden biri ya da birincisi. Uneximbank aynı zamanda Rusya'nın en büyük sanayi şirketlerini (Norilsk Nickel madenleri, Sidanco petrol vb.) kontrol ediyor. İngiliz petrol tekel BP, yoğun kredi ilişkileriyle Uneximbank'ın kaçınılmaz çıkar ortağı. Bu arada Berezovski'nin kontrolündeki -başka deyişle %85'i Rus egemenlerinin kontrolündeki- Sibneft dahil, Gazprom, Lukoil, Yukos gibi dev petrol ve gaz şirketlerinin yüklü dış borçlarının olduğunu belirtelim. Dresdner Bank, Credit Lyonnais ve BNP gibi dev bankaların enerji devlerinden 10-15 milyar dolar alacağı olduğu belirtiliyor.

1997'nin Kasım ayında Sviaznost ihalesi çatışmasında görevinden alınan (Türk basınına yansıdığına aksine) Berezovski olmuştu. Uneximbank'ın adamları olarak bilinen Chubais ve Nemtsov, "Rusya reformunun şampi-

yonları" olarak adlandırılıyor. Mayıs '97'de hükümet Sviaznost yani telekomünikasyon hisselerinin %25'ini ihaleye çıkardığında; bu en büyük özelleştirme ihalesi Uneximbank'ın konsorsiyumunda kalmıştı. Bu tür özelleştirmelerin borç karşılığı ve neredeyse yok fiyatına şirketlere peşkeş çekildiği, ülkemizdeki özelleştirmeler de hatırlanırsa tahmin edilebilir. Medya savaşlarıyla Berezovski ve Potanin'in bu bağlamda karşılıklı suçlamalarının ve dalaşlarının Rosneft (Rusya'nın devlete ait olarak kalan son büyük petrol şirketi) ve Transneft (Rusya'nın boru hattı ağı) üzerindeki hesaplarında yoğunlaştığı anlaşıyordu. Sonuç; Berezovski'nin hükümetteki görevine veda eddiği olduğunda, açık ki "batı", IMF ve DB tarafından son derece olumlu karşılandı ve "reformlarda kararlılık" mesajı olarak yorumlandı.

'97 Kasım'ında çelişkileri derinleştiren bir diğer önemli olayı ise Yeltsin'in Rus petrol şirketlerinin mülkiyetindeki yabancı sermaye sınırlamasının kaldırıldığını açıklaması oldu. Esas kıyamet de bundan sonra kopmuştur dersek yerinde olur. Zira Rosneft ve Transneft gibi ihalelerin bürokratların ilişkileriyle peşkeş çekilemeyeceği, Rus etkinliğini ve Rus emperyalizminin nüfuzunu pekiştirme/koruma doğrultusunda değil, "uluslararası piyasa yasalarına göre", "en yüksek teklifi verene" verileceğinin bir görüngüsü de yukarıda aktardığımız gibi Rusya'nın altıncı büyük petrol şirketi Sibneft'in Berezovski şahsında geriye itilmesinde açığa çıkıyordu. Rusya'nın mali profilini kısmen yukarıda vermeye çalışmıştık. Gerçek şu ki; petrol üretimi de 1987'de günde 11.5 milyon varil seviyesinden, 1997'de günde 5.9 milyon varile, yani yarı yarıya düşmüştü. Bunun yatırım yapılmadığı taktirde 2000 yılına kadar 4 milyon varile düşeceği üzerine tahminler cabası. Halbuki yatırım yapabilmeleri içinde Rus emperyalistlerinin krediye ihtiyacı vardı.

Dolayısıyla Rusya'ya dayatılan, "hisse senetlerini piyasaya sürmeniz ve kotayı kaldırmanız yetmez, üretim-ortaklığı da isteriz" oldu. Başka deyişle, "üretim-ortaklığı için yasal prosedür işletilirse kredi de alırsınız, olmazsa olmaz" denildi. Asya krizi ile somutlanan durumun ardından sermayenin merkeze kaçması durumunun doğal sonuçları bunlar. Şimdi de merkez ülkelerdeki yatırımlar sorununun odağına Rus emperyalizminin özelleştirme ihalelerinin oturması her açıdan anlaşılır olsa gerek. Faiz oranları yükseliyor, üretimde

durgunluk ve ekonomik kriz, mali krizle birarada emperyalistleri giderek daha fazla zorluyor. Kredi riskleri ve maliyetlerine karşılık, emperyalist devletlerin, iktidar kliklerinin bir uzlaşma platformu olmaktan çıkması, başka deyişle iç çelişkilerinin bu derinleşmesiyle politik krizin egemenler ayağının daha da boyutlanması kaçınılmaz oluyor. Buna halk hareketleri ve giderek radikalleşen grevler de eklenince emperyalistler için tam bir çıkmaz göze çarpıyor.

Herşeye rağmen Rus emperyalizmi yıllardır üretim ortaklığına izin vermeyecek direniyordu. Duma'ya bu bağlamda sunulan 230 anlaşmadan sadece yedisi onaylandı. Ruslar mümkün olduğu kadar "reformların" kendi tekel-leri ve nüfuz alanlarını geriletmeden, tedricen gerçekleştirilmesinde diretirken; emperyalizmin global bir sistem olduğu gerçeğiyle çelişen bu durumda sınıf ile siyasi temsilcileri arasında da belirgin ayrımlar yaşanması söz konusu oluyor. Zira tek tek Rus egemenleri, kendileri için en karlı olana yönelmeye çalışırken, tüm aksi söylemlere rağmen Duma'da gerçek anlamıyla temsil edilen Rus emperyalist bütünlüğü, stratejik yaklaşımında Rus emperyalizminin tekel-lerini ve nüfuz alanlarını koruyup pekiştirme çabasında. Meselenin politik-askeri boyutunu da (ki ekonominin yoğunlaşmış hali olduğu açıktır) daha iyi anlayabilmek için birkaç özelleştirme ihalesinin boyutlarına bakalım. Zira Kasım ayındaki sözkonusu karar, küresel krizin dayattığı bir karar olmakla birlikte, emperyalistlerin en yoğun olarak tartıştığı büyük ve cazip ekonomik-politik çıkışların da ifadesi olacaktı. Bu karar, hem çok uluslu şirketler için karşı-yatırım alanlarının açılması, hem de Rus emperyalizminin pazar payına ortak olunmakla kalmayıp Rusları politik-askeri olarak da geriletime yollarının açılması anlamına geliyordu.

Tüm gözler özellikle Rosneft ihalesinin üzerindeydi. %88'i satılacak olan Rosneft'e İngiliz Shell ve BP'ye kadar pek çok yabancı talibin yanı sıra, onun için yarışan Rus talipleri de olduğu açık. 1.5 milyar dolarlık Rosneft'i bu kadar paylaşamaz kılan şey, sadece Rusya'nın en büyük sekizinci (ve halen tamamı devlete ait olan) petrol şirketi olması değil. Aynı zamanda, toplam tutarı 40 milyar dolar civarında olacak pek çok projede payı var Rosneft'in. Bunlardan biri, Rusya'nın kuzey kıyısındaki petrol sahaları. Baltık önemli bir yarışma konusu. Diğer, Kızıl De-

niz'den Karadeniz'e boru hattı inşası: Bundan da daha önce bahsetmiştik. Ve en ilginç de Rusya'nın doğu kıyısında ki petrol sahaları: Sakhalin Adası 1983'te Rusya'nın Güney Kore uçağını vurduğu yer olarak hatırlanıyor. En önemlisi de, Asya pazarlarına yakınlığıyla stratejik bir yer olan bu adanın, üretim-ortaklığı için onaylanmış nadir projelerden oluşudur. Sakhalin için üç konsorsiyum petrol pompası için hazırlanıyordu: Japon Mitsui ve Mitsubishi-Amerikan Marattin ve İngiliz-Hollanda Shell'i şimdiye kadar ki 200 milyon dolarlık hazırlık maliyetiyle baskı yapan en güçlü konsorsiyum. Bir diğeri de (yine Rosneft ile birlikte) Amerikan Exxon ve Japon Sodeco konsorsiyumu.

Ocak ayına gelindiğinde, %85'i Rus egemenlerinin kontrolünde olan Sibneft ile %90'dan fazlasına dev Rus bankalarından Menatep'in sahip olduğu Yukos Petrol Şirketi'nin birleştirilmesi kararı, bu noktada sürpriz değil. Böylece oluşturulan "Yuksi", Rosneft ihalesinde de bir güç olabilmeye çalışıyordu. Zira Rosneft'in en güçlü adayı, dünyanın en büyük gaz tekel olan Gazprom ile Royal Dutch Shell'in stratejik ortaklığı. "İçteki" bir diğer aday da Sidanco-Lukoil ve yine Sidanco'ya da sahip olan Uneximbank üzerinden bağlantılı BP idi. Rusya'daki borsa krizinin ateşleyicilerinin başında, Mayıs ayında Yeltsin'in "harcamalarda kısıtlı" öngören "istikrar paketini" imzalamasının hemen ardından Rosneft ihalesine de hiç talip gelmemesi olduğu düşünülürse (ki hemen ardından Rus Merkez Bankası faizleri %150'ye çıkarmıştı), ihalenin stratejik önemi daha iyi anlaşılır sanıyoruz. 17 Ağustos kararlarından kısa bir süre sonra ise borçlarını ödeyemeyen Menatep, Most Bank ile birlikte Uneximbank ile birleşme kararı almak zorunda kaldı. Buna Uneximbank tarafından enterne edildi demek daha uygun olacak. Bu, İngilizler 1-0 önde anlamına mı geliyor? Açık ki bu birleşmeler, Rus tekeli ni İngiliz-Amerikan sermayesi lehine büyük oranda kırmıştır. (İngiliz BP Ağustos ayı başında Amerikan Amoco ile birleşerek, "ekonomi tarihinde sanayi alanında en büyük şirket evliliği"ne, toplam 7.3 milyar dolarlık ciro ve 110 milyar dolarlık toplam piyasa değeri ile imza atmış oluyordu. Bu onların durumunun da o kadar iyi olmadığını gösterir. Bu zoraki evlilikle Rus Gazpromla "uyum"larını saymazsak; Amerikan Exxon ve İngiliz-Hollanda Shell'ine güçlü bir rakip tekel oluştuğunu söyleyebiliriz.) Ancak Rusya, tüm bu gelişmeler karşısında daha da derinleşen politik krizi ile tam bir kayna-yan kazana döndü. Tümünün kriz içinde olduğu bir konjonktürde, "skorun" ne olduğunu belirlemek pek öyle kolay değil.

VE AĞUSTOS KRİZİ...

Rusya'daki ruble krizini aşabilmek, daha doğru deyişle rubleyi koruyabilmek

için devlet, Ekim ayından yani Hong Kong borsalarındaki tarihsel çöküşten sonra bir aydan kısa bir süre içerisinde dahi 2.5 milyar dolar harcamıştı. Yabancı yatırımcıların kısa vadeli kamu kağıtlarında 3 milyar dolarlık yatırımı vardı ve aynı süreçte devletin bütçe açığı GSMH'nin %8'ine ulaşmıştı. Haziran ayı boyunca Rusya'da borsa yaklaşık %50 değer kaybetti (Yılbaşından Ağustos ayına kadar toplam olarak %75 değer kaybetmiş oluyordu.). Çernomirdin'in görevden alınması üzerinde daha önce durmuştuk. Yerine görevi devralan Kriyenko'nun Mart sonunda sunduğu "istikrar programı" ilk başta IMF'yi yumuşatmıştı. Daha sıkı vergi kontrolleri ve büyük tekelin vergi kaçırmasının önlenmesi gibi Rus mali oligarşisinin "hareket alanı"ni kısıtlayan önlemler içeren bir paketti bu. Ve emperyalistlerin içinde bulunduğu kriz ortamında elbette ki Rus egemenleri tarafından hiç de hoş karşılanmayacaktı. Ancak IMF'nin 9.2 milyar dolarlık "yardım" paketinin 670 milyon dolarlık dilimide nihayet imdatlarına yetişebilecekli. Aynı süreçte Çubais IMF ile 10-

patmakla egemenleri neredeyse en hassas oldukları noktada sarsılmışlardı. Faiz oranları yeniden düştü, Rus egemenleri iktidarı kaybetme korkusuyla ataya kalktı ve sonuç: IMF'nin yukarıda bahsettiğimiz kredi dilimini tekrar ertelemesi oldu.

Emperyalist devletlerin her ne kadar Rusya'yı geriletmek, Rus tekelinini kırmak ve zayıflatmak gibi bir kaygıları yoğun olarak varsa da, açık ki ekonomik ve siyasi krizin derinleştiği ve halk hareketliliklerinin yükseldiği bir aşamada, Rus sınıflarına arka çıkmayı, sistemin bütününe çıkarlarını esas alacakları da bir gerçek. Nitekim öyle de oldu. Rusya'daki karışıklıklar sürerken, Haziran ayında bir kez daha IMF yardımı talebi olumlu karşılandı ve Rusya'ya 670 milyon dolarlık bölüm ödendi. Ne varki ekonomik kriz, kredilerle aşılabilecek gibi değildi. 1 Temmuz'da Sibiryalı maden işçilerinin hükümetin istifasını istemesinin ardından IMF, Rusya ile 22.6 milyar dolarlık yeni bir kredi anlaşması daha imzaladı ve 4.8 milyarını hemen ödedi.

15 milyar dolarlık bir kredi anlaşması daha yaptı. Son üç yılda IMF, ABD baskısıyla Rusya'ya onlarca milyar dolar yatırım yapmıştı. Ne ki Mayıs ayında Rosneft somutunda belirginleşen kriz ve banka faizleri çerçevesindeki dalaş, çekişmeler yükseldi. Yine de en önemlisi, Mayıs ayında artık işçilerin sabrının tükenmekte olduğunun somutlanması tüm egemenleri paniğe soktu. Aylardır maaş alamayan maden işçileri, hele ki demiryolu ulaşımını ka-

Ağustos ayına gelindiğinde borsalar hızla düşmeye devam ediyor, aynı zamanda petrol fiyatları da inişini sürdürüyordu. Önce petrol fiyatları son on yılın en düşük seviyesine geriledi, ardından Japonya, New York, Moskova dahil tüm borsalar alt-üst oldu. Yeni bir Irak krizi, Afrika'da bölgesel savaşa çevrilen iç savaşlar, Afganistan'da keskinleşen çelişkiler, Kenya ve Tanzanya'da ABD elçiliklerinin bombalanması ardarda gelişmişlerdi.

Pakistan-Hindistan (Keşmir) çatışmaları yoğunlaşmıştı. Daha bir dizi gelişmeyele ekonomik çelişkilerin yoğunluğu ifade ediliyordu. Ve Rusya için 15 Ağustos'ta geri sayım başladı. Bu arada Dünya Bankası da Rusya'ya 1.5 milyar dolarlık yapısal destek kredisi açmış ve 300 milyon dolarını hemen ödemişti. Maden işçileri şimdilik eylemlerine son vermişti, ancak hisse senedi ve bono piyasalarındaki yabancı satışının önü alınamadı. Ruble krizi doruk noktasına ulaşmıştı. Rus Merkez Bankası, bankalararası piyasadaki döviz alımlarını sınırladı, borçlanma limitlerini artırdı, ancak herkesin krizde olduğu bir konjonktürde, kimsenin Rus mali sermayesinin geleceğini düşünecek hali yoktu! Sistem iflas etmişti ve yangından ilk mal kaçırana da Rusya'ya 30 milyar civarında kredi vermiş olan Almanya'nın parasının spekülasyonlarla rahatlıkla düşüşüne sebep olup doların yükselmesine yol açan ve ardından da yükselen kurdan dolar satın düşük kurdan mark alarak birkaç saatte 107 milyon dolar kazanan Soros oldu. Zira Moskova borsası artık son iki yılın en düşük seviyesine gerilemişti. Döviz rezervleri 11 milyar doların altına düşmüş olan Rusya, iyiden iyiye sıkışmıştı. Ağustos ayında gerilen ipleri, "inceldiği yerden" koparan Rusya oldu. Bütçe açığı 93.7 milyar dolara ulaşmış olan Rusya, %50'ye varan devalüasyon, 90 günlük moratoryum ve de iç borç konsolidasyonu kararını açıkladığında, tabiri caizse, tüm çok uluslu sermaye şirketleri dondu kaldı. Moratoryum kararı, devletlerarası ve IMF ile Dünya Bankası'na dönük yükümlülükleri içermiyor, ancak Rusya'nın toplam 200 milyar dolarlık iç ve dış borcu var. 10 milyar dolar civarında ücret ödemesi bekliyor. 1998'in ilk yedi ayında (Rusya Devlet İstatistik Bürosu verilerine göre) GSYİH'sı %1.1 (sadece Temmuz ayında %4.5) azalmış durumda. Yine Temmuz ayında Rusya'nın sanayi üretimi yaklaşık %10 azalırken, gerçek gelirler %8.9 geriledi. Ödenmemiş ücret tutarı ise %6.5 arttı.

Rusya piyasasında vadeleri bu yıl sonuna kadar dolan 150 milyar rublelik kağıdın devalüasyon sonrası değeri 20 milyar doların altına indi. Bu koşullar altında kısa vadeli dış kredi ile fonlayan Rus bankalarının gerçekte iflas etmiş oldukları açık. Bu, aynı zamanda yabancı yatırımcıların 11 milyar dolarlık kredilerinin ezici bir çoğunluğunun batması anlamına geliyor. Rusya'nın 53.3 milyar dolarlık iç borcunu ertelemekle kalmayıp, bu yıl en fazla 14 milyar dolar kadarcasına ödeyeceği, geri kalanları da belirsiz bir zamana yaya çağını açıklaması, "borçlarını ödeme-yebiliriz" demekten başka bir şey değildi. Bu noktada toplam 19.2 milyar dolarlık dış borcu olan Rus bankalarının hiçbir koşul altında borçlarını kapayamayacakları kesin. Sadece Alman bankalarının Rusya'ya verdiği toplam

kredi, '97 sonu itibarıyla 30.5 milyar dolar olduğundan, Rusya'nın kararlarından etkilenmeyen yok denilebilir. Zira Alman bankalarının kredileri Alman devletinin garantörlüğünde. Başka deyişle Almanya halkı vergileriyle faturayı ödeyecek. Bunun dışında en çok etkilenenler İsviçre ve ABD mali sermayesi olacak. "Ava giden avlanır" sözü bu özgülde Rusya'nın uyanıklığıyla gerçekleşmiş oluyor.

Sermayenin aşırı üretimi ve düşen kar oranları koşullarında, krizi aşmanın sistemin doğasından gelen bir yolu olan spekülasyonlarla yıkıma uğratmalar ve sermayenin fiili değer kaybına ilişkin savaşım Rusya ile başlayıp Rusya ile bitmediğinden bunlar pek fazla şey de ifade etmiyor. Kapitalistler, "ek sermayeyi atıl tutma gereksinimini yeni gelenlere ve genellikle rakiplerinin omuzlarına yüklemek için, geçici bir kayıp pahasına da olsa kullanırlar" ancak mutlak zararın paylaşılmasına ilişkin bu çatışmayı emperyalizmin gelinen kronik kriz aşamasında sonuçlandırmak pek de böyle mümkün görün-

(Marks)

Gelinen aşamada sistemin tamamen çökmüş olduğu görülüyor ve iflaslar ani ve zoraki değer kayıpları, üretimde durmalar, kapasite düşümler, durgunluk hatta gerilemeler boyutlanarak, krizi ve dolayısıyla sermayenin savaşımı da keskinleştiriyor. Dolayısıyla Rus ekonomisinin resmen iflasını ilan edip işin içinden bu kadar kayıpla çıkmaya çalıştığı bu koşullarda, hiç olmazsa tatlı paralarının bir kısmını daha "kurtarmak" isteyen ABD, Almanya ve İsviçre egemenleri, Rusya'yı sıkıştırarak konsolidasyon kararı üzerinde etkili olmaya ve GKO'ların 7-8 gibi uzun değil, 3 yıllık ve dövizle endeksli kağıtlarla değiştirilmesini kabul ettirmeye çalışıyor ve Rusya'da siyasi kriz de yükseldikçe yükseldi. Bir yanda para krizi, diğer yanda "teslimiyet" varken, Rus egemenlerinin direncini anlamak güç değil.

Rusya'da devalüasyon yüksek bir enflasyonu güdümlerken, Rus egemenleri ihracat gelirlerini artırmayı umuyorlar. Ancak petrol fiyatlarının son derece

cini anlayabilmek için meseleye Rusya'nın dışında da bakmak gerektiği açık.

Herşeyden önce, Rus egemenlerinin süreçteki birincil silahı, ne büyük talih-sizliktir ki, Rus işçi sınıfının yükselen öfke ve tepkisi oldu. Tavizler, "reformlar" ve anlaşmalar karşısında başta Beresovski olmak üzere Rus egemenleri, sistemi, "ayaklanma çıkabilir" söylemleriyle tehdit ettiler. Ki bu durum bir bakıma gerçeği yansıtıyordu. Aşırı sermaye üretimi ve dolayısıyla aşırı meta üretimi koşullarında mevcut para krizi ve ömegin Rusya'da maaş yerine votka verilmiş bir emekçinin fotoğrafı esasında emperyalizmin trajedisini yansıtmaktadır. Krizin küresel olduğunun bilincinde olan diğer emperyalist devletler, Rusya'nın tüm pazarı kendilerine kapaması ve saldırganlaşması tehditleri karşısında; siyasi krizin daha fazla derinleşmesiyle oluşabilecek "tehlikeleri" göze alamadılar. Ki, bunu göze alabilecek ne ekonomik, ne de siyasi güçleri vardır. Zaten Rusya'ya vurulan darbelerde "batan" krediler, elbetteki kimi

rumda ki emperyalizmin son demleri, Marks'ın bilimsel öngörülerini son haddinde doğruluyor: **Birleşmeler, daha büyük spekülasyonlar, tam bir sahtekarlık ve dolandırıcılık.** Ve kredi sistemi öyle ki, yüzlerle, binlerle değil, tüm dünya genelinde sayısız noktadan ödeme zincirinin kopması, borsalarda çöküş ve görülmemiş boyutta şiddetli bir bunalımdır söz konusu olan. Dolayısıyla sermayenin yoğunlaşması, merkezileşmesi gelinen aşamada emperyalistlere nefes bile aldırılmayacak derin çelişkilerle seyretmektedir. Tüm dünyada kar oranlarının giderek düşüşünün apaçık bir hal, gözle görülür bir biçim almış olması emperyalistlerin ne denli zayıflamış olduğunu somutlamaktadır. Sistemdeki bozulma, bunalım, artık toparlanamayacak bir hal almıştır. İflaslarını kendi ağızlarıyla da açıkça ilan etmek zorunda kalıyorlar zaten.

Rusya'ya dönersek; diğer emperyalistler Rusya'nın "verdiğiyle" yetinmek ve kredilerinin "batan" miktarlarını da gözden çıkarmak durumunda kaldılar. Açık ki söz konusu moratoryum ve konsolidasyon kararları başka bir ülkede alınmış olsaydı, açık askeri müdahalelerle karşılaşırdı ki emperyalizmin özel eğilimi bu yöndedir. Ne ki, şimdilik bunları bölgesel savaşlar veya bölgesel savaş tehditleriyle, iç savaş ve çatışmalarla bastırmaya ve "idare etmeye" çalıştıkları kesin.

Sonuç olarak, Rusya krizi için şunu söyleyebiliriz: Emperyalizmin küresel krizi sürecinde en zayıf noktası olan Rus emperyalizmi, iç dinamiklerine tutunan diğer emperyalistlerce iyice sıkıştırılmış, sarsılmış oldu. ABD ve İngiliz sermayesi, bu işten "kazançlı" çıkanlar olarak toplayabildikleri parayı topladılar. Ancak sadece bu kadar (zaten Marks'ın dediği gibi, "Başarı ve başarısızlığın her ikisi de burada sermayenin merkezileşmesine ve böylece en görülmemiş ölçüde mülksüzleştirilmeye varır" Rus emperyalizmi halen başlıca temel ve nüfuz alanlarını, pazarlarını koruyor ve diğerleriyle "üretim ortaklığına" hiç de yanaşacağı yok. Bu halıyla de emperyalistler arası çelişkilerin hafiflemek bir yana krizin getirdiği "yenişememe" durumuyla daha da derinleştiğini, sınıf çelişkilerinin de beraberinde daha da keskinleştiğini belirlemek en doğrusu olacaktır.

Rusya ile batılı emperyalistlerin Rusya eksenindeki "dostça" pazarlıklarının gerçek ve keskin yüzü, esasında çevre ülkelerdeki ataklarda açık ve somut bir hal aldı. Rusya bir hamlede yutulabilecek "kolay bir lokma" olmadığını da gösterdi. Mevcut konjonktürde emperyalistlerin "yenişememesi" kriz gerçeğinin ve boyutunun somut bir görünüşü sadece. "Çevre ülkelerdeki" emperyalist dalışın odaklandığı bölgelerdeki gelişmelerden hiç olmazsa bu bağındaki bazıları tahlil etmeye çalışarak bunu açalım ● **-SÜRECEK-**

müyor. Borsa ve kredi sistemi öyle bir boyuta ulaşmış durumda ki, halen kimin "kazançlı" ve "kimin zararlı" olduğu anlaşılmış değil. Zira "Çözüm, ek sermayenin tüm değeri tutarında ya da en azından bir kısmı tutarında bir sermayenin çekilmesini ve hatta kısmen yokolmasını gerektirir... Uğranılan kayıp hiçbir zaman bireysel kapitalistler arasında eşit olarak dağılmayıp, bu dağılım daha çok rekabet savaşımı ile belirlenir ve sahip olunan özel avantajlar ya da daha önce elde olunan konumlara bağlı olarak çok farklı oranlarda bölünmüş olur, böylece bir sermaye kullanılmaz durumda bırakılır, diğeri yok olur ve bir üçüncüsü nispeten az bir kayıpla kurtulur, ya da geçici değer kaybına uğrar, vb."

düşük seviyesi ve Rusya'nın gıda bakımından %50 oranında ithalata bağımlı olması, halkın tüm krizin faturasını alabilmesine sefalet ve açlıkla ödediği gerçeğini somutluyor. Rus hükümetinin 600 milyon dolarlık iç borcunu ödeyememesi ile ekonomik iflas alenen ilan edilirken dahi, diğer emperyalist devletlerin tüm sıkıştırmalarına karşın Rus egemenlerinin direnci, Çernomirdin gibi "batı ile uzlaşma" zemini olabilecek bir ismi dahi onaylamamasıyla daha bir net ortaya çıktı. '99'a kadar olan kağıtlar konsolidasyon kapsamına alındı, yani toplam 40 milyar dolar. Ve Ağustos sonunda Rusya'da devalüasyon %100'e varmıştı. Rusya'nın ekonomisindeki bu çöküntüye ve diğer emperyalistlerce bu denli sıkıştırılmasına rağmen Rus emperyalizminin diren-

ellerde kısmen merkezileşti de. Ancak bu "kazançlı" birilerinin mutlak bir galibiyeti olmak bir yana, daha da büyük krizlerin, ekonomide daha büyük durgunluğun habercisi oluyor. Ömegin en kazançlı görünen ABD, doların aşırı değer artışı sonucu pahalılaşan ihracatı sebebiyle ekonomisinin olumsuz etkilenmesi ile yüzyüze. Daha şimdiden ABD Merkez Bankası, markın yükseltilmesi çabalarına girişti bile. Başka deyişle sermayenin birbirine üstünlük sağlama, kuşatma vb. çabaları olağandır, ancak sermayenin merkezileşmesi emperyalizmin krizini hafifletmek bir yana, daha da derinleştirdiğinden, son tahlilde hiçbir emperyalistin lehine bir değişimden söz etmek mümkün değil. Kaldı ki çember o denli daralmış du-

Almanya'da sol mu kazandı?

27 Eylül'de yapılan seçimlerde Gerhard Schröder'in liderliğindeki Almanya Sosyal Demokrat Partisi (SPD), 1994 seçimlerine göre oylarını 5 puan artırarak %41.4 ile birinci parti oldu. Bu sonuç, yani SPD'nin seçimi kazanması zaten beklenen bir şeydi ama bunun gerçekleşmesi farklı tepkilere neden oldu. 1994'deki seçimlerde Helmut Kohl liderliğindeki Hristiyan Demokrat Birlik ve Hristiyan Sosyal Birlik (CDU/CSU) son anda kazanmıştı. Bundan dolayı aynı şey yine olacak mı şeklinde beklentiler olmadı değil. Ancak seçimi SPD kazandı ve bir süredir Avrupa'da ardisıra "iktidara" gelen sosyal demokrat partilere katıldı. Böylece 16 yıl süren Kohl dönemi sona erdi. Ama, bu sadece bir vizyon değişikliği anlamına geliyor. Çünkü seçimi kazanan Schröder "Herşeyi değiştirmek niyetinde değiliz. Sadece daha iyi yapmak istiyoruz" diyerek, nasıl bir politika izleyeceğini herkese duyurdu.

Bu söylem özellikle Alman burjuvazisi için bir teminat anlamına geliyor. Özellikle dış politika ve AB konularında "başarısını" kabul ettiği Kohl'ün çizgisini aynen devam ettireceği söylemi de aynı kesim için teminat vermekten, "Ben de sizin için aynı işi yaparım" güvencesinden başka anlama gelmiyor. Bundan dolayı Alman burjuvazisi Schröder'e karşı çıkmadı.

Schröder'in teminatı önemlidir. Çünkü bugün dünyada jandarmalık görevini yapan ABD'ye karşı koyabilecek belli başlı iki devletten biri Almanya, diğeri ise Japonya'dır. Ki Japonya'nın durumu malum. İşte bundan dolayı, Japonya'nın geçici de olsa ekarte olduğu bir süreçte Schröder'in teminatı geçmişte izlenen saldırgan politikanın artarak devam edeceğinin garantisidir. Zaten dünyanın içinde bulunduğu durum ve emperyalist burjuvazilerin krizi saldırgan politikalar dışında bir çizgiyi izleyecek hükümetleri kaldırmaz. Bu politikaları izlemeyecek bir hükümetin yaşama şansı yoktur. Helmut Kohl'ün en büyük kozları olan AB ve iki Almanya'nın birleşmesi, O'na seçimleri kazandıramamıştır. AB, Schröder'in "Dış politikayı değiştirmeyeceğiz" demesiyle bir koz olmaktan çıkmıştır. Aynı politikaların şu ya da bu tarafından uygulanması emperyalist burjuvazi için önemli değildir. Ortak para birliğine geçiş ve sermayenin istedikleri gibi dolaşmasının önündeki engellerin ve sınırların kaldırılmasının kimin tarafından yapıldığı değil, yapıp-yapılmadığıdır önemli olan. Bunun dışında emperyalistlerin yeni "kurtuluş umudu" gibi gördükleri

Helmut KOHL

esnek üretim MAI için, gerekenlerin askeri güç kullanımı da dahil yapılmasıdır. Bu kararlılığın kim tarafından gösterildiği önemli değildir. Önemli olan bunun gösterilmesidir.

İki Almanya'nın birleşmesi ise Kohl için bir koz olmaktan çıkmış, aksine büyük dezavantaj olmuştur. Çünkü iki Almanya birleşince bir anda her taraf güllük gülistanlık olmadı. Birleşme sonrası özellikle Doğu'da rahat bir yaşam bir türlü sağlanamıyordu. "Demokrasi" gelmişti; ama bu demokrasi tekeli Alman burjuvazisi için sömürdü ve hangi burjuvazi tarafından sömürüldüğü işçi sınıfı için hiçbir önem arz etmiyordu. Sosyalizm adına uygulanan baskı politikaları sona erdi, ama işsizlik ve sömürü daha da arttı. İşte bundan dolayı Doğu Almanya'da ki iktidar partisi SED'in devamı oldu-

Gerhard SCHRÖDER

ğunu söyleyen Demokratik Sosyalizm Partisi (PDS) oyların büyük çoğunluğunu eski Doğu Almanya'dan alarak parlamentoya girdi.

İki Almanya'nın birleşmesiyle ortaya çıkan durum kısaca özetlenecek olursa, Doğu'da işsizliğin artması ve Kohl'ün bu bölgeden çok az oy almasına neden oldu. Schröder ise işçi sınıfının ve özellikle işsizlerin oylarını alabilmek için en önemli amacının "Kitleli işsizliğe karşı mücadele" olduğunu açıkladı ve seçim kampanyasında bunu sıkça kullandı. Kohl'ün 16 yıl boyunca izlediği işçi sınıfı ve emekçi düşmanı politikalar O'na en büyük yardımcı konumundaydı. Ayrıca kendisi bir sosyal demokrat olarak işçi sınıfının ve emekçilerin "dostuydu". Hatta O, temizlikçi bir annenin oğluydu ve zorluklardan dolayı okulu-

nu bırakmak zorunda kalmıştı. İşte bu durum, Schröder'in, işsizliğin ülkenin geri kalan kısmından iki kat fazla olduğu Doğu'dan epey oy almasına olanak sağladı.

Schröder, işsizliği "yeni girişimlere yol açarak" önleyeceğini vadediyor. Ama bunun mümkün olmadığını bilmek için emperyalizmden biraz haberdar olmak yeter de artar bile. Çünkü bugün dünyadaki sermayenin %95 gibi büyük kısmı üretici değil, para sermayedir. Burjuvazi için yeni üretim alanları açmaktan kârlıdır.

Tekelci burjuvazinin Schröder'in bir direktifiyle yeni yeni fabrikalar açacağını hepimiz biliyoruz. Burjuvazinin bunu yapması için hiçbir neden yok. Sermayenin gün geçtikçe daha merkezileştiği günümüz koşullarında, bu denli büyük sermayelerle mücadele edebilecek sermaye ancak ve ancak daha büyük sermaye grubu olabilirdi, ki bu olsa bile ülke içindeki pazarların paylaşıldığı bir ortamda çok zordur. Yani üretime girecek ve pazarda pay sahibi olabilecek olan sermaye zaten mali sermaye olarak dünyanın dört bir yanını dolaşmaktadır.

Bunun dışında kapitalizmin nüfus politikasının bir gereği olan bir işsizler ordusunun varlığı kaçınılmazdır. Proletaryanın başında Demokles'in kılıcı gibi sallanan işsizler ordusu tekeli burjuvazinin istemediği değil, aksine bizzat yarattığı ve koruduğu bir şeydir.

Ozellikle kriz dönemlerinde bu ordu, sömürünün artırılabilmesi için bin kere daha gereklidir.

Ama bu gerçeklere rağmen bütün ezen sınıflar, seçim sözkonusu olunca utanmaz niyakarlıkla işsizliğe çare bulacaklarını, sosyal hakları genişleteceklerini, işçi sınıfının durumunu düzelteceklerini vaaz ederek emekçilerin oylarını kapma yarışına girerler. Ve eğer ülkede güçlü KP'si yoksa bunu başarırlar. Çünkü emekçilere, önüne konulanlardan "kötünün iyisini" seçmek dışında çıkar yol kalmamıştır.

Burada şu ayırmı yapmak bir zorunluluktur. Emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfının durumu yarı-sömürge ülkelerin işçi sınıfından görece daha iyidir. Çünkü tekeller yarı-sömürge halklarından elde ettikleri kârın bir kısmını kendi ülkelerindeki işçi sınıfına aktarırlar. İşsizlere ise "işsizlik parası" denilen ve işsizlerin yaşam ile ölüm arasında kalmasını sağlayan bir miktar ödenir. Bu para elbetteki işçi sınıfının sırtından çıkarılır ve işsiz sayısıyla orantılı olarak artar. "İşsizlik parası"nın diğer anlamı ise pazardaki metalleri asgari ölçüde de olsa bu kesim tarafından alınmasıdır.

Gerhard Schröder'in "kitlese işsizlikle mücadele" söylemi kendisine seçimi kazandıran kozlardan biri olmasına rağmen, tersinin olmaması için bir neden yoktur. Ki ortak para birimine geçiş, ekonomik kriz vb. nedenlerden dolayı işsizliğin artması kaçınılmazdır ve burjuva ideologlar bunu şöyle itiraf ediyorlar: "AB ülkelerindeki 16 milyon kişi, tam gün çalıştığı işini kaybetmek tehlikesi altındadır".

GÖÇMEN POLİTİKASI

Bildiğimiz üzere Almanya, göçmenlerin en çok gittiği ülkedir ve bunlar için de Türkiye'li göçmenler 2.5 milyon kişiyle en önemli kesimdir. Türkiye'li göçmenlerin seçme-seçilme hakkına sahip olanların sayısı yaklaşık 160 bin olmasına rağmen, geçen seçimleri Helmut Kohl'ün 150 bin farkla kazandığını gözönünde tutarsak, 160 bin oy oldukça önemli bir konumdadır. İşte bundan dolayı seçime katılan partilerin neredeyse tamamı bu konuya özel bir önem vermiştir. Helmut Kohl de göçmenleri kastederek "onlara müteşekkirimiz" demiş olmasına rağmen bu kesimden fazlaca oy alamamıştır. Çünkü iktidarı döneminde göçmenlere karşı izlediği politikalar, göçmenleri Kohl hakkında yeterince fikir sahibi yapmıştır. Özellikle Türkiye'ye gönderilen bazı ilticacıların işkencelerden geçirilmesi, tutuklanması bu konuda öğretici örneklerdir.

SPD lideri Schröder ise daha önce "denenmemiş", "yeni" bir simadır ve seçme-seçilme hakkı, vatandaşlık hakkı vb. vaatlerde göçmenlerin oylarını önemli oranda toplayabilmiştir. Aynı vaatleri Yeşiller Partisi de vermiş, oy-

ların geri kalanının önemli bir bölümünü almıştır. Ayrıca iki partinin Türkiye'li adaylar göstermesi, özellikle Türkiye'li göçmenler üstünde etkili olmuştur. Bu adaylardan üçünün parlamentoya girmesi oyların daha çok bu iki partiye gittiğinin iyi bir göstergesidir.

Bugüne kadar işlerin en zor ve en kötüünde çalışmak zorunda kalan göçmenler açısından seçme-seçilme hakkı ve çifte vatandaşlık Almanya'da kalmalarının teminatıdır. Ve bu anlamıyla onlar açısından önemlidir. Ama bunlar göçmenlerin yaşam standardında önemli değişikliğe yolaçmayacaktır. Çünkü hala işsizlik oranı en yüksek kesim olarak kalmaya devam edecekler ve en kötü koşullarda çalışmaya zorlanacaklardır. Bütün bunların dışında ırkçılık daha da yaygınlaşmaktadır "Almanya bir göçmen ülkesi olmaya-

salırsının yeni adı olan bu anlayış, "zaferini" tamamladı. Bu "zafer" muhafazakâr denilen partilere karşı kazanılmış bir zaferdir. Ama bu yazdıklarımızdan muhafazakâr partiler ile "sosyal demokrat" partiler arasında büyük farkların olduğu sonucu çıkarılmamalıdır. Çünkü böyle bir sonucu pratik mahkum ediyor.

Sonuç olarak;

Uzun yıllar boyunca "merkez sağ" bir koalisyon tarafından yönetilen Almanya'da AB ülkelerinin çoğunda olduğu gibi "merkez sol" bir koalisyon hükümeti kurma görevini aldı ve AB'nin en önemli üç ülkesindeki halka tamamlanmış oldu. Daha önceleri Fransa, İngiltere ve İtalya'da benzer partiler seçimleri kazandılar. Böylece burjuva ideologların "yeni sol" diye tanımladıkları ve emperyalistlerin emekçi halklara ve proletaryaya her alandaki

saldırısının yeni adı olan bu anlayış, "zaferini" tamamladı. Bu "zafer" muhafazakâr denilen partilere karşı kazanılmış bir zaferdir. Ama bu yazdıklarımızdan muhafazakâr partiler ile "sosyal demokrat" partiler arasında büyük farkların olduğu sonucu çıkarılmamalıdır. Çünkü böyle bir sonucu pratik mahkum ediyor.

"Demir Leydi" Margaret Thatcher'ın, "Tony Blair'i destekleyin" çağrısı ya da Schröder'in, Helmut Kohl'ün dış politika ve AB konusundaki politikalarını devam ettireceğini söylemesi muhafazakâr partiler ile sosyal demokrat partiler arasındaki "farkı" ortaya koyan güzel örneklerdir. Zaten "yeni sol" denilen ve sosyal demokratların kabul ettiği bu anlayış, "merkez sol" partileri "merkez sağ" partilere yaklaştıran ve çok ince olan farklılıkları iyice belirsizleştiren bir programdır. Ama bu

yeni bir dönemdi. Bu dönem ne emperyalizmden başka bir şeydi, ne de onun krizlerine çözüm olamadı/olamazdı. Onun "çürüten kapitalizm" olması; üretim güçlerinin önünde engel olan üretim ilişkilerini değiştirmek, üretim güçlerinin önünü açmak bir yana, varolan engelleri sağlamlaştırmayı amaçlıyordu. Gelir dağılımındaki uçurum daha da derinleşti, zengin çok daha zengin, fakir çok daha fakirleşti.

Proletaryaya örgütlenme, sosyal haklar, ücretler, iş güvenliği gibi önemli konularda saldırı anlamına gelen esnek çalışma adı verilen politika, şu ya da bu oranda bütün ülkelerde uygulanıyor. Aynı zamanda sosyal haklara yönelik devletlerin saldırıları da son dönemde yoğunlaşıyor. Özellikle AB ülkelerinde ortak para birimine geçiş için bu yönlü saldırılar alabildiğine yoğun. Geçen yıl Fransa, Almanya ve diğer ülkelerdeki işçi eylemlerinin asıl nedeninin sosyal haklara yapılan saldırılar ve işten çıkarmalar olduğunu hepimiz biliyoruz.

Bu politikalar İngiltere ve Almanya'da muhafazakar hükümetlerce uygulandı ve bu onların yıkımı oldu. Aynı şeyi Fransa'da Mitterand yaptı ve O'nun ölümünden sonra liberal Alain Juppe Cumhurbaşkanı oldu. Almanya ve İngiltere'de muhafazakar partiler, bu ve diğer bazı politikalardan (vergi, işsizlik, sağlık vb.) dolayı kitleler nezdinde iyice teşhir oldular. Ve tekeller bu politikaları istisnasız uygulayacak olan partiler olarak, "sosyal demokratları" alayarak pullayıp kitlelerin "beğenisi-ne" sundular.

Almanya'da ve İngiltere'de uzun yıllardan sonra seçimi kazanmalarının altındaki nedenler kısaca bunlardır demek abartı ve kahinlik sayılmaz. Tekeller için önemli olan, krizlerine çare ve düşen karlarını yeniden yükseltmenin aracı olarak gördükleri politikaları uygulayacak olan partilerdir. Bu partilerde efendilerini yanıltmıyorlar. Gerhard Schröder, BBC'ye yaptığı açıklamada "esnek çalışma ile sosyal adalet arasında denge yaratmalıyız" diyerek proletaryaya yapılacak saldırıların fazla uzun zaman almayacağını işaretini verdi. Her alanda proletarya aleyhine yapılacak düzenlemelerle sağlanacak dengenin ne menem bir denge olacağını kestirmek güç değildir.

Bu ülkelerde MLM partilerin olmaması, bütün ezilenlere yapılan-yapılacak olan saldırılar karşısında kararlı bir duruş için en büyük eksikliklerdir. Ekim Devrimi'nin yıl dönümü yaklaşırken proletaryanın mücadelesine önderlik edip zafer taşıyacak olan MLM partilerin oluşturulması büyük bir önem taşıyor. Bu olmadığı sürece burjuvazinin şu ya da bu temsilcisi kitleleri aldatmaya devam edecek ve burjuvazinin ömrü biraz daha uzayacaktır. ●

söylenenler çok kısa süre içinde AB ülkelerinde (İspanya ve İrlanda hariç) sosyal demokrat partilerin ardışık seçimleri kazanmasının nedenini açıklamaktan uzaktır. Bunun daha başka nedenleri vardır. Ve konumuz açısından önemlidir.

Emperyalistler, 1979'larda yaşadıkları krizler sonucu yeni politikalar belirlemeye başladılar. Daha önce pek tutulan kamu mülkiyeti, sosyal devlet, çalışma güvenliği vb. konular neo-liberal denilen yeni politikalarla yerini bırakmaya başladı. Özelleştirme, taşeronlaştırma ve son dönemlerde sıkça duyduğumuz esnek çalışma bu dönemde alabildiğine yaygınlaştırılmaya başlandı. Bu politikaların yarı-sömürgelerde de uyarlandığı/uyarlanmaya çalışıldığı biliyoruz. Ülkemizde bu işin başını T. Özal ve ekibinin çektiği bizim için sır değildir.

Yukarıda saydığımız bu politikalar, özde proletaryaya genelde ise tüm emekçilere saldırının alabildiğine yoğunlaşığı, sömürünün katmerleştiği

Yüzdört saatten taşırılan kesintisiz ve uzun süreli savaş dersi!

Kompradör burjuvazi ve büyük toprak ağalarının devletine, yani zor aygıtına karşı amansız bir mücadele veriliyor yaşadığımız topraklarda. Geline aşamada tüm yıkıcılığı ve yaratıcılığıyla; bazı durumlarda gerçekten insan yüreğinin kaldırmaması güç olaylarla; bu gerçeklikle karşı karşıya geliyoruz. Devletin halkımıza uyguladığı vahşet karşısında "bu kadar da olur mu?", "bu kadar da alçaklaşıyor mu?" dediğimiz oluyor. Ve bu katlanılması güç olaylar sadece savaşın dolaysız cephelelerinde değil, bu topraklarda soluk alıp verilen her an, yaşamın tüm alanlarında gerçekleşiyor. Bir hastane kapısında, bir trafik kazasında, bir eğitim kurumunda, vs. vs... Katlanılması ve dayanılması güç dediğimiz şeylerin doğrudan aktarılmasına gerek duymuyoruz. Bu ülkede yaşananlara az-çok duyarlı her insan ne dediğimizi anlayacaktır, ki artık bu duyarlılığın toplumsal çürümeyle birlikte aynı zamanda diyalektik bir şekilde geliştiğini ve bireysel duyarlılıktan toplumsal duyarlılığa, devrimci bilinçlenmeye evrildiğini, nitel sıçramalarla devrimci ideolojiyle bütünleştiğini görmekteyiz.

Evet iç savaşın, doğal ve nesnel gelişiminin zorunlu sonucudur bu, "dayanılması" ve katlanılması güç" olaylar. Bununla beraber bu topraklarda yaşayanlar, kurtuluşları, gelecekleri ve kendi iktidarları için verdikleri savaşta

henüz yaşayacaklarının kaba bir hesapla onda birini bile yaşamamışlardır. Daha çok kan dökülecek, gözyaşı akan, canlar gidecek. Bu söylediklerimiz ne bir tercihtir, ne de başka bir deyişle olmasını istediğimiz şeyler. Ancak sınıf savaşının az önce de söylediğimiz gibi nesnel gerçeklerdir.

"Paranın dini imanı olmaz" diye bir halk deyişi vardır. Özel mülkiyet ilişkilerini zorunlu bir sonucu olarak ortaya çıkan "para", kapitalist meta toplumunda işlevinin doruğuna çıkmıştır ve sömürüye dayalı sistemlerinde iktidarlarının elinden alınacağı, yıkılacağı korkusunu taşıyan egemenler, bunun olmaması için her şeyi, ama akla gelebilecek her şeyi hiçbir insani ilke, davranış, gelenek vb. gözetmeksizin yapar. Çünkü dünyaları "para" dünyasıdır ve paranın temsil ettiği güç ve iktidarda halk deyişle ne iman, ne din, ne ahlak, ne töre, ne saygı, ne de ilke vs. vardır. İşte bu yüzden karşı-devrimci sınıflar vahşette ve alçaklıkta sınıf çıkarları gereği sınır tanımazlar.

Seyfi BATAR

kuksal, sanatsal, kısacası kültürel birikimi de bu amaç için kullanarak tam bir çürümeyi yaşar ve yaşatır.

İşte son iki yıldır "mafya-devlet-siyaset" başlığı altında aktarılan kirlî, yoz ve alabildiğine çürümüş ilişkiler ağı, yukarıda aktardığımız nesnel gerçekliğin henüz hakim sınıflarca itiraf edilmiş kısmı bir fotoğrafıdır, tamamı bile değildir. Bu haliyle bile söylediklerimizi doğruladığından, bu noktada bu fotoğrafın tamamını görmeye bile ihtiyacımızın olmadığını söylemek mümkün.

Evet, savaştığımız güçlerin durumu ve bizlere karşı duruşu budur. Bizler bu duruşa karşı kendi gerçekliğimizi ortaya koymak zorundayız. Bu kadar kirlî,

düşürülmüş ve çürümüş toplumsal ilişkilere karşı, bunları yıkan, işçi, köylü ve emekçi yığınları sarıp sarmalayan, onları düzenin pisliklerinden, ideolojisinden koparıp arındıran ve aklayan, ideolojik duruşumuzu, netliğimizi ve bunun için siyasal ve örgütsel ilişkilerimizi berrak bir şekilde ortaya koymalıyız. Ancak bu ortaya koyuş, soyut, propagandatif bir şekilde olmamalıdır. Böyle olmaması için de doğrulara, doğru ilişkilere, proletaryanın bilimine, ideolojisine önce bizler yürekten bağlı olmalıyız, bilince çıkarmalıyız ve bu doğruları, inandıklarımızı yaşamalıyız.

Bilimi öğrenmeli, uluslararası proletaryanın tecrübelerini ve halklarımızın bugün hiç de küçümsemeyecek bir düzeye gelen ve önemli bir teorik, pratik potansiyele ulaşan yakın tarihin tecrübesini değerlendirerek önümüzdeki sürecin teorik-pratik sorunlarına cevap olabilmeliyiz. Unutmayalım ki bizler amansız ve kanlı bir savaşın kurmaylarıyız. Bu savaş sancılı, ağır ve zorlu da olsa artık tüm yönleriyle nesnelleşerek halklarımızı gün geçtikçe örgütleyerek, sarıp sarmalayarak, **HALK SAVAŞI**'nın kurumlarını oluşturarak ilerliyor. Ayrıca savaşın almış olduğu boyut önümüze devrimin bugünden yarıma ertelenemez birçok teorik-pratik, çözümlenmesi, aşılması gereken sorununu tutmakta ve bunlara her yeni gün yenilerini eklemektedir. Bu yüzden, bir devrimcinin, bir komünistin ve bu iddiada olan bir örgütün, partinin "şu kadarını başardım, şöyle güç oldum, bu kadar olanağa sahibim" demeye hakkı yoktur. Bu tür söylemler ve kendinden memnuniyet, savaşın sürekliliğini, devrimin uzun süreli **HALK SAVAŞI**'yla gerçekleşeceğinin bilimselliğini kavramamış olmanın görüngüsüdür.

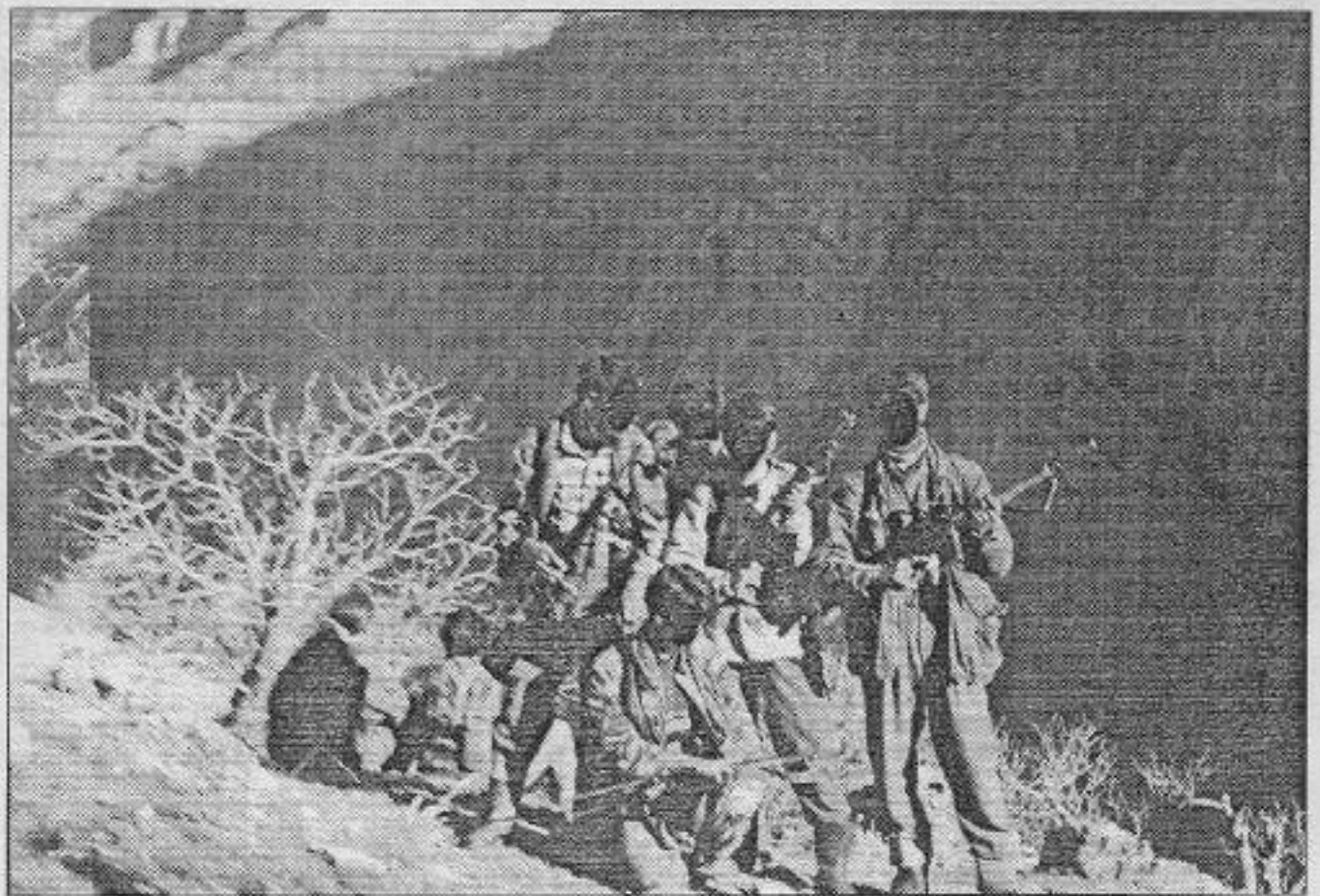
Savaşın sürekliliğini kavramak, yaşamı bir bütün olarak devrimcileştirilmekten geçer. Bunun anlamı şudur: Düşünceleri, ilkeleri ve değerleri karşılaştığımız tüm sorunlarda, nefes alıp verdiğimiz, üzerine bastığımız her yerde esas almak, yaşatmak ve yaşamaktır. Örnek verelim; sendikada çok devrimci olup, evde bunu unutuyorsak, zevklerimiz, kültürümüzü ve tüm ilişkilerimizi, siyasal fikirlerimizi ve bağlı olduğumuz değerlerle düzenlemiyorsak, en basitinden yaşamak için zorunlu ihtiyaçlarımızı giderirken bir devrimci olduğumuzu untabiliyorsak, o zaman hala şu veya bu düzeyde bu düzene, düzenin, özel

mülkiyet dünyasının o somurtu ağının kölelik zincirlerini bağlıyız demektir. Yaşamın o günlük, karmaşık ve zengin yapısında şunu şöyle yapın, bunu böyle yapın diye verecek reçetemiz yok. Bu şekilde reçeteler sadece dar olan dünyamızı daha da daraltmaktan öte bir fayda da getirmez. Çünkü yaşamın, ertesi gün ne getireceğini, nelerle karşılaşacağımızı veya hangi sorunla hangimizin karşılaşacağını kestirmek mümkün değildir. Bildiğimiz, karşımıza bu somurtu düzeninin çıkaracağı, yani yeni bir sorununun yeni koşullar altında gündeme geleceği ve bunun da aşılması gerekliliğidir. Bazen bunu tek başına karşılamak zorunda kalırız ya da bir iki yoldaşımızla, devrimin dostuyla, bu sorunu çözmek durumundayızdır. İşte bu tür her durum için reçete değil, ama programımıza, ideolojimize ve amaçlarımıza net ve berrak bir kavrayışla bağlılığımız, bize her türlü sorunu aşma ve devrimci bir şekilde çözme gücü verecektir. Yeter ki savaşın sürekliliğini, ilkelerin yaşamda somutlanması zorunluluğunu, gerekliliğini akıldan çıkarmayalım.

Nasıl ki "ben şu kadar güç oldum" demek yaşamı, devrimciliği statükocu kavramak durgunlaştırmaksa; "ölüm, bağlılığımı ortaya koyarım" demek de statükoculuğun bir başka biçimidir. Ölüm, bu amansız ve kanlı savaşın onurlu, zorunlu bir durumdur elbette. Bunu tartışmıyoruz. Ancak bu süreçte, halklarımızın dağlarda, sokakta, bizzat savaşın içinde, yollarda, hastane kapılarında vb. bu sistemin ve savaşın dolaylı-dolaysız sonucunda onar onar, yüzer yüzer hergün öldüğü, can verdiği bir gerçekken, bir devrimcinin, savaşının amacı ölümü kucaklamak, devrimci ölmek değildir; olamaz. Devrimci yaşamak/yaşatmaktır amaç. Savaşmak/savaşmaktır. Ölüm bu haliyle "nereden gelirse gelsin hoş ve sefa gelecektir" zaten. Bu noktada bilince kazanması gereken, savaşın tüm yönleriyle nesnelleştirdiği bu süreçte, devrimci yaşamı, ilke ve kuralları hangi şartlar ve koşullar altında olursak olalım ölümüne savunmaktır. İşte önderimiz **İbrahim Kaypakkaya**'nın üçbuçuk aylık direnişi ortadadır. İşte Ölüm Orucu savaşçılarımızın 69 günlük direnişi... Ve işte **Seyfi Batar**'larımızın "104 saatlik savaş çatışması"...

Evet, 104 saat çatışan üç partizan "öleceğiz" demediler. Çağırdıkları "ölüm" değil, politik özü berrak bir "zafer"di. "Sonuna kadar çarpışacak, savaşacağız" dediler. Onlar, o 104 saatte, kendi çapında, o muharebe alanında tüm heyecanların, düşüncelerin ve duyguların doruğa çıktığı anlarda partinin, devrimin, savaşın ve geleceğin, kurtuluşun, kendilerinin olduğunun, tüm bunların temsili, sembolü olduklarının bilincindeydiler. "Sarıldık, çare yok, şurayı yarıp çıkalım, ya

ölürüz ya kalırız" demediler. Evet gerçekten çıkış yoktu. Varolan savaşı, devrimci yaşamı; 104 saatte tüm değerlerin, inanılan güzelliklerin yaşatılması, soluk alış-verişi vardı. Ve **Seyfi Batar, Hüseyin Babayiğit, Halil Kaya**, o yüzdört saatte yoldaşlığın en güzeli, en görkemlisini, sade bir gerçeklik üzerinde, şehitlere ve devrime bağlılığı yaşadılar. O "savaş gibi çatışma" işte bu yüzden düşmanın yoldaşlarımızın sığındığı ve sonuna kadar çatıştıkları mağaraya 500 kiloluk TNT atmasıyla sonuçlanır.

Altı özel tim görevlisi, üç asker ve Hayri Kozakçıoğlu'nun yara alan helikopteri dahil daha bir sürü zayıflatma düşman ancak 500 kiloluk TNT ile, o da yoldaşların cephaneleri bittiğinde, "sonuca" ulaşabildi. Güneş beş kez doğar, beş kez batır bu süreçte. Peki neden 104 saat savaşılmıştır? Bu sorunun doğru yanıtını boynımıza kazımamız gerek.

104 saat savaşılmıştır, çünkü yoldaşlar en basit deyişle, savaşın o çatışma da kurumlaştığını, kurumlaşması gerektiğini biliyorlardı. Ve ölümü en anlamlı kılmak için sonuna kadar gidilmesi gerektiğini biliyorlardı.

Onlar, "işte biz böyle bir görkemli direniş yarattık" demek için çatışmadılar. Bunu yaşamak ve sonsuza kadar da yaşatmak için, o çatışmayı yarattılar.

Onlar, "ulaşılmaz" değillerdi, "olağanüstü" değillerdi. Onlar, sadece programa, ideolojiye bağlılığın sade, "basit" neferleriydiler ve o sadeliğe bu görkemi yaratmayı bildiler. Nasılsa sarıldık, çıkış yok, öleceğiz diye ölümün üstüne atlamadılar. Uzun süreli, kesintisiz savaşın stratejik kavrayışıyla,

ölümüne, zafer için tam 104 saat savaşmışlar. Sonunda ölüm olduğunu biliyorlardı, yine de o yüzdört saat bile rek ve isteyerek yaşadılar. Dolayısıyla bu çatışmayı devrimciliğin ve insan olmanın, onurlu olmanın en doğal gereği olan "ölümüne teslim olmamak" noktasına indirgemek, bu bağlamda feda ruhunu kaba bir ölüme atılma, "ölme kararlılığı" olarak karakterize etmek, sadece o muazzam politik özü, esas olanı boşa çıkarmakla kalmaz, aynı zamanda şehit yoldaşların kişiliklerine ve yarattıkları büyük savaş eylemine de kuru bir "şehit edebiyatıyla" yapılacak ciddi bir saygısızlık olur.

Tarihimizin bu küçük ama önemli, bu görkemli 104 saat bile savaşımızın karakterini ve şekillenmemizin hedefini belirliyor. Neden? Çünkü, o yüzdört saatte ölümün ve yaşamın çıkarış, hilesiz, hesapsız, yoldaşça paylaşımı vardır. Ne bir yerlerden çözüm bekleyen küçük, daralcı tartışmalar, ne de o öldürücü, "bitirici" yıkıcı kişilik çatışmaları, sen-ben kavgaları vardır o 104 saatte. Eğer bunlar olsaydı o 104 saat, 104 saat yaşanmazdı. Ekmeği mi paylaşamıyorsun, suyu mu paylaşamıyorsun, iraden mi çiğneniyor, haklarını mı kullanamıyorsun, kişiliğin mi rencide oluyor, yetkilerin mi yok? O yüzdört saat düşün! O yüzdört saat yüzdört saat yapan yoldaşlık bilincini ve siyasi kavrayışı alabilsin aklın. Ve şu sorduğun soruları bir daha sor ve sorunlara, sorunlarına, sorunlarınıza bir kez daha bak...

Partili kesintisiz savaş pratiği ve bunun ilişkileri açısından 104 saatten bizlere taşınmış miras, yaşamımızın her anında, her türlü ilişkimizde, pratiğimizde, davranışımızda; savaşa gö-

re konumlanma, savaşı kavrama noktasında muazzam bir ilham kaynağıdır, zenginliğimizdir. Yaşamımızı, ilişkilerimizi düzenleme, disipline etme ve kendimizi düzeltmede yol gösterici ışığına gözlerimizi kocaman açarak bakmamız ve üzerinde ciddi yetle kafa yormamız şart. 6 Mart 1988'de son bulan bu çatışmayı, anlaşılması, her an akılda tutulması zorunluluğundan hareketle, yaşadığımız bu günlerde, iç savaşın bu boyutunun koşullarında, bir kez daha hatırlatmayı, hatırlamayı gerekli gördük. "Yıldönümü anmalarının" rutin kalıplarından sıyrılarak tarihimizin ideolojik-politik özünü, dokusunu anlamaya çalışmak, öğretici, birçok yönden faydalı ve ön açıcı olacaktır. Zira yıldönümleri ancak bu bilinçle ele alınıp bilinçli bir hesap sorma ve politik-ideolojik özünü yaşatma, devrim yemini ve sembol günler olarak anma etkinliklerine vesile olduğunda anlamlı olur. Aksi takdirde en "görmekli", süslü-püslü yaklaşımlar, etkinlikler de en tumturaklı söylemler, yazıp çizmeler de boş ve biçimsel bir gevezelik olmaya mahkumdur. Ve zaten ancak bu kavrayışla o sembol günleri gerçek ve güçlü misilleme ve hesap sorma, savaşı yükseltme dönemeçleri olarak düşmana korku salan günler olur ve her an yaşatılan şehitlerin anılarına layık 'anma'lar da ancak o kavrayışla gerçekleştirilebilir.

Dediğimiz gibi, teorik-pratik ağır sorumluluklarımız var. Ne kadar sade yaşarsak, devrime, sınıfa ve halklarımıza, şehitlerimize ne kadar bağlı olur, ideolojik-politik duruşu ne kadar bu eksenle gerçekleştirebilirsek; bu sorumluluklarımızı da ancak o kadar layıkıyla yerine getiririz ●

HASAN YAŞAR

TEKİN ÇAKMAK

MEHMET DOĞANOĞLU

DAİMİ KİŞİN

OSMAN ÖZCAN DOYURANLAR

NİHAT AYDIN

GIYASETTİN YÖRÜK

MEHMET YEŞİL

HİDİR UTAN

CUMA POLAT

EKİM AYI ŞEHİTLERİ

Hasan Yaşar 24 Ekim 1978 tarihinde İzmit'te sivil faşistlerce, Gıyasettin Yörük 24 Ekim 1978 tarihinde İstanbul'da, Cuma Polat 22 Ekim 1979 tarihinde İskencede, Osman Özcan Doyuranlar Ekim 1979 tarihinde İskencede, Hidir Utan 18 Ekim 1983 tarihinde Almanya'da, Tekin Çakmak 30 Ekim 1983 tarihinde Dersim'de çatışmada, Mehmet Yeşil 24 Ekim 1993 tarihinde Mehmet Doğanoglu, Nihat Aydın, Daimi Kişin 29 Ekim 1994 tarihinde Erzincan'da çatışmada şehit düşerek ölümsüzleştiler.

Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek

Yağmura susanmış topraklarla çoğalır
Törenlerde dilşindile birçlaştırmış
Türküler söyledik hep aynı telden
Aynı sestten aynı yünekten

O sevdâ ki bizde bir murrattır
Yılgınlığa karşı direnci söyler
Hep aşkla temizler yüreklerini
Dudaklarımızda birleşmiş Türküler

Ey aç memelerin dirençli çocukları
Ey bir sesin yankısında kalanlar
Ey terini toprağa katan ustalar
Ey bağrınıza bastığınız deli sevdâ

Siz ki anladınız o aşkın dilinden
Uzakda olsa bir umut adına
Siz ki bildiniz coşkuyla sevmesini
Gelecek uğrunda ölüncesine

Kızgın bir demiri dövecasına
Ve tarihin en güzel yapraklarını
Güneşin parmağıyla çevircesine
Siz bildiniz sevmesini

Zora direnirken yüreklerde söylenen
O büyüğü şairler sustu bilinsin
Ve hatta demiri çürüten bilekler
Mühürlediği gün ve güneş denilsin

Siz ki bildiniz o kıvılcıklarını
Özgürlük renginde sevgiye açarlar
Hangi rüzgar dağıtırsa dağıtsın
Düştükleri yerde yeniden çoğalırlar

Sabırın çiçeklerinin açtığı yerde
Asla kapanmaz yaşanan defter
Çünkü tarihin en güzel yerinde
Sen sözü hep DÜRENERLER söyler

ADNAN YÜCEL

Ekim - Çin devrimleri dünya proletaryası ve

halklarının yolunu aydınlatmaya devam ediyor

Kapitalistler, feodalizmi alt ederek egemenliklerini kumaya çalışırken "eşitlik, özgürlük, kardeşlik" sloganlarıyla emekçi kitleleri kendilerine bağlıyor, böylece feodalizmi yenilgiye uğratarak toplumun tüm dinamiklerine hakim oluyordular. Ancak burjuvazi, feodalizmi alt edip egemenliğini kurduğunda, anayasasına "mülk sahibi olanla olmayan eşit değildir" yazdı. Yani burjuvazinin kitlelere verdiği "özgürlük" sahteydi. Çünkü bu özgürlük, bir avuç mülk sahibi hakim sınıfların toplumun geniş kesimlerini oluşturan emekçileri sömürbilme özgürlüğüydü.

Kapitalizm, feodalizmden kalan ne varsa yıkıp kendi sistemini kurduğunda "emek gücü"nü meta haline getirdi ve işçiyi "ücretli köle" derekesine düşürdü. Böylece sömürü alabildiğine yoğunlaştı, emekçilerin yaşamı çekilmez bir hal aldı. Bu sömürü ve baskıya karşı da tüm sınıflı toplumlarda olduğu gibi proletaryanın mücadelesi gelişti.

Başlangıçta zayıf ve deneyimsiz olan proletarya, düşman olarak üretim araçlarını görmüş ve onları parçalamaya başlamıştır. Ancak, mücadele geliştikçe kan-can pahasına önemli mevziler kazanılmıştır. Ve en sonu Marks ve Engels tarafından "Dünyanın Bütün İşçileri Birleşin" şiarıyla manifesto yayınlanmış, proletaryanın sömürüden kurtuluşunun, Altın Çağ'a nasıl ulaşacağını yolu gösterilmiştir. Böylece proletarya, insanlığın en ileri mevzisi olan Altın Çağ'a ulaşmak için yürüttüğü savaşta yenilmez bir silaha sahip olmuştur.

"Meta üretimi kapitalizmi doğurmuş, kapitalizm ise emperyalizme yol açmıştır." (Lenin). Yani üretimin yoğunlaşması, dev sanayiler tekelleri yaratmış ve tekeller dünyaya hakim olmaya başlamıştır. Böylece sömürülen kitlelerin üzerindeki sömürü ve baskı daha da artarak katmerleşmiştir.

1916'da "Emperyalizm" adlı eserinde Lenin, I. Paylaşım Savaşı'nı, nedenlerini, kapitalizmin içerisinde bulunduğu krizleri, bu yeni dönemini ve yönelimini Marksist bilim ışığında tahlil ederek, kapitalizmin bu aşamasının "asalak ve çürüten kapitalizm" olduğunu ortaya koymuştur. Ve bu dönemde zor yoluyla bir dizi değişikliklerin olacağını ve bu zorun "kapitalizmin tüm kapsamıyla çöküşüne ve sosyalist oluşumuna eşlik edeceğini" söylemiştir.

Temel yasası "azami kar" etmek olan emperyalizm, I. Paylaşım Savaşına tutuştuğunda, sosyal-şoven hainlerin aksine, Lenin önderliğindeki Bolşevik Parti, emperyalist savaş iç savaşa çevirerek proletaryanın muazzaf devrimini gerçekleştirmiştir. Mao Zedung "Bolşevikler, Menşevikler ve II. Enternasyonal revizyonistlerine karşı mücadele etmeseydi, Ekim Devrimi hiçbir zaman başarılı olamazdı. Leninizm

her türlü revizyonizm ve oportünizme karşı mücadele içinde doğdu ve Leninizm olmadan Rus Devrimi zafere ulaşamazdı" demektedir. Gerçekten de II. Enternasyonal hainleri, emperyalist savaş iç savaşa çevirecek yerde "Anayurt Savunması" adı altında proletaryayı kendi ülkelerinin burjuvazisinin peşine takarak savaşa sürmüşlerdir ve böylece "emperyalizmin dayanakları" olduklarını kanıtlamışlardır. Menşevikler ve sosyalist devrimciler, 1917 Şubat Devrimi'nde sosyalist söylemleri kullanarak iktidara gelmişler ancak iktidarı burjuvaziye teslim etmişlerdir. Ayrıca emperyalist savaşa devam etmişler, köylülerin toprak talebini zorla bastırarak gerçek yüzlerini ortaya sermişlerdir. Ekim Devrimi aynı zamanda Mao yoldaşın dediği gibi bunlara karşı mücadele içinde gelişmiştir.

Tüm bunlara karşın Bolşevik Parti, yürütülen savaşın emperyalist savaş olduğunu, bu savaşın bir avuç emperyalist tekelin karı uğruna halkları köleleştirmeye, ezmeye yaradığını, cepheye sürülen emekçi kitlelerin sınıf kardeşlerine karşı savaşmaması, kendi burjuvalarını karşı savaşması gerektiğini propaganda ederek emperyalist savaş iç savaşa çevirmişlerdir. Böylece yalnız Rusya halkları değil, savaştan bunalan, yoksullaşan dünya halklarının da sevgi ve desteğini kazanmışlardır.

"Devrimin temel sorununun iktidar sorunu" olduğunun bilincinde işçi, köylü ve askerleri Sovyetler'de örgütlemiş ve "Tüm İktidar Sovyetler'e" sloganıyla kitleleri harekete geçirerek 25 Ekim 1917'de (7 Kasım) iktidarı ele geçirmişlerdir.

"Emperyalizm ve Proleter Devrimleri Çağı"nı açan Ekim Devrimi, eski tip burjuva demokratik devrimler dönemine son vermiş ve proletarya önderliğinde diğer halk tabakalarının birleştirilmesiyle gerçekleştirilen yeni tipte demokratik devrimler dönemini de başlatmıştır. Çünkü güçlenen proletarya karşısında burjuvazi devrimci barutunu çoktan yitirip devrimden tir tir titir hale gelmiştir.

Ekim Devrimi'yle, proletarya tarihte ilk kez kendi devletini kummuş ve ülkesinin efendisi olmuştur. "Proletarya diktatörlüğü" pratikte gerçekleştirilerek yalnızca propagandadan ibaret olmadığı kanıtlanmıştır.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı gerçek içeriğine kavuşmuş ve bir dizi ulus kaderini özgürce belirlemiştir. Bunun içindir ki yığınca ulus sosyalizm boyunca birarada kardeşçe yaşayabilmıştır.

Ekim Devrimi, bir dizi ülkedeki sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerine yalnızca coşku ve ilham kaynağı olmakla kalmamış, gerek proletaryanın enternasyonal örgütlenmelerini oluşturup onlara önderlik ederek, gerekse ezilen mazlum ulusların emperyalizme karşı vermiş olduğu mücadele ile sonu sosyalist ve halk demokrasi-

li ülkeleri maddi-manevi bakımdan destekleyerek enternasyonalist görevlerini de yerine getirmiştir.

İşte bundan dolayı emperyalistler; işgallerle, komplolarla, tehditlerle, ambargolarla, tanımama tutumuna girip, iç savaş döneminde çarlık generallerini -Denikin, Kolçak, Vrangeli vb. gibi karşı devrimcileri- destekleyerek genç Sovyet ülkesini yıkmaya çalışmış, ileriki süreçte de II. Paylaşım Savaşıyla daha da güçlü saldırarak sosyalizmi yeryüzünden silmek istemişlerdir. Ancak her defasında Lenin ve Stalin önderliğinde Sovyet halkları olağanüstü zorluklara katlanıp, özverilerde bulunarak sosyalizmin anavatanını savunabilmişlerdir. Böylece emperyalizme çok büyük darbeler vurmuşlardır.

Bir dizi şeyin yanı sıra esasta enternasyonalizm, proletaryanın ve onun örgütlü müfrezesi Komünist Parti'nin bulunduğu coğrafyada devrim için gereken her şeyi layıkıyla yerine getirmesidir. Bu gerçekten hareket eden Mao Zedung yoldaş, Marksizm-Leninizm ışığında "somut koşulların somut tahlili"ni yaparak, yarı-sömürge yarı-feodal Çin'de toplumun geniş kesimini oluşturan ve devrimin temel gücünü meydana getiren köylülüğü, proletarya partisi saflarında örgütleyerek halk savaşını geliştirmiş, kırları temel alarak savaşıma başlamış ve parça parça iktidarı almış, 1 Ekim 1949'da Çin Halk Cumhuriyeti'ni ilan etmiştir. Mao Zedung yoldaşın ortaya koymuş olduğu strateji ve taktikler bugün bütün sömürge yarı-sömürge yarı-feodal ülkeler için geçerlidir.

Celinen aşamada muazzaf devrimlerden geriye dönüşler yaşanmıştır. Bu da Mao Zedung yoldaşın "henüz kimin galebe çalacağı belli değildir" belirlemesinin ne kadar doğru olduğunu bize göstermektedir. Çünkü eski ayrıcalıklarını kaybeden sömürücü sınıfların direnci çok daha artmış, emperyalistlerin bir dizi anti-komünist faaliyet, deneyimsizlik ve en önemlisi "yeni burjuvazi"nin karşı-devrimci pratikleri sonucu geriye dönüşler yaşanmıştır. İşte Mao Zedung yoldaş belirlemesini yaparken; Sovyetler'deki modern revizyonistler iktidarı gaspetmiş ve ihanet içerisindediler. Mao Zedung yoldaş modern revizyonistlere karşı mücadele ederken aynı zamanda da Çin'deki karşı-devrimcilere yönelik olarak Kültür Devrimi'ni gerçekleştirerek sosyalizmde de sınıf savaşının olduğunu ve tüm hızıyla sürdüğünü ortaya koymuştur. Bu noktada MLM'ye saldıran bir takım modern revizyonist-Troçkist akımlar, sosyalizmde sınıfların varlığını kabul etmesede pratik bunu doğrulamıştır.

Sosyalizmin geriye dönüş yaşamasıyla birlikte emperyalistler, kapitalizmin "kentin üstünlüğü"nü ilan ederek sosyalizme yönelik saldırılarını daha da artırmışlardır. "Tek Kutuplu Dünya", "Globalizm", "Neo-Liberalizm" vb. söylemleriyle kitlelerin bilincini bulandırmaya çalışmakta-

dırlar. Oysa bu söylemler teşhir olmuş, emperyalizmin çirkin yüzünü örten söylemlerdir ve daha şimdiden dünya halkları nezdinde bunlara teşhir olmuştur.

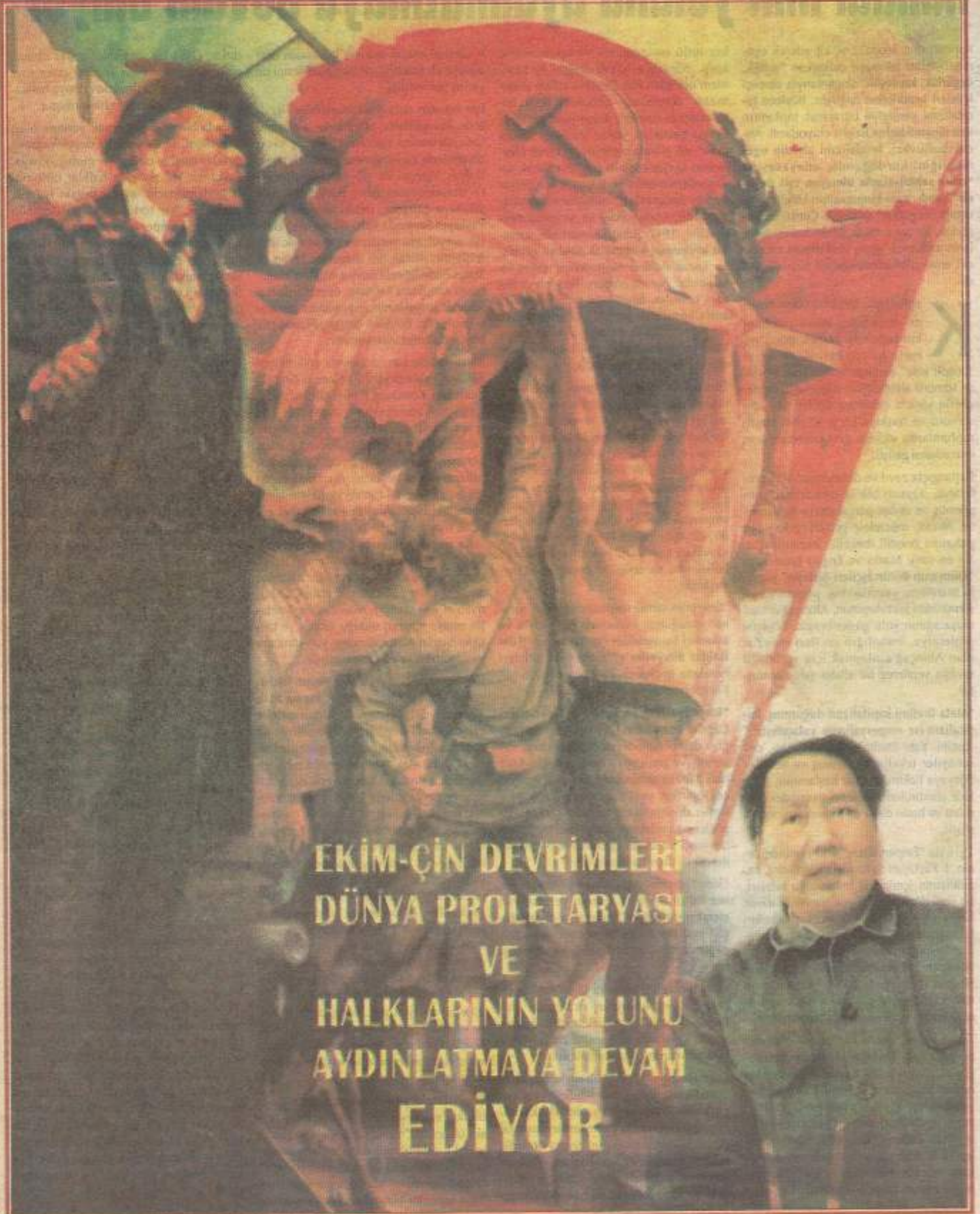
Burada bir şeye değinmek yerinde olur: Sosyalizm döneminde kardeşçe yaşayan halklar bugün birbirine girmiş, Rusya, Balkanlar vb. yerlerde halklar birbirini boğazlamaktadır; ayrıca bugün işsizlik, yoksulluk, her türlü ahlaki çöküntünün yaşanması emperyalist sistemin ne menem bir şey olduğunu Rusya halkları nezdinde göstermiştir. Bunun içindir ki Rusya halkları bugün yürüyüşlerde, mitinglerde Lenin, Stalin posterleri taşımakta ve içinde yaşadığı bugün ki sisteme lanetler yağdırmaktadır. Sosyalizmin kazanımlarıyla uzun bir süredir kendini idam ettiren Rusya, bugün krizlerden kurtulamamaktadır.

Bugün emperyalizmin krizleri çok daha artmış, çözümsüzlük boyutuna ulaşmıştır. MAI, MİGA vb. anlaşmalar bu krizlere çare olmadığı gibi, kitlelerin yoğun tepkilerini çekmiştir. Bugün "dünyanın fırtına merkezleri" yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler başta olmak üzere dünyanın birçok yerinde sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri, etnik ve emperyalistlerin "it da laşı" sonucu gelişen bölgesel savaşlar yaşanmaktadır.

Başta yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler olmak üzere sömürü, işsizlik, sefalet artmakta ve buna bağlı olarak kitlelerin hoşnutsuzluğu ve kendiliğinden eylemlilikleri yükselmektedir. Yakın süreçte yaşanan Arnavutluk ve Endonezya halk ayaklanmaları buna örnektir.

Hemen bütün emperyalist ülkelerde bir dizi hak gaspına gidilmekte, buralarda işsizlik tehlikeli boyutlara ulaşmaktadır. Gelişen tepkileri önlemek, dahası burjuvazinin potasında eritmek için "faşizmin ikiz kardeşi" sosyal-demokratlar iktidara getirilmektedir. Avrupa ülkelerinde olduğu gibi.

Sonuçta bir yığın şey sayılabilir. Ancak kısaca söylemek gerekirse, bugün kitlelerin hoşnutsuzluğu olağanüstü bir noktaya ulaşmıştır ve biz komünistlere düşen görevler çok daha artmıştır. Bugün yapılması gereken; muazzaf Ekim ve Çin Devrim'leri deneyimleri doğru kavranarak, MLM bilimi ışığında proletaryanın enternasyonalist örgütleri oluşturulmalı, varolanlar sağlamlaştırılmalı, her türlü anti-MLM akımlara karşı ideolojik mücadeleyi canlı tutarak, birleşilebilecek güçlerle birleşmeli ve emperyalizmin ve uşakları yerli işbirlikçilerinin çok yoğun teşhiri yapılmalı ve bütün komünist partileri kendi yaşadıkları coğrafyalarda özgünlükleri de gözönünde bulundurarak halk savaşına yüklenmelidir. Böylece kitlelerin hakim sınıflara karşı çeşitli görüngülere bürünen mücadelesi doğru bir önderliğe kavuşturularak Kızıl Ekim'ler yaratılmalıdır. ■

**EKİM-ÇİN DEVRİMLERİ
DÜNYA PROLETARYASI
VE
HALKLARININ YOLUNU
AYDINLATMAYA DEVAM
EDİYOR**